DACĂ ACEASTA AR FI O POVESTE
Beth Turley
LITERA

Table of Contents

Cover Page

Dacă aceasta ar fi o poveste

Biletul

Îmbrăţișările pinului

Ambrose, elefantul de pluș

Gesturi de bunăvoinţă

Sunete blocate

Din cutia de pantofi a doamnei Bloom

Serul adevărului

Însemnările consilierei: vineri, 9 octombrie

Fragmente din Pierdut în Casa râsului, citite de Hannah

Festivalul Toamnei

Ciudăţenia

Povestește Ambrose

Bănuţii de un penny

Din paginile fotocopiate pentru Hannah — Pierdut în Casa râsului

Ștampile cu date

Povestește Ambrose

Tenișii

Roller coaster

Angajamentul

Însemnările consilierei: joi, 15 octombrie

Suspecţii

Mese-omizi

Pierdut în Casa râsului — din paginile fotocopiate pentru Hannah

Lucrurile se schimbă

Nodul uman

Însemnările consilierei: marţi, 27 octombrie

Romeo și Julieta

Cină în doi

Persistent. Ranchiunos. Acut

Însemnările consilierei: joi, 29 octombrie

O rulotă roz

Din Pierdut în Casa râsului —paginile fotocopiate pentru Hannah

Lovitura

Ne daţi ori nu ne daţi!

Povestește Dovleacul de plastic

Riley Jones

Povestește semnul rutier STOP de la intersecţie

Însemnările consilierei: joi, 30 aprilie

Povestește Ambrose

Imposibil de uitat

Cea mai rea zi

Însemnările consilierei: luni, 2 noiembrie

Vulcanul invizibil

Din Pierdut în Casa râsului — paginile fotocopiate pentru Hannah

Concursul de ortografie

Alte lupte

Din Pierdut în Casa râsului — paginile fotocopiate pentru Hannah

Însemnările consilierei: miercuri, 4 noiembrie

Prieteni prin corespondenţă

Ședința

Iată ce s-a întâmplat cu astronauţii

Urăm o zi frumoasă Școlii Elementare Brookview

Singură

Din Pierdut în Casa râsului — paginile fotocopiate pentru Hannah

Mărturisirea

Însemnările consilierei: vineri, 6 noiembrie

Viaţa merge mai departe

Ultima scrisoare

Biletul

Îmbrăţişările pinului

Ambrose, elefantul de pluș

Gesturi de bunăvoinţă

Sunete blocate

Din cutia de pantofi a doamnei Bloom

Serul adevărului

Însemnările consilierei: vineri, 9 octombrie

Fragmente din Pierdut în Casa râsului, citite de Hannah

Festivalul Toamnei

Ciudăţenia

Povestește Ambrose

Bănuţii de un penny

Din paginile fotocopiate pentru Hannah — Pierdut în Casa râsului

Ștampile cu date

Povestește Ambrose

Tenișii

Roller coaster

Angajamentul

Însemnările consilierei: joi, 15 octombrie

Suspecţii

Mese-omizi

Pierdut în Casa râsului — din paginile fotocopiate pentru Hannah

Lucrurile se schimbă

Nodul uman

Însemnările consilierei: marţi, 27 octombrie

Romeo și Julieta

Cină în doi

Persistent. Ranchiunos. Acut

Însemnările consilierei: joi, 29 octombrie

O rulotă roz

Din Pierdut în Casa râsului —paginile fotocopiate pentru Hannah

Lovitura

Ne daţi ori nu ne daţi!

Povestește Dovleacul de plastic

Riley Jones

Povestește semnul rutier STOP de la intersecţie

Însemnările consilierei: joi, 30 aprilie

Povestește Ambrose

Imposibil de uitat

Cea mai rea zi

Însemnările consilierei: luni, 2 noiembrie

Vulcanul invizibil

Din Pierdut în Casa râsului — paginile fotocopiate pentru Hannah

Concursul de ortografie

Alte lupte

Din Pierdut în Casa râsului — paginile fotocopiate pentru Hannah

Însemnările consilierei: miercuri, 4 noiembrie

Prieteni prin corespondenţă

Ședința

Iată ce s-a întâmplat cu astronauții

Urăm o zi frumoasă Școlii Elementare Brookview

Singură

Din Pierdut în Casa râsului — paginile fotocopiate pentru Hannah

Mărturisirea

Însemnările consilierei: vineri, 6 noiembrie

Viaţa merge mai departe

Ultima scrisoare

Dacă aceasta

ar fi

o poveste

DACĂ ACEASTA AR FI O POVESTE

Beth Turley

Traducere din limba engleză
Anca Irina Ionescu

LITERA
București
2020

If This Were a Story

Beth Turley

Copyright text © 2018 Beth Turley

Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers,

an Imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or

transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical,

including photocopying, recording or by any information storage

and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Dacă aceasta ar fi o poveste

Beth Turley

Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Anca Irina Ionescu

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Gabriela Trășculescu

Corectură: Cristina Anghel Copertă și prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

TURLEY, BETH

Dacă aceasta ar fi o poveste / Beth Turley; trad. din limba engleză de Anca Irina Ionescu. – Bucureşti: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4699-6

ISBN EPUB 978-606-33-5708-4

I. Turley, Beth

II. Ionescu, Irina Anca (trad.)

821.111

Familiei mele

Biletul

Eu măsor fericirea fiecărei zile în funcție de sunete. Zilele fericite sună precum televizorul cu volumul scăzut sau precum gânguritul păsărilor, care se aude prin plasa de țânțari de la ușă. Zilele triste sună ca vasele murdare care se lovesc unul de altul în chiuvetă. Zilele triste sună ca vocile prea puternice. Odată ce ziua este pătată de tristețe, e greu să o mai faci să fie din nou fericită.

Carnețelul pentru clasă cu vocabularul printre maculatoarele mele. Scriu cuvintele ca un astronom care descoperă o nouă planetă, ca și când definițiile ar putea să dezvăluie secretele spațiului cosmic. „Instantaneu“: ceva care se întâmplă dintr-odată. „Iridescent“: calitatea de a schimba culorile când este privit în diverse feluri. „Intenție“: scop sau plan.

Vârful creionului se rupe. Mă duc în fundul clasei și introduc creionul în ascuțitoare. Sunetul scos de ascuțitoare este fericit. Înseamnă un vârf nou, o corectură lucioasă.

Când mă întorc la banca mea văd un ghemotoc de hârtie pe podea. Iau hârtia cu intenția să o arunc, dar se pare că are numele meu scris pe ea. Desfac biletul și citesc rândurile de pe bucata de hârtie ruptă dintr-un caiet dictando. Cuvintele îmi umplu capul de zbârnâitul unor săgeți care zboară, silențioase și rapide, îndreptate în direcția mea. Sunetul unei zile triste.

Nimeni nu o place pe Hannah.

Îmbrăţişările pinului

Nu știu ce să fac cu biletul. Îl țin strâns boțit în mână și mă așez din nou în bancă, iar gândurile din creier îmi sunt la fel de zgomotoase ca focurile de artificii. „Nimeni nu mă place? Ce-am făcut?“ Altă bucată de hârtie alunecă pe pupitrul meu. Courtney se uită la mine și arată cu bărbia spre bilet. Îl deschid.

Ce s-a întâmplat?

Înainte să înțeleg ce fac mâinile mele, rup biletul de la Courtney și îndes bucățelele în pupitru. Ar trebui să-i spun celei mai bune prietene ce-am găsit, dar prefer ca biletul să dispară pur și simplu. Dacă vede cuvintele și le crede și ea?

– Dă-l încoace, Hannah, se aude o voce din spatele meu.

Mă întorc și o văd pe doamna Bloom cu mâna întinsă, bătând din piciorul încălțat în pantof de sport.

– Nu am nimic, răspund.

Am făcut o greșeală. N-ar fi trebuit să iau biletul de pe jos.

– Ştii regulile.

Rochia ei lungă este plină de trandafiri cu spini agățați încă de tulpinile verzi. Mă concentrez pe florile imprimate de lângă glezne și las biletul să cadă în mâna ei. O tuse lejeră se ridică din gâtlejul profesoarei.

– Continuați să transcrieți. Hannah, vino cu mine!

Încerc să mă fac că nu văd cum se uită toată clasa la mine în timp ce doamna Bloom mă duce pe hol. Ne oprim la câțiva metri de ușă și fixez cu privirea pereții. Panoul de prezentare din prima zi de școală este încă acolo. Citesc din nou despre mine:

Bună, eu sunt Hannah. Sunt campioană la ortografie, îmi plac poveștile și sunetele.

Îmi amintesc că îmi făceam tema și mă miram cum e posibil ca o persoană să fie redusă la o singură propoziție, ca și când aceasta nu ar avea un milion de fațete iridescente la care să te poți uita ca la o prismă în soare.

Ar fi trebuit să scriu: Eu sunt Hannah, și nimeni nu mă place.

– Hannah?

Doamna Bloom își flutură mâna prin fața ochilor mei.

– Da?

– Cine ți-a dat asta?

– L-am găsit pe jos.

Doamna Bloom bate din nou din piciorul încălțat în pantof de sport. Este și ea prezentă pe panoul de pe perete: Bună, eu sunt doamna Bloom. Sunt profesoară la clasa a V-a și îmi place să mă joc cu pisicile mele.

– Ai idee cine a scris asta? întreabă doamna Bloom.

Privesc în podea până când aceasta devine cenușie și neclară.

– Din moment ce nimeni nu mă place, presupun că putea fi oricine.

Pune biletul în buzunar și mă bate pe umăr.

– Nu e adevărat, Hannah. Totul o să fie bine.

Mergem înapoi în clasă și toți se uită la mine. Scaunul meu scârțâie pe gresie când mă așez și scoate un sunet trist care reverberează la nesfârșit.

Inima îmi bubuie ca o tobă în ultima oră de cursuri de la școală și nu pot face nimic ca s-o potolesc. Mi-e teamă de palpitații, de ritmul inegal al bătăilor. Încerc să rostesc pe litere cuvântul „palpitație“ la fiecare nouă bătaie, dar nu ajung decât până la p-a-l-p și îmi dau seama că repet cuvintele din bilet. P-l-a-c-e. Biletul este o palpitație, și nu știu cum să îndrept lucrurile, cum să readuc muzica în inima mea.

• • •

Încă mai tremur când mă întorc acasă de la școală. Îmi place drumul spre casă, pentru că îmi dau seama cum se simte fiecare lună. Octombrie este ca atunci când te cufunzi în apă rece, dar genul de apă rece plăcută, care te face să te simți mai treaz. Cel mai bun sunet este ascuns în aerul de octombrie, în mirosul fumului de la hornuri și în frig. Cântecul corului frunzelor tremurătoare. Şoapta vântului care are un secret.

Dacă ascult suficient de atent, lumea din jur îmi vorbește. Aud magia la fel cum aud sunetele zilelor fericite și triste, dar vocile sunt întotdeauna îndepărtate, nu pot ajunge la ele, nu sunt suficient de distincte ca să le pot înțelege. Dar sunetele vor să-mi spună ceva, știu pur și simplu, însă sunt prea silențioase. Sper ca într-o bună zi puterile mele latente să se trezească și lucrurile să meargă mai bine.

Casa mea este atât de aproape de școală, încât, practic, o pot vedea de pe veranda din față, așa că drumul nu durează prea mult. Mașina lui tati este pe alee, deși de obicei nu vine acasă decât după ce se întunecă. Mă simt instantaneu ca o fată făcută din nisipuri mișcătoare.

Deschid ușa de la intrare și îl văd pe tata pe canapea. Mâinile lui pline de vopsea albă sunt strânse în poală. Televizorul e dat tare. În bucătărie, un cuțit se lovește cu prea multă forță de tocător. Sunete de zi tristă.

– Bună, tati.

Stau aproape de ușă, pe unde pot să fug în curtea din față și să trag în plămâni aerul de octombrie, dacă strigătele vor continua de unde se opriseră ieri seară.

Nici măcar ploaia răpăind pe acoperiș nu a acoperit cearta. Şi nici perna mea.

– Cum a fost azi la școală? mă întreabă tata, fără să-și ia ochii de la televizor.

– Bine. Dar de ce ești acasă?

Soarbe o înghițitură de coca-cola. Tresar când lasă cutia să cadă pe masă.

– Când construiești case pentru oameni, aceștia pot să se și răzgândească. Şi atunci pierzi sute de dolari și câteva săptămâni din timpul tău.

Nu mai sunt făcută din nisipuri mișcătoare. Sunt o reacție chimică. Răul de mișcare se amestecă cu panica, la care se adaugă și câteva picături de melancolie, dar nu-l las pe tati să-și dea seama.

– Îmi pare rău, spun.

Mama intră în cameră cu un prosop în mână și cu părul strâns în vârful capului, într-un coc. Pot să spun cum se simte mama după cât de strâns îi e cocul. Astăzi este o încâlceală de buclișoare și zulufi negri scăpați de sub control.

– Hannah, vrei să ne spui ceva? întreabă mama.

„V-am auzit aseară cum vă certați. Parcă erau tunete.“

„M-am săturat să fiu singurul care aduce bani în casă“, urla tata.

„Stau acasă ca să am grijă de Hannah“, răcnea mama drept răspuns.

„Este destul de mare ca să aibă singură grijă de ea.“

Clipesc repede, felul meu de a evada când rămân blocată în zile ca aceea de ieri.

– Ce vrei să spui? o întreb.

– Tocmai am primit un e-mail de la profesoara ta. Ceilalți copii te hărțuiesc?

Tata mă privește cu ochi plini de îngrijorare. Toată furia din ei a dispărut. Experimentul științific din mine se liniștește puțin.

– Am găsit un bilet. Era… răutăcios, le spun.

– Ce scria în bilet? întreabă tata.

– Scria că nimeni nu mă place.

Nu se aud strigăte, nici izbituri în tocător, nici uși trântite. Singurul sunet este ticăitul ceasului de pe etajera de deasupra șemineului. Un sunet mai mult fericit decât trist, pentru că este calm.

Tata traversează încăperea și mă îmbrățișează. Îmbrățișarea lui miroase a lemn proaspăt tăiat, ca un pin. Îl inspir adânc. Vopseaua albă de pe cămașa lui se freacă de obrazul meu.

– Nimeni nu are voie să spună așa ceva fetei mele. Nimeni nu are voie să te hărțuiască, spune tata încrâncenat.

„Hărțuitori.“ Am definiția clasică notată în dicționarul meu din cap. Mai adaug ceva.

Hărțuirea este la fel de dureroasă ca un pumn în plină figură, chiar dacă nu te atinge. Hărțuirea te face să uiți de orice altceva, mai puțin de faptul că vrei să fii teafăr și nevătămat din nou.

Poate că tata își dorește mai mult să fiu eu teafără decât să fie el furios. Închid ochii; aș vrea să mai găsesc încă o sută de bilete, dacă asta înseamnă că tata mă va ține în îmbrățișarea lui de pin, unde nu ne poate atinge nicio altă furtună. Aș face orice pentru ca sunetele triste să amuțească definitiv.

Ambrose, elefantul de pluș

În noaptea asta mă strecor în pat și îl trag pe Ambrose, elefantul meu de pluș, spre mine. Îl țin strâns așa cum fac în fiecare noapte de când mi l-a dat tata, și îmi imaginez că știe să vorbească. Asta a fost acum doi ani. Avea ceva în ochii lui negri de mărgea care radia lumină. Luna intrase pe fereastra mea și îi lumina creștetul capului, formând un halo care mă face să cred în îngerii păzitori (mă rog, în elefanții păzitori). Încă nu l-am făcut pe Ambrose să vorbească, dar ceva îmi spune să nu renunț.

I-am pus numele de Ambrose după un personaj dintr-o povestire intitulată Pierdut în Casa râsului. Domnișoara Meghan, consiliera de la școală, la care mă duceam eu, mi-a spus că știa că îmi plac cuvintele ieșite din comun și mi-a dat să citesc povestirea. Mi-a spus că scosese părțile care nu erau pentru vârsta mea și că e posibil să nu înțeleg totul, dar că merită să încerc. Şi chiar n-am înțeles, dar m-am gândit la ea tot timpul. În povestire, autorul amintește mereu că este o poveste. Ca și când povestea s-ar cunoaște prea bine pe ea însăși, și cred că asta e problema și cu Ambrose. Ştie prea multe și gândește prea mult, așa că are capul plin și e zăpăcit. I-am spus lucrul ăsta domnișoarei Meghan, când ne-am reîntâlnit. Ea a încuviințat din cap și și-a notat ceva în caiet, apoi m-a întrebat dacă îmi amintește de cineva. Am spus că nu.

Dacă aceasta ar fi o poveste ca Pierdut în Casa râsului, atunci biletul ar fi incidentul palpitant ce pune totul în mișcare, așa cum este descoperirea unui cadavru într-un roman polițist. Eu aș fi detectivul principal în trenci și cu pălărie maro și aș duce povestirea înainte, descoperind indicii pe calea care mă duce spre descoperirea adevărului.

Dar aceasta nu este o poveste.

Îmi afund capul în pernă.

– Trezește-te, Ambrose, șoptesc spre trunchiul lui, ridicându-l în aer.

Trezește-te, trezește-te!

Găsesc locul dinăuntru unde cred că se ascunde magia mea și i-o transmit cu totul. Şi jur, jur, jur – îl văd cum clipește.

– Au, lasă-mă jos, surioară! spune Ambrose. Spune Ambrose, elefantul meu de pluș.

Îl arunc în celălalt capăt al camerei. Se lovește de șifonier și aterizează cu fața în jos pe podea.

– Au! strigă el, dar nu se mișcă.

Sunt uluită, gata să mă ascund sub așternuturi. Vocea lui Ambrose ar trebui să fie cel mai fericit dintre toate sunetele, dar eu mă mir de ce a ales tocmai noaptea asta ca să-mi vorbească.

Mă târăsc jos din pat și îl reazem pe Ambrose de șifonier, apoi mă așez în fața lui cu picioarele încrucișate.

– Te aud, îi spun.

– Mă bucur că m-am făcut auzit.

Când vorbește, nu mișcă din gură. Are o voce ca de elefant, dacă un elefant ar vorbi englezește, adică aspră și stridentă.

– De ce te-ai trezit acum? îl întreb.

– Ai avut o zi grea, răspunde Ambrose.

– De unde știi?

– Ştiu pentru că te cunosc, Hannah.

Ascult să văd dacă se aud zgomote din spatele ușii, dar nu sunt decât trosniturile casei, sunetul blând al viselor lumii. Mă apropii mai mult de Ambrose.

– Ce să fac în legătură cu biletul? întreb.

– Asta nu pot să-ți spun, răspunde.

Presupun că magia nu înseamnă să ai toate răspunsurile. Dacă un personaj dintr-o poveste rezolvă toate ghicitorile chiar de la prima pagină, de ce ai mai continua să citești?

– Crezi că e chiar așa, nimeni nu mă place?

– Eu te plac.

Îmi trag picioarele mai aproape și îmi pun fața pe genunchi. Când închid ochii, văd bucățele de hârtie ruptă.

– Ştii, în seara asta nu s-au certat, îi spun eu foarte la obiect.

– Nici nu-mi mai amintesc de când nu s-a mai întâmplat asta. Iar eu sunt elefant, noi avem o memorie excepțională, spune Ambrose.

– Sper că nu este din cauză c-am fost hărțuită. Nu mai vreau să fiu hărțuită.

– Poate că și părinții tăi s-au săturat de sunetele triste, așa cum te-ai săturat și tu.

– Ştii despre sunetele fericite și cele triste? îl întreb.

Nu cred că i-am vorbit lui Ambrose despre modul special în care aud eu lumea.

– Ţi-am spus, Hannah. Eu te cunosc.

Ochii încep să mi se închidă împotriva voinței mele și casc. Îmi imaginez că aceasta este o poveste în care, dacă adorm, lumea se va sfârși. Mă lupt din răsputeri cu oboseala.

– Nu te mai împotrivi! Trebuie să te odihnești, spune Ambrose.

– Dar tocmai ai prins viață.

– Nu plec nicăieri.

Îl trag pe Ambrose spre mine și strâng la piept trupul lui gri și moale.

– Hannah, mă strângi prea tare! bâzâie Ambrose.

Râd și ne urcăm în pat.

– Ambrose, de ce te-ai rătăcit în Casa râsului? îl întreb înainte să închid ochii.

– Eu sunt elefant, prostuțo! N-am fost niciodată în Casa râsului.

Murmură un cântec de leagăn până adorm.

Gesturi de bunăvoinţă

Când intru în clasă în dimineața următoare, pe toate băncile este o foaie de hârtie dictando. Doamna Bloom stă în fața clasei. Pe tabla albă din spatele ei scrie Hărțuire. Mă opresc brusc, și Courtney se izbește de mine.

– Fii atentă, Hannah! spune ea pe tonul pe care îl folosește când o supără ceva.

– Scuze, spun eu pe tonul pe care îl folosesc ca să dau de înțeles că nu s-a întâmplat nimic.

Toți se așază, scot un creion și își scriu numele în partea de sus a foii, așa cum am învățat încă de la grădiniță.

– Doamna Bloom, ne dați un test neanunțat? întreabă Rebecca Snow plină de speranță.

Rebecca adoră testele de tot felul.

– Nu, este o activitate. O activitate importantă. În clasa noastră a avut loc un caz de hărțuire, și așa ceva este inacceptabil.

Privesc atât de intens foaia de hârtie din fața mea, că liniile albastre dispar.

– Ce fel de hărțuire? întreabă Courtney de la pupitrul de lângă mine.

– Una dintre colegele voastre a primit un bilet cu un comentariu jignitor. Un gen de comentariu care poate răni respectul de sine al unei persoane.

Ar fi putut la fel de bine să-mi rostească numele. Oricum, toți cei care mă văzuseră ieșind cu ea pe coridor ieri se holbau acum la mine. La fel și Courtney.

– Astăzi vom face invers, spune doamna Bloom. Vă rog să rupeți foaia

de hârtie în două.

Doamna Bloom își rupe propria foaie ca să dea exemplu.

Încăperea se umple de zgomote sfâșietoare, care îmi străpung pielea ca un cuțit.

– Acum am să vă rog să extrageți numele unuia dintre colegii voștri dintr-o cutie. Pe una din foile de hârtie veți scrie ceva drăguț despre persoana pe care ați nimerit-o. Când sunteți gata, aduceți foile la mine.

Toți par nedumeriți când scot un nume din cutia de pantofi și încep să scrie. Doamna Bloom îmi aruncă un zâmbet fugar când trag și eu o foaie. Desfac hârtia și văd că pe ea scrie Kimmy Dobson.

Încerc să mă gândesc la ceva frumos despre Kimmy, dar e ca și când aș vrea să născocesc o poveste, ceva fals. Kimmy este mare și, în timpul pauzelor, face cercuri în praful din jurul celui mai bun leagăn, ca să nu-l poată folosi nimeni altcineva decât ea. Dar e și singura mea concurentă din școală când vine vorba de ortografie, căci știe să scrie cuvinte foarte lungi. Poate că i-ar face plăcere să audă asta. Scriu Kimmy este foarte bună la o-r-t-o-g-r-a-f-i-e și îi dau hârtia doamnei Bloom, care stă lângă tabla albă.

După ce primește toate hârtiile, doamna Bloom le lipește pe tablă și șterge cuvântul Hărțuire.

– Veniți să vedeți ce lucruri frumoase spun despre voi colegii voștri de clasă. În felul acesta dăm la o parte hărțuirea, cu câte un act de bunătate.

Ne înghesuim cu toții să ne uităm la tablă.

Courtney poartă haine frumoase.

Rebecca este foarte deșteaptă.

Theo joacă baschet ca un campion.

Găsesc și biletul meu la marginea tablei.

Cred că Hannah este un om bun.

Cuvintele mă fac să mă simt bine. Uneori mă gândesc că să fii un om bun este mai greu decât orice altceva. E plăcut să știu că cineva vede că mă străduiesc, chiar dacă nu știu cine este.

– Sper că veți fi cu toții buni, așa cum ați demonstrat pe această tablă, spune doamna Bloom și ne trimite pe toți la loc.

– Dar pentru ce este cealaltă bucată de hârtie? întreabă Rebecca, sperând probabil că va avea totuși parte de un test.

– A doua jumătate de pagină este ca să-mi spuneți toți ce știți despre biletele de hărțuire. Nu trebuie să vă scrieți numele, dar dacă ați văzut sau ați auzit ceva, sau dacă știți ceva despre cineva care a scris un asemenea bilet, acum e momentul să vorbiți.

Încăperea se umple de fâșâituri. Mă uit în jur și văd că unii se uită la Kimmy, pentru că, dacă este vorba de hărțuire, de regulă ea e cea care se află în spatele ei.

Anul trecut, când i-a murit mama, Kimmy nu a venit la școală două săptămâni. Când s-a întors, i-am dat o ilustrată pe care ne semnaserăm cu toții. În aceeași după-amiază, în pauză, am văzut-o cum săpa o groapă în pământ, când credea că nu se uită nimeni la ea. A rupt apoi ilustrata în bucățele și a aruncat-o în gaură, după care a acoperit-o. Am vrut să-i spun lui Kimmy că am înțeles de ce a îngropat ilustrata și că dorea să-și ascundă amintirile cât mai adânc. Dar nu puteam să mă apropii la mai mult de doi metri de ea, căci eram lovită de razele de ură din ochii ei. Nu i-am spus niciodată nimic.

Nu știu dacă Kimmy scrisese acel bilet. Dar știu sigur că m-a făcut să doresc să schimb tot ceea ce nu era plăcut în persoana mea, chiar dacă nu pot fi altcineva decât Hannah Geller. Dacă am să scriu asta pe foaia de hârtie, doamna Bloom va ști că este de la mine. Așa că scriu Nu știu nimic și pun hârtia în cutia de pantofi a doamnei Bloom.

Când ne luăm lucrurile de pe raft înainte de prânz, Courtney mă împunge în braț.

– Biletul era despre tine, nu-i așa?

– Da, șoptesc și îmi îndes pachetul în rucsac.

– Şi ce scria?

– Că nu mă place nimeni.

Courtney a râs scurt.

– Asta nu e adevărat, Hannah.

– Serios? întreb.

– Adică, vreau să spun, nu ești chiar o celebritate, dar eu te iubesc.

Ştiu că nu vrea să mă facă să mă simt la fel de neînsemnată cum voia autorul biletului, nici inutilă, ca atunci când mama și tata se ceartă, dar efectul ăsta îl are. Presupun că nu Courtney este cea care crede că nu sunt un om bun.

Sunete blocate

Sunetele de la bufet nu sunt nici fericite, nici triste, sunt numai zgomotoase. Mă așez împreună cu Courtney și Ryan la masa noastră albastră.

– Hei, Ryan, ai auzit? Cineva a scris un bilet despre Hannah, și ea n-a suflat o vorbuliță. Nici măcar nouă! anunță Courtney, după care soarbe din cutia ei cu suc bio.

Este mai mică și mai drăguță decât mine, cu obrajii colorați de soare și cu ochelari roz. De regulă, îmi pare bine că suntem prietene, pentru că eu sunt singura fată din clasa a V-a care are coșuri. Dar când își dă la iveală latura răutăcioasă, nu mă mai simt deloc norocoasă.

– Ce tot ziceți voi acolo? întreabă Ryan, dar se uită la mine.

– S-a întâmplat abia ieri. Şi n-a fost mare scofală, răspund.

– Ştii că lui Hannah îi place să țină secrete, continuă Courtney.

Ryan se întinde peste masă și îmi ia cana cu piersici. O ține în aer.

– Am să țin această cană prizonieră până ne spui dacă e totul în ordine.

– Să-mi termin sendvișul.

Courtney îmi ia sendvișul cu șuncă și brânză. Dacă exista cineva pe lume în fața căruia să-mi pot goli sentimentele precum cerneala dintr-o călimară, atunci aceștia ar fi Courtney și Ryan, cei mai buni prieteni ai mei, căci alfabetul ne aranjase unul lângă altul încă de la grădiniță (Geller, Gilmore și Grant). Îmi place ideea că literele ne-au adus pe noi trei laolaltă. Dar prefer să m-o-r de f-o-a-m-e decât să mai vorbesc cu cineva despre b-i-l-e-t.

– Sunt bine.

– O, chiar așa? întreabă misterios Ryan, cu gura plină de hamburger.

– Mestecă cu gura închisă, Ryan!

Courtney strâmbă din nas.

– Da' ce, ești maică-mea?

– Asta-i o carte, nu o întrebare, spun.

Sărim toți trei în sus când auzim ușa de la intrarea în bufet trântindu-se. Sunt recunoscătoare pentru distragerea atenției până rămânem pe întuneric și supraveghetorii de sală din timpul prânzului încep să alerge printre mese.

– Urăm o zi frumoasă Şcolii Elementare[1] Brookview.

Difuzoarele răsună în sală ca și când ar anunța ora de noapte. Mă las în jos cu spatele lipit de perete.

Supraveghetorii ne mână în grupuri spre marginea încăperii. Doamnele care servesc la bufet se închid în bucătărie. Ryan respiră sacadat lângă mine. Îl apuc de mâna arămie și foarte caldă. Mă încearcă un sentiment ciudat, dar mă simt în siguranță.

– Ce se întâmplă? întreabă Ryan.

– O fi vreun exercițiu pentru situații de urgență. Asta e parola.

Înghit în sec, pentru că sunt speriată, dar vreau să par puternică.

– Dar ne spun întotdeauna când avem așa ceva.

– Ştiu.

– Adică înseamnă că e de-adevăratelea? O să murim?

Courtney vorbește în șoaptă.

– Nu știu.

Pe coridor se aud pași. Ușile de la bufet zdrăngăne, și Courtney își ascunde fața pe după brațul meu. Respir adânc. Mirosul de hamburger

și de dezinfectant îmi întoarce stomacul pe dos. Nu pare să fie un exercițiu. Decid că exercițiile nu au niciun rost. Lucrurile stau altfel când dușmanul nu este imaginar. Inima mea nu era pregătită să bată atât de nebunește. Mă aștept să-mi treacă prin fața ochilor, într-o străfulgerare, cei zece ani de viață ai mei, dar în schimb mă gândesc la cartea Tu ești mama mea? Un pui de pasăre este aruncat din cuib și pornește disperat în căutarea cuiva care să-l iubească. Mă întreb de ce pasărea-mamă e cea căreia îi aparține puiul de pasăre, numai pentru că face parte din aceeași specie. Poate că un câine sau un buldozer l-ar fi iubit la fel de mult.

Prin perete se aud voci înfundate. Închid ochii și aștept ca aceia de pe coridor, indiferent cine sau ce ar fi, să ne găsească.

– S-a terminat! spune megafonul.

Ca prin minune luminile se aprind din nou. Simt un val de ușurare până în vârful degetelor de la picioare. Dacă ascult foarte atent, aud cum se rostogolește liniștea peste sală ca o cascadă.

– Stați jos cu toții, strigă Bubby, supraveghetorul-șef.

Courtney scoate capul de după brațul meu. Ryan îmi dă drumul la mână, ca și când nu ar fi fost niciodată speriat.

– Ştiam eu, spune Ryan.

Bubby fluieră printre degete ca să ne atragă atenția.

– Acesta a fost un exercițiu pentru situații de urgență. Trebuie să exersăm, ca să știți cum să reacționați în cazul apariției unui pericol în școală. Dacă sunteți singuri și auziți acest anunț, mergeți în cel mai apropiat loc unde vă puteți ascunde.

Bubby ne face semn să mergem înapoi la locurile noastre.

Aș vrea să-i spun domnului director Jenkins că „Vă urăm o zi frumoasă“ nu este o parolă potrivită pentru o situație de urgență, deoarece situația de urgență este plină de sunetele unei zile triste.

Prietenii mei și cu mine ne transformăm din nou, din mici bălți de spaimă în elevi de clasa a cincea, cei mai mari de la Şcoala Elementară

Brookview. Din stare lichidă în stare solidă. Fază de tranziție.

Ryan își umple din nou gura cu hamburger.

– Unde eram? mormăie el printre două îmbucături vâscoase.

– Ce scârbos! spune Corutney, dar râde.

Râd și eu, și mă prefac că pământul se învârtește în același sens, dar nu e așa. Mi-am pierdut cumva centrul de gravitate. Exercițiul îi face pe Ryan și pe Courtney să uite de bilet, și încep să discute despre Festivalul Toamnei de vineri, așa că îmi iau înapoi cana cu piersici și sendvișul. E mai ușor să nu vorbești despre anumite lucruri.

În Statele Unite ale Americii în școala primară (elementară) învață copii cu vârste cuprinse între 4 și 11 ani. (n.red.)

Din cutia de pantofi a doamnei Bloom

Pun pariu că a fost Kimmy.

Am văzut biletul pe jos, dar nu l-am luat.

Îmi cer scuze, doamnă Bloom, dar nu știu nimic despre bilet. Semnat, Rebecca Snow.

Courtney este o hărțuitoare. Ea a făcut-o.

Ce scria în bilet?

Cred că biletul era despre Hannah. Asta-i tot ce am de spus. Courtney

Sper că oricine a fost va înceta.

Mi-e foame. De la Theo.

A fost Kimmy. Sfârșit.

Nu știu.

Mi-a plăcut activitatea cu mesajele drăguțe.

Scuze.

Dacă vă spun cine a fost, primesc un 10?

Poate Joanie? Știu că e furioasă pentru că toți râd de ea. – Katherine

Nu știu nimic.

Sunteți tare, doamnă Bloom.

Serul adevărului

Am o prietenă prin corespondență. O cheamă Ashley și e într-a opta. Când primesc o scrisoare de la ea, parcă a venit Crăciunul, ba și mai și, pentru că darul este alcătuit din cuvinte.

Astăzi doamna Bloom se uită la mine o secundă în plus când îmi dă scrisoarea. Ştiu că își face griji pentru mine din cauza biletului, dar eu aș vrea să uit de el. E mai bine să uit decât să-mi fac liste în cap cu motivele pentru care nu mă place nimeni.

Dar adevărul este că nu uit nimic. Nici chiar lucrurile pe care aș dori să le pot uita.

Deschid scrisoarea de la Ashley și o întind pe pupitru. Scrisul lui Ashley seamănă cu niște bucle, și pune cerculețe deasupra lui „i“. Am încercat cândva să imit scrisul ei pe o foaie de hârtie. Nu am reușit să fac „i“-urile cu cerculeț deasupra și „a“-urile cu buclă. Este foarte greu să fii ceva ce nu ești.

Iată ce scrie în scrisoare:

Dragă Hannah,

Sper că ai o zi minunată. Mulțumesc pentru că mi-ai trimis lista aceea minunată de cuvinte, în ultima ta scrisoare. Sunt sigură că te vei descurca foarte bine la concursul de ortografie. Pe mină cu siguranță poți să mă bați.

Ai emoții că vine Halloween-ul? Eu am. Nu mai merg la colindat, dar facem o petrecere. Eu și prietenii mei ne îmbrăcăm în celebrități pop de altădată, iar eu voi fi Madonna. Poate că nu știi cine este, dar probabil că știi. Se pare că știi multe.

Ar fi frumos să facem cunoștință curând. Am sentimentul că deja te cunosc cât de cât. Poate și tu simți la fel în legătură cu mine.

Te îmbrățișez și te sărut,

Ashley

Citesc mesajul de cinci ori. Cu fiecare scrisoare mi-o imaginez pe Ashley altfel, dar este întotdeauna frumoasă. În ultima dintre ele spunea că își dorește un tatuaj, așa că mi-am imaginat-o cu păr mov și cu cinci piercing-uri în urechi. Acum o văd ca Madonna, cu un costum exotic din piele vopsită și cu o perucă uriașă, blondă. Am s-o recunosc în mod sigur în noiembrie, când clasele noastre se vor întâlni.

Dacă aceasta ar fi o poveste, Ashley și cu mine ne-am fi cunoscut deja și ne-am fi dat seama că avem ochii exact de aceeași culoare. Ne-am fi completat propozițiile una alteia și am fi vorbit despre faptul că am simțit întotdeauna că lipsește ceva. Iar la sfârșitul poveștii am fi făcut un test ADN la un centru de testare și doctorul ne-ar fi spus că suntem două surori care s-au rătăcit de mult una de alta. Şi am fi luat înghețată ca să sărbătorim, și am fi lăsat-o să se topească pe degete, în timp ce am fi admirat apusul soarelui de vară.

Am citit încă o dată scrisoarea și am pus mâna pe creion ca să-i răspund.

– Hannah, poți să vii o clipă? mă strigă doamna Bloom din fundul clasei.

Împăturesc scrisoarea lui Ashley și o pun în buzunar ca să-mi fac curaj.

– Da, doamnă Bloom? răspund eu.

– Am să te rog să te duci la domnișoara Meghan, spune doamna Bloom și îmi scrie o învoire.

Palmele încep să-mi transpire.

– De ce?

– S-ar putea să-ți prindă bine să stai de vorbă cu ea despre biletul acela.

– Dar am vorbit deja despre el ieri la clasă.

– Cred că poți să-ți exprimi sentimentele mai pe larg în fața

domnișoarei Meghan.

– Dar nu simt nimic.

Doamna Bloom lasă capul într-o parte. Ochii ei mă privesc blând din spatele lentilelor.

– Te rog, du-te!

Îmi dă învoirea, și o iau, pentru că nu vreau să fac o scenă.

Mă duc la biroul domnișoarei Meghan. Ușa este deschisă, dar bat oricum. Ridică privirea spre mine de la birou, cu părul negru răscolit de parcă ar fi trecut printr-o furtună. Are o față mică și zâmbitoare.

– Bună, Hannah. Mă bucur să te văd, spune domnișoara Meghan.

Face un semn spre masa rotundă și închide ușa.

– Nu sunt supărată, domnișoară Meghan, spun eu, ca să pun lucrurile la punct.

– Cine a spus că ești?

Își toarnă o ceașcă de cafea și se așază lângă mine.

– Nu de asta m-a trimis aici doamna Bloom?

– Ne-am gândit că poate simți nevoia să stai de vorbă cu cineva. Probabil că te-ai necăjit când ai găsit biletul acela.

– Nu, n-am fost necăjită.

– Ești sigură?

Iar începe. Domnișoara Meghan m-a prins în capcana pereților ei de culoarea piersicii și mi-a turnat pe limbă serul adevărului, fără ca eu să-mi dau seama, la fel ca prima dată când am venit în biroul ei. Este singura explicație pe care o am pentru faptul de a-i fi vorbit despre părinții mei.

Dacă aceasta ar fi o poveste, aș scrie un articol pentru revista școlii și aș spune că domnișoara Meghan pune serul adevărului în cafetieră. Ar

fi o relatare direct de la alți elevi care au sorbit băutura și au început să dea tot din ei, și de la un martor ocular care a jurat că a văzut-o pe domnișoara Meghan cu o băutură verzuie dubioasă. Dacă articolul ar ajunge pe prima pagina, atunci toate canalele de știri din întreaga lume s-ar aduna în fața biroului domnișoarei Meghan și ar cere informații. Din cauza acestui haos, cafetiera domnișoarei Meghan ar cădea pe jos și s-ar sparge, împrăștiind aburi de ser al adevărului prin toată școala, și toți și-ar spune secretele.

Dar e limpede că aceasta nu este o poveste, deoarece la Brookview nu avem o revistă a școlii.

– Hannah, mă auzi? întreabă domnișoara Meghan.

– Scuzați. Mă gândesc că poate biletul a fost o glumă, spun.

– Ce scria în bilet? întreabă domnișoara Meghan.

– Că nimeni nu mă place.

– Şi asta nu te-a întristat?

– Nu.

– Este foarte bine să spui cuiva ce simți, Hannah,

„Nu, nu este.“ Îmi strâng buzele ca nu cumva să-mi scape vreun cuvânt printre ele. Nu am de gând să mă las doborâtă de aburii serului adevărului. Acum doi ani mi-am promis să nu-i mai spun nimic domnișoarei Meghan. Şi această promisiune a ridicat un zid indestructibil în gâtul meu, ca să țină secretele înăuntru.

– Îți mai amintești despre ce mi-ai povestit prima dată când ne-am întâlnit? întreabă ea.

– Despre Pierdut în Casa râsului, spun și mă uit la zulufii ei neastâmpărați.

Nu-mi place domnișoara Meghan, dar îmi place povestea pe care mi-a dat-o.

– Exact. Şi mai ții minte ce mi-ai spus despre Ambrose, după ce ai citit povestea?

– Da. Am spus că este mult prea conștient de propriile gânduri. Nu poate scăpa de ele, deoarece așa este el. Alți oameni se amuză în Casa râsului, dar nu și Ambrose. El este altfel.

Domnișoara Meghan încuviințează din cap și zâmbește ușor.

– Ești foarte deșteaptă, Hannah. Povestea aceasta a fost scrisă pentru oameni mult mai în vârstă, dar tu ai înțeles cât de introvertit este Ambrose.

„Introvertit“ înseamnă că îți examinezi gândurile și sentimentele cu lupa și le faci mai mari decât în realitate. E un lucru care le îngreunează viața celor ca Ambrose.

– Povestea este totuși greu de înțeles, spun eu. Chiar și acum.

– Multe povești sunt așa. Ce-ar fi să te uiți din nou la Pierdut în Casa râsului și să-mi spui ce crezi acum?

Cred că am citit povestea asta de 96 de ori, dar nu spun nimic.

– Sigur.

– Cum mai stau lucrurile pe acasă? Cu părinții tăi? întreabă domnișoara Meghan.

– Foarte bine.

Cuvintele mă dor când le rostesc.

– S-au mai certat?

– Domnișoară Meghan, pot să plec? Totul e-n regulă și chiar vreau să mă întorc în clasă ca să-i pot scrie o scrisoare partenerei mele de corespondență, Ashley.

Domnișoara Meghan se uită la ceas și se încruntă.

– Foarte bine. Să mai treci cât de curând pe la mine, spune domnișoara Meghan.

Închid ușa în urma mea și pornesc în fugă pe coridor. Mă întorc în clasă și încep scrisoarea pentru Ashley.

Dragă Ashley,

Am găsit un bilet în care scria că nimeni nu mă place. Nu vreau să vorbesc cu nimeni despre asta, pentru s-ar putea să fie adevărat. Mai bine să nu știu.

Elefantul meu de pluș, Ambrose, a prins viață astă-noapte.

De fiecare dată când mă duc acasă mi-e frică să nu se certe.

Cu drag,

Hannah

Rup scrisoarea imediat și o îndes în pupitrul meu. Nu pot să-i spun lui Ashley nimic din toate aceste lucruri, pentru că atunci o să-i fie frică de mine, așa cum îmi este și mie frică de mine, deci scot o foaie curată și scriu scrisoarea adevărată.

Dragă Ashley,

Îmi pare foarte bine că ți-a plăcut lista de cuvinte. Acum nu am timp să-ți scriu alta, dar îți promit pentru data viitoare. Nu m-am gândit prea mult la Halloween. O să fii o Madonna minunată. Sper că o să te distrezi bine la petrecere și că toți îți vor admira costumul.

Întâlnirea cu tine va fi cel mai frumos dar din toamna asta. Sunt sigură. Dintre toți prietenii prin corespondență din lume, tu ești de-a dreptul magnifică. Sunt sigură că știi ce înseamnă acest cuvânt, dar, pentru orice eventualitate, asta înseamnă că ești cea mai bună care a existat

vreodată.

P.S. Voi aveți la gimnaziu o revistă școlară?

Cu drag,

Hannah

Însemnările consilierei: vineri, 9 octombrie

Numele: Hannah Geller

Clasa: a V-a

Motivul vizitei: urmare a unui incident din sala de clasă, legat de un bilet insultător. Aceasta este prima vizită a elevei la birou în doi ani. Vizita precedentă s-a datorat unei reacții emoționale neprovocate și unor comentarii îngrijorătoare legate de viața de familie.

Comportament: Eleva a menținut o atitudine distantă pe tot parcursul vizitei. A ținut brațele lipite de corp, ca și când ar fi dorit să stea concentrată. Eleva a avut o reacție slabă față de incident, în ciuda firii ei emotive. Nu părea să fi acceptat cu plăcere vizita la biroul meu. Această atitudine este de înțeles, dacă ținem seama de implicarea părinților ca urmare a vizitei precedente.

Vizita: Eleva nu a fost deschisă pentru a discuta situația din clasă. Părea convinsă că biletul nu reprezenta o problemă reală. După discuția despre bilet, consiliera a abordat subiectul vieții de acasă. Eleva nu a oferit nicio informație.

Următoarea acțiune: Eleva a fost rugată să recitească povestea recomandată la sesiunea precedentă, intitulată Pierdut în Casa râsului. Povestea depășește cu mult nivelul clasei a V-a, dar eleva are un vocabular dezvoltat și talent la povestire. Titlul i-a fost recomandat în încercarea de a dezvălui asemănările dintre elevă și personajul principal foarte perspicace, pentru ca eleva să înțeleagă mai bine și să-și aprecieze firea intuitivă. În ședința precedentă nu a făcut dezvăluiri complete. Sperăm ca o nouă lectură să aibă acest efect.

Când te rătăcești, lucrul cel mai înțelept este să stai pe loc până ești găsit. Mai mult chiar, s-ar putea să-ți găsești și singur drumul, deși cu o oarecare întârziere.

Festivalul Toamnei

În fiecare an, la începutul lui octombrie, Şcoala Elementară Brookview organizează Festivalul Toamnei. Pe terenul viran de lângă școală apar chioșcuri cu popcorn, terenuri pentru aruncat inele pe bețe și căpițe mari de fân pentru cățărat. Cerul este de culoarea lavandei și stelele își ocupă locurile în timp ce stau la coadă la bilete împreună cu Courtney, Ryan și cu părinții noștri.

– Copii, tocmai am descoperit ceva, ne spune Ryan mie și lui Courtney.

Are la gât un baston verde strălucitor, ca un colier.

– Ce? întrebăm noi.

– Ăsta-i ultimul nostru Festival al Toamnei.

– Ai dreptate. Anul viitor o să mergem la o petrecere de toamnă cu dans sau altceva de felul ăsta. Courtney e încântată. Are pe cap un băț roz strălucitor, ca o coroană fluorescentă, ce îi conferă pielii ei albe și palide o nuanță trandafirie.

– Ei! face Ryan, în timp ce Courtney dansează pe loc.

Mă fâțâi și eu cu propriul băț înfășurat pe încheietura mâinii ca o cătușă. Ryan se uită la mine ca și când ar ști la ce mă gândesc. Nu m-ar mira dacă, într-o zi, mi-ar mărturisi că poate să-mi citească gândurile, ca pe o poveste, mai ales atunci când sunt preocupată de gimnaziu.

– E rândul nostru.

Mama ne strigă din față.

Alerg departe de mișcările de dans ale lui Courtney și de ochii atotștiutori ai lui Ryan.

– Douăzeci de bilete, vă rog, spune tata, iar eu mă strecor între el și mama.

Doamna Thyme, profesoara mea dintr-a treia, este în gheretă, îmbrăcată în clovn, cu un nas rotund, roșu, și o perucă stufoasă. Este o tradiție ca profesorii care organizează Festivalul Toamnei să poate costume. Obrajii mi se încing, deși aerul este răcoros.

– Bună, Hannah, cum e în clasa a cincea? întreabă doamna Thyme.

Trage douăzeci de bilete dintr-o rolă mare albastră și se uită la fața mea roșie. Ochii ei îmi amintesc de cei ai lui Ryan. Ştiu prea multe.

– E bine, răspund și iau biletele din mâna ei întinsă.

Tata mă ține de umăr și mă conduce mai departe de gheretă. Familia Grant urmează la ghișeu.

– Ai văzut cum s-a uitat la noi? o întreabă tata pe mama pe un ton aspru.

– Haide, Michael, n-a fost nimic, răspunde mama în șoaptă.

– N-am de gând să mă las judecat, la un carnaval, de un clovn.

Familia Grant termină treaba la ghișeu și se apropie de noi. Mama își lipește un zâmbet pe față. Are părul strâns tare la spate astăzi, dar e nevoie de o cantitate mare de spumă pentru ca să-l facă să stea așa. Zâmbește și tata, cu mâinile afundate adânc în buzunare. Simt nevoia să fac și eu la fel.

Nu pot să nu mă gândesc că arătăm ca o mână de clovni cu zâmbete pictate pe mutre.

După ce ne luăm cu toții biletele, mama lui Ryan bagă mâna în poșetă și ne dă câte un băț nou strălucitor mie, lui Ryan și lui Courtney.

– Astea sunt ultimele. Aveți grijă ce faceți cu ele.

Doamna Grant are părul negru, lung, împletit în cozi, cu mărgele la capăt. Când merge, se lovesc una de alta. Îmi sugerează niște clopoței legănați de vânt, frumoși, blânzi și plini de sunete fericite.

Ţinem în mână bețele albastre strălucitoare. Nu cred că trebuie să-ți pui dorințe pentru bețele strălucitoare, dar înainte de a-l aprinde pe al meu mă gândesc o clipă ce dorință mi-aș pune, dacă aș putea. În cazul în care aceasta ar fi o poveste, în bețele strălucitoare ar trăi duhuri. S-ar numi Duhul Strălucitor și ar fi de aceeași culoare ca tubul din care iese. Când îi rupi casa în două, duhul iese afară și îți cere să-ți pui o dorință. Nu trei, una. Eu i-aș cere duhului meu albastru ca toate zâmbetele familiei mele să fie reale pentru totdeauna de acum înainte. Ryan și Courtney își îndoaie bețele, și culorile explodează în tuburi. Fac și eu la fel, și privesc cum se aprinde lichidul albastru, dar nu este eliberat niciun duh. Pentru că aceasta nu este o poveste.

– În cinci minute începe cursa în trei picioare părinți și copii.

Anunțul vine prin megafon de la domnul director Jenkins. Poartă costum de scafandru. Parțial e un costum, dar parțial e și ceva practic, deoarece își petrece mare parte din Festivalul Toamnei ca țintă în rezervorul pentru scufundări[2].

Doamna Grant îl trage pe Ryan la piept.

– Facem și noi asta, puiule? Cine mai vine?

Mă uit la tata, iar acesta își scoate o mână din buzunar ca să facă gestul cu degetul mare în sus. Domnul Gilmore nu pare chiar așa de încântat, dar totuși încuviințează din cap spre Courtney. Probabil că nu dorește să se murdărească pe pantaloni. Mergem spre linia de start, și mă simt ca un băț strălucitor când e lună plină. Noaptea debordează de aerul toamnei. Orice toamnă îți dă sentimentul unui nou început.

Tata și cu mine ne legăm picioarele cu o sfoară și așteptăm să înceapă întrecerea. Trec cinci minute, dar nimeni nu dă startul. Zăresc motivul întârzierii la câțiva metri de noi. Doamna Bloom este acolo, îmbrăcată ca nașa din poveste. Ţine o bucată de sfoară în fața lui Kimmy Dobson.

– Nu, e în ordine. Nu vreau, spune Kimmy.

– Ești sigură? Te-ai aliniat la start. Aș fi încântată să alerg împreună cu tine.

– Nu știam că e pentru părinți.

– Bunica ta nu e cu tine?

– V-am spus că o să vină. Mă duc s-o caut chiar acum.

Kimmy o părăsește pe doamna Bloom și lasă frânghia acolo.

Amintirea biletului de simpatie pentru Kimmy, rupt în bucățele și îngropat în pământ, îmi revine în minte. Mă lipesc ceva mai mult de tata. Cred că indiferent cât de puternice ar părea sunetele triste, niciodată nu pot răni atât de tare ca o ilustrată plină de „îmi pare rău că ți-ai pierdut partenerul pentru cursa în trei picioare“.

Doamna Bloom se uită la domnul director Jenkins, și acesta ridică megafonul.

– Pe locuri… fiți gata… start! anunță el.

Tata și cu mine pornim.

– Stâng, drept, stâng, drept, comandă tata.

Alte echipe se încurcă și se împiedică unul de altul. Una dintre ele este cea alcătuită din Courtney și domnul Gilmore.

– Pete de iarbă, mormăie ei într-un glas.

Mie îmi vine să râd, dar mă concentrez pe linia de sosire. Tata și cu mine ținem ritmul. Stâng, drept, stâng, drept. Ryan și doamna Grant sunt în fața noastră. Cosițele doamnei Grant flutură în spatele ei ca niște aripi, și Ryan, ei bine, Ryan este foarte rapid. Cei doi trec linia de sosire cu cinci secunde bune înaintea noastră.

– Bravo, muncă de echipă, îmi spune tata, gâfâind puțin.

Ne dezlegăm, și domnul director Jenkins anunță câștigătorii: Ryan și mama acestuia. Ei primesc drept premiu trei bilete pe care le pot folosi oriunde la festival. Eu mă aleg cu un bilet, pentru că am sosit pe locul al doilea, dar sunt fericită că am terminat cursa împreună cu tata. Am putea trece prin toți anii luând pur și simplu lucrurile așa cum vin. Stâng, drept, stâng, drept.

Iau biletul de la domnul director și o văd pe Kimmy singură, undeva mai încolo, lângă ieșire. Şi mai văd încă ceva alături de ea. O pancartă

mare galbenă care nu mai fusese niciodată până atunci la Festival. Casa râsului.

Prietenii și părinții mei se regrupează. Courtney și domnul Gilmore își scutură murdăria de pe haine. Ryan și doamna Grant tropăie pe loc, ca și când cursa i-ar fi umplut de energie. Tata și cu mine stăm liniștiți și privim în jur. E destul de nostim cât de mult semănăm cu părinții noștri.

– Haideți să profităm de biletele astea, spune Ryan.

Separă cele trei bilete luate ca premiu și ne dă câte unul mie și lui Courtney.

– Unde mergem?

– Pe aici, răspund, și arăt spre Casa râsului din colțul îndepărtat.

Le spunem părinților că ne vedem peste o oră. Părinții se duc și se așază la o masă de picnic împreună cu alți părinți care au făcut, probabil, aceeași înțelegere cu copiii lor.

– Aici nu poți să te dai în nimic, spune Ryan când trecem prin sectorul restaurantelor.

Aerul miroase a zahăr vanilat, dar nu mă opresc să-l inspir. Ochii îmi sunt ațintiți pe reclama mare, galbenă.

– De fapt, nu te dai în nimic. Cel puțin așa cred, le explic.

– Atunci ce este aici?

Mă opresc în fața Casei râsului. Fațada arată ca un zid negru în formă de castel. Turnurile se înalță spre cer, și, la intrare, un balaur aruncă flăcări făcute din panglici.

– Este o casă a distracțiilor, spun, deși seamănă mai mult cu o casă bântuită de stafii.

Încep să mă întreb dacă vreau într-adevăr să intru. Dacă mă rătăcesc, ca Ambrose?

– O-o! Joanie Lawson este la coadă. Să sperăm că n-o să se sperie prea

tare, căci altfel va fi foarte multă mizerie de curățat, zice Courtney, destul de tare ca alți copii să chicotească pe înfundate în pumn.

Joanie nu se întoarce și nici nu ripostează, dar știu că a auzit. Bagă biletul în mâna supraveghetorului (profesorul nostru de gimnastică, domnul West, costumat în vârcolac) și aleargă în Casa râsului.

– Ce ți-a venit, Court? A fost al naibii de urât, spune Ryan.

– Hai, lasă-mă! Așa merg lucrurile! Dacă nu este tachinat altcineva, ai putea fi tu. Uite ce i s-a întâmplat lui Hannah cu biletul ăla!

– E un mod încâlcit de a gândi. Nu trebuie să înjosești pe cineva ca să te simți tu mai bine.

Ryan clatină din cap.

Sunt prietenă cu Courtney de suficient timp ca să-mi dau seama că nu a fost întotdeauna așa. Ştie și Ryan lucrul acesta. Cred că, dacă nu s-ar fi râs atât de mult de ea după incidentul cu Romeo și Julieta, nu ar fi așa de bătăioasă acum. Cred că, după tot ce s-a întâmplat, i-au crescut niște oase speciale de hărțuire undeva deasupra cutiei toracice, ca să-i protejeze inima.

Dar am jurat că nu voi mai vorbi niciodată despre Romeo și Julieta, așa că am să tac.

Așteptăm să ne vină rândul și îi dăm biletele domnului West.

– Bine ați venit în Casa râââsuluuui! urlă el ca un vârcolac la intrarea în casă. Ceea ce nu mă ajută să scap de senzația că este o casă bântuită. Petrecere frumoasă!

Prietenii mei și cu mine trecem pe lângă balaurul care scuipă flăcări și intrăm în casă. Prima încăpere este luminată de lămpi cu lumânări false în interior. De-a lungul pereților stau aliniați cavaleri în armuri. Ușa de lemn se închide în urma noastră și se face mai întuneric.

– Nu prea îmi place chestia asta, spune Courtney.

– Hai să mergem mai departe, propune Ryan.

– Numai că trebuie să găsim drumul potrivit, adaug.

Cu cât înaintăm mai mult în Casa râsului, cu atât este mai puțină lumină. Sunt câteva becuri pe jos, exact atât cât să vedem că ne mișcăm picioarele, însă nu suficient ca să ne dăm seama unde suntem. Bastoanele strălucitoare pe care le avem se transformă, din accesorii, în busole și ne călăuzesc pe întuneric.

– Ce este încăperea asta? Aici, în față? întreabă Ryan.

Îi conduc pe toți înainte spre o deschizătură de la capătul holului. Trecem dincolo de ușă și ne trezim într-o încăpere plină de oglinzi. Din tavan, o lampă cu lumină cețoasă, cenușie, aruncă umbre pe oglinzi.

Courtney începe să râdă.

– Băieți, uitați-vă în oglinzi! Arătăm ca naiba!

Mă opresc în fața uneia. Arăt ca un morman de brioșe. În alta sunt lungă și deșirată precum o girafă. În ultima sunt o mie de Hannah care se uită la mine, toate distorsionate.

Ryan începe la rândul lui să râdă. Curând și el, și Courtney se țin de burtă de atâta râs, dar eu nu pot decât să mă uit la oglinzi și să mă întreb care dintre aceste Hannah este cea adevărată.

Îmi amintesc o replică din Pierdut în Casa râsului: „Pentru cine este amuzantă Casa râsului?“

Nu pentru Ambrose.

Următorul grup intră în camera cu oglinzi, și încăperea devine prea aglomerată, așa că Ryan, Courtney și cu mine plecăm, în timp ce râsetele lor încă mai ricoșează din pereți.

Soarele a apus de tot când ieșim din Casa râsului.

– A fost o idee bună, Hannah. Ne-am amuzat pe cinste, spune Ryan, și Courtney dă din cap aprobator.

– Așa este, spun și eu.

Poate contează că e adevărat sau nu, dacă așa îmi doresc să simt.

Dăm celelalte bilete pe covrigei sărați, pe Roata Mare și pe un joc unde găsești un ac într-un car cu fân, dar peste tot unde mă uit nu văd decât balauri și oglinzi tulburi.

Uneori, în povești, sfârșitul este lăsat la latitudinea cititorului. Pierdut în Casa râsului te lasă să-ți pui întrebarea dacă Ambrose, până la urmă, a găsit sau nu ieșirea. După ce am fost eu însămi în casă, mă întreb dacă a găsit-o cineva vreodată.

Instalație folosită în parcuri de distracții, alcătuită dintr-un rezervor de apă acoperit cu o platformă mobilă pe care stă o persoană. Aceasta se scufundă în apă când este nimerită o țintă în care trag spectatorii. (n.tr.)

Ciudăţenia

M-am întors în camera mea după Festivalul Toamnei. Scot Pierdut în Casa Râsului din dosarul în care trăiește. Nu-mi aranjez biblioteca după numele autorului sau după culoarea copertei. Grupez cărțile după teme. Ţin povestea lui Ambrose în secțiunea de Maturizare, cu toate titlurile lui Judy Blume. Cărțile sunt vechi, și nu folosesc cuvinte mari, dar mă învață despre băieți și despre corpul meu. Nu sunt sigură dacă Pierdut în Casa râsului se încadrează în această secțiune, dar nu am alta pentru „Povești care știu că sunt povești“.

Pierdut în Casa râsului nu este o carte. E o colecție de pagini fotocopiate și capsate, special alese de domnișoara Meghan pentru mine. Mă instalez în pat. Ambrose mă așteaptă pe pernă. Trag aer în piept și dau drumul magiei, îngrijorată că Ambrose nu va mai vorbi cu mine, că totul nu a fost decât în mintea mea.

Ambrose scoate un sunet ca un căscat de elefant.

– Noapte bună, Ambrose, spun eu cu inima plină de ușurare.

– Noapte bună? răspunde Ambrose.

– Nu eram sigură ce să spun. Acum e noapte. Luna e pe cer.

– Luna este întotdeauna pe cer.

Ambrose vorbește ca în Pierdut în Casa râsului, în propoziții care sună puțin ca o poezie. Acum vă gândiți probabil că este o poveste, pentru că elefantul meu de pluș vorbește cu mine, iar așa ceva pare imposibil. Dar vă asigur că vorbește de-adevăratelea.

– Mai spune-mi o dată, Ambrose. De ce nu te-ai trezit niciodată până acum? îl întreb.

– N-ai avut nevoie de mine.

Strâng din buze și îmi încrucișez brațele la piept.

– Asta nu e adevărat. Întotdeauna am avut nevoie de tine.

– Îmi pare rău. Acum sunt aici.

Îl ridic pe Ambrose în picioare și țin paginile deschise în fața noastră. Încep să-i citesc cu voce tare. Când ajung pe la jumătate, plâng pe pielea cenușie a lui Ambrose.

Dacă aceasta ar fi o poveste, un muzician ar sta pe un taburet într-un colț al camerei mele, cântând la o chitară acustică. Şi-ar apropia fața de microfon și ar spune: „Melodia asta e pentru tine, Hannah“. Şi, când ar începe versurile, inima mea ar simți că plesnește, pentru că ar fi absolut perfecte, scrise exact pentru mine.

Așa mă face să mă simt Pierdut în Casa râsului.

Povestește Ambrose

– Faptul că nimeni nu poate alege cine să fie este insuportabil“, citește Hannah din paginile poveștii pe care o are în față. Lacrimile lui Hannah sunt ca niște picături de ploaie. Ştiu cum sunt picăturile de ploaie, pentru că, odată, m-a uitat afară, în timpul unei furtuni de vară.

– Ce s-a întâmplat? întreb, deși știu deja. Așa cum știu totul despre Hannah.

– Fie am simțit cu toții ceea ce simte Ambrose, caz în care totul se înțelege de la sine, fie nicio persoană normală nu simte așa ceva, caz în care Ambrose este un ciudat.

Hannah vorbește despre mine. Vorbește despre Ambrose din poveste, cel care s-a pierdut în propriile gânduri. Văd că și Hannah face acum același lucru.

– Hannah?

– Sunt o ciudată, Ambrose. Nu sunt normală. Nu vreau să fiu așa. Vorbele se rostogolesc din gura ei.

Soluția este simplă, dar îmi dau seama că nu e dispusă să asculte. Însă încerc oricum.

– Nu mai ține în tine tot ce simți, îi spun.

– Dar nu știu ce altceva să fac.

Hannah aruncă paginile pe jos și se întoarce pe o parte, cu genunchii strânși la piept. Vreau să-i netezesc părul negru și să-i șterg umezeala de pe ochii albaștri, dar nu așa merg lucrurile.

– O să găsești o soluție.

– Nu mă părăsi, spune ea.

– N-aș putea, nici dacă aș vrea.

Mă apucă de brațul de pluș și închide ochii. Mă uit la ea în timp ce adoarme. Nu trăiesc decât datorită lui Hannah. Nu trăiesc decât datorită miracolului pe care îl are în ea. Nici nu știe de ce este în stare.

Bănuţii de un penny

Duminica mă duc la cumpărături cu mama, și Courtney merge cu mine. Locuiește într-o casă mare de pe vârful dealului. Iarba este verde și proaspătă, deși suntem în luna octombrie și frunzele ude ar fi trebuit să transforme curtea în noroi. Am senzația că, la Courtney, e încă vară.

Courtney se năpustește în jos pe scările din față, și doamna Gilmore privește prin plasa de sârmă de la ușă. Îi face semn cu mâna mamei, care îi răspunde. Mama mea este la fel de frumoasă ca doamna Gilmore, dar arată mult mai obosită. Uneori mă întreb de câte ore de somn ar avea nevoie ca să nu mai fie atât de obosită, și ceva îmi spune că nu există răspuns.

– Bună ziua, doamnă Geller, spune Courtney politicoasă când urcă în mașină.

Mama îi zâmbește în oglinda retrovizoare și dă înapoi, pe aleea șerpuitoare a familiei Gilmore.

– Câți bani ai? o întreb pe șoaptă pe Courtney.

– Zece dolari, șoptește ea și scoate bancnota din poșeta mare, roz.

Courtney trebuie să cheltuiască banii pe căni cu fructe, pe batoane vegetariene sau pe iaurt cu fructe desenate pe capac, dar noi avem alte planuri.

– Ce tot șușotiți acolo? întreabă mama.

– Nimic, spun eu, iar Courntey își închide gura cu o cheie invizibilă.

Uneori aș vrea să nu fie așa de ușor să minți.

• • •

Când ajungem la Shop Rite, mama ne dă voie să mergem singure.

Așteptăm să dispară pe alee, apoi o luăm dintr-un capăt în altul al magazinului. O aud pe Courtney cum râde în spatele meu și văd standul de lângă brutărie, unde miroase a gogoși proaspete. Toate simțurile îmi sunt pline de o stare de fericire. Nu există spațiu unde să mă poată atinge lucrurile rele.

Ne oprim în fața băncii, și Courtney scoate bancnota de zece dolari. Ne privim în ochi și ne ținem de mâini. Brațele noastre formează o buclă care nu se termină niciodată.

– Gata? întreabă Courtney.

– Gata, spun.

Doamna de la ghișeul băncii vede că ne apropiem. Chipul ei ne spune că orice am cere, răspunsul este nu. Dar suntem în misiune. Courtney pune banii pe tejghea și stăm una lângă alta, umăr în umăr.

– Aș dori douăzeci de fișicuri de monede de un penny în schimbul ăstora, vă rog frumos, spune Courtney cu vocea ei dulce ca mierea, de adult pițigăiat.

– Unde sunt părinții voștri? întreabă doamna.

– Suntem destul de mari ca să facem această tranzacție fără ei, doamnă, dar vă mulțumim pentru grijă, spun eu.

Pe doamna de la bancă nu o amuză. Dacă aceasta ar fi o poveste, Doamna de la Bancă ar deveni un robot și ar arunca raze laser din ochi. Ne-ar alunga pe culoarul dintre rafturi, iar noi am încerca s-o fentăm până îi mor bateriile.

– Dar pentru ce vă trebuie atâția penny?

– Colecționăm monede, spune Courtney.

În cele din urmă, privirea rece de pe fața Doamnei Robot de la Bancă se transformă într-o rază de soare.

– Eu colecționez timbre, spune doamna, care ia bancnota noastră de zece dolari și se duce în camera din spate. Revine apoi cu fișicurile noastre într-o pungă de plastic.

– Mulțumesc, spunem într-un glas și luăm fișicurile.

Doamna ne zâmbește. Sper ca într-o zi să găsească un timbru rar în galaxia ei de roboți, ca să-și completeze colecția.

• • •

Adevărul este că nu colecționăm monede. Noi aruncăm monede pe furiș. Courtney bagă mâna în punga de plastic și îmi întinde un fișic. Rup hârtia și zăresc strălucirea cuprului, ca un bilet de aur în batonul de ciocolată Wonka. Mintea mi se învârte precum un titirez și, înainte s-o pot opri, mă trezesc că mă gândesc la Violet Beauregarde și la cât de speriată trebuie să fi fost atunci când se gândea că va exploda. Mă gândesc la Mike Teavee[3], care s-a micșorat atât de mult, încât aproape nu a mai existat deloc. Şi mă gândesc cum a fost ratată ziua lor la fabrica de ciocolată, pentru că erau cine erau. „Este numai o poveste, doar o poveste. Ăsta e rolul personajelor. Ne învață o lecție.“

– Hei, e cineva aici?

Vocea lui Courtney îmi oprește mintea să dea paginile mai departe. Bate cu încheietura degetelor în tâmpla mea.

– Sunt aici. Hai să-i dăm drumul, spun și scot un penny din fișic.

Regulile aruncării cu banul sunt simple. Întotdeauna el trebuie să cadă cu fața în sus. Şi nimeni nu are voie să vadă ce ai făcut, căci atunci banul își pierde norocul. Eu și Courtney ne strecurăm pe culoare, căutând locurile potrivite. Raionul cu cereale e pustiu. Ne facem semn din cap una alteia și lăsăm monedele cu fața în sus pe gresie. Două sunt acum pe jos. Nu punem tot fișicul, dar te simți bine când te gândești că ai o șansă la o mie să faci pe cineva fericit.

– Du-te la produse congelate, eu mă duc la fructe, spune Courtney, și ne despărțim.

Nu-mi place că ne despărțim, pentru că am sentimentul că o incomodez. Că o pierd. Ca și când ea se îneacă în prietenia noastră și are nevoie să iasă la suprafață ca să ia aer.

Mă întreb dacă mă plăcea mai mult când aveam amândouă cinci ani și nu știam încă atât de multe cuvinte, și pielea mea nu avea lanțuri

muntoase de coșuri roșii. Strâng fișicul de penny și merg pe culoarul cu produse congelate, amintindu-mi că în această misiune secretă suntem numai noi două, Courtney și cu mine. Asta înseamnă că, până și atunci când ne despărțim, suntem tot împreună. Scot o altă monedă și o inspectez, trecându-mi degetul peste marginea ei.

– Unde să te pun? întreb distrată.

– Nu mă lăsa aici! strigă moneda.

Era s-o scap din mână, dar am ținut-o bine. Dacă ar fi căzut cu fața în jos, cine știe ce s-ar fi putut întâmpla!

Mă uit în jur. O femeie cu tocuri înalte se uită la înghețată, iar un bătrân pe scuter își umple coșul cu fasole congelată. Sunt sigură că nu mă privesc, așa că îmi apropii moneda de chip.

– Cum de vorbești cu mine? întreb.

– Hei, tu! strigă moneda.

Aș vrea să tacă, dar se pare că nimeni altcineva nu o bagă în seamă, nici pe ea, nici magia care iese din inima mea, ca o stea căzătoare.

Ştiu ce credeți. Acum și moneda prinde viață? În mod clar e vorba despre o poveste. Dar moneda vorbește cu mine de-adevăratelea! Şi chiar cu voce tare, pentru că încearcă să se facă mai mare decât este. Mai mare decât un cent.

– Te-am adus la viață, așa cum am făcut cu Ambrose?

– Da! Eu sunt Penny!

– Mă bucur să te cunosc, Penny! Pot să te întreb ceva? Ambrose mă lasă să-i pun întrebări.

– Da.

– Courtney chiar vrea să fie prietenă cu mine? o întreb.

– Mi-e frig! spune Penny.

Oftez. Magia mea poate însufleți obiectele, dar se pare că nu le poate

face să sară de la un subiect la altul, ca protagonistul distrat dintr-o poveste.

– Foarte bine, am să te las în altă parte.

– Verifică culoarul șapte! geme Penny.

– Ești ciudată, îi spun, dar zâmbesc, pentru că îmi pare bine să o cunosc.

O duc pe culoarul șapte. În timp ce mergem, cântă un cântec Oompa Loompa[4].

– De unde îl știi pe Willy Wonka, Penny?

– Am văzut filmul!

Izbucnesc în râs când mi-o imaginez pe Penny cu o cutie supradimensionată de popcorn, ocupând un loc întreg într-un cinematograf. O parte din mine dorește s-o țină pe Penny în buzunar, dar nu aceasta este menirea ei. A fost făcută ca să fie găsită de cineva. Nu e nimeni pe culoar, așa că mă aplec și îi dau drumul lui Penny.

– La revedere și noroc, îi spun.

– Ce faci aici? se răstește o voce în spatele meu.

Ştiu imediat că nu este Penny. Mă ridic și mă întorc. Kimmy Dobson stă acolo, într-o bluză verde în carouri. Pielea ei unsuroasă strălucește în lumina magazinului. Se uită la mine ca și când tocmai aș fi bătut-o din nou la concursul de ortografie. Kimmy poate să fie superdotată la inventat cuvinte, dar nu a câștigat niciodată un concurs de ortografie, iar motivul sunt eu.

Concursul de anul trecut a avut loc după ce a murit mama lui Kimmy. Îmi amintesc că, atunci când s-a terminat, ea s-a strecurat în spatele meu și a șoptit:

– Pun pariu că n-ai pierdut niciodată nimic în viața ta.

I-am simțit respirația ca pe un foc năprasnic în ureche. Nu știam dacă vorbește despre concursuri de ortografie sau despre părinți, dar am simțit acele cuvinte arzătoare pe piele încă mult timp după ce se

îndepărtase.

– Nu fac nimic, am spus și m-am întors cu spatele.

Kimmy m-a apucat de umeri și m-a tras înapoi.

– Am văzut monedele din mâna ta. Chiar le arunci pe jos? Sunt oameni care au nevoie de bani, să știi.

– Sunt monede cu noroc, spun eu, dar sună prost.

Mă întreb dacă nu cumva am făcut o greșeală, eu și Courtney.

Mă uit la Penny, singură și părăsită pe jos, secătuită de orice noroc, deoarece Kimmy m-a văzut când am aruncat-o.

– Monedele de un penny sunt bani, Han-nah, nu amulete aducătoare de noroc. Nu e de mirare că nu te place nimeni, se răstește Kimmy.

Cuvintele ei sunt la fel de grele ca monedele din mâna mea.

– De unde știi ce scria în bilet?

– Despre ce vorbești? Dă banii încoace!

Întind restul de bani, pentru că nu știu ce altceva să fac. Vedeți, acum știți că nu este o poveste, pentru că, dacă era așa, aș fi fost suficient de puternică să mă împotrivesc intimidării. Sau suficient de vitează încât să-i spun că nu trebuie să fie așa de rea, chiar dacă și-a pierdut mama.

– Nu-i da! intervine Courtney.

Vine din spatele meu și pune mâna peste mâna mea.

– Bineînțeles, micuța bogătașă aruncă și ea monede. Aveți acasă o ladă de gunoi specială pentru monede? întreabă Kimmy.

– Parcarea pentru rulote unde locuiești are o regulă ce interzice folosirea săpunului? ripostează Courtney.

Kimmy face un pas înainte și se apropie de noi. Este mai înaltă decât Courtney, dar prietena mea cea mai bună nu se clintește din loc.

– Dă-le încoace, spune Kimmy.

– Foarte bine.

Courtney ia un penny din fișic și îl aruncă spre Kimmy. Moneda o lovește în umăr și cade pe jos. Înainte ca ea să poată reacționa, Courtney aruncă încă unul și încă unul. Se întoarce apoi spre mine.

– Haide, Hannah, ajută-mă, spune Courtney.

Nu vreau s-o ajut, dar Kimmy mi-a lăsat în piept o gaură în formă de monedă. Iau un penny și îl arunc.

– Auuu! strigă Penny, nimerind-o pe Kimmy în frunte.

– O să vă pară rău, spune Kimmy, întorcându-ne spatele, și pleacă.

– Bravo, echipă! Courtney și cu mine batem palma.

Ar trebui să mă simt mai bine, dar mă simt lipicioasă.

„Persoana care a scris biletul s-a simțit mai bine după ce l-a aruncat pe jos? Dacă scriu și eu un bilet de răspuns, devin la rândul meu o hărțuitoare? De unde știe Kimmy ce scria în bilet?“

– Poate că n-a fost o idee prea bună, spun.

– Vrei să zici că ea poate să fie nesuferită cu toată lumea, dar nimeni nu are voie să fie nesuferit cu ea?

– Păi…

– E numai gura și mirosul de ea, Hannah. Am învins-o.

Dacă aceasta ar fi o poveste, un aparat cu raze X ar arăta acum că oasele antihărțuială ale lui Courtney sunt mai rezistente decât toate celelalte. Doctorul ar diagnostica-o cu boala „Romeo și Julieta“ și ar scrie pe o foaie din carnetul cu certificate medicale că toți cei din jurul ei trebuie să aștepte până când amintirea acelei zile nu o va mai hăitui. Indiferent cât de greu va fi.

Văd că mama ne face semn de la capătul raionului. Căruciorul ei este plin cu apa minerală preferată a lui tati și cu cerealele mele favorite

de ovăz cu scorțișoară. Mă gândesc că mama nu are preferințe. În cărucior nu este nimic special pentru ea.

– Gata de plecare, fetelor? întreabă mama.

Courtney își îndeasă fișicurile cu monede în poșeta roz. Le păstrăm pentru data viitoare.

Când mă întorc să mai arunc o privire spre Penny pentru ultima oară, văd că a dispărut. Probabil a luat-o cineva.

– La revedere, Penny, șoptesc spre culoarul pustiu.

O vedem din nou pe Kimmy, când ieșim pe ușa automată. Stă singură pe o bancă în fața magazinului, cu o carte de ortografie în mână.

Poate că lui Violet Beauregarde i-a fost greu la școală. Poate că tatăl lui Mike Teavee nu era niciodată acasă. Vedem numai ceea ce vor oamenii să vedem. Nu se poate pune bază pe relatările noastre.

• • •

În drum spre casă, telefonul mamei începe să sune în mașină. Apasă pe un buton de pe tabloul de bord și spune:

– Alo!

– Unde sunteți?

Vocea răsunătoare a tatălui meu umple mașina. Mama se grăbește să scoată telefonul de pe difuzor și îl duce la ureche, deși este ilegal. Strâng centura și mintea mi se umple de permutări a ceea ce se va întâmpla când vom ajunge acasă. Cuvântul este folosit, de regulă, în matematică, dar poate fi folosit și pentru problemele tatălui meu.

– Ce s-a întâmplat? întreabă mama încet la telefon. Un moment mai târziu, spune: Alo?

Probabil că tata nu a mai răspuns. Mama închide telefonul.

– O să te ducem acasă, Courtney, da? spune mama.

– Dar trebuia să rămână la masă, intervin eu.

– Nu acum.

Mama trage de centură ca și când ar strânge-o.

– Foarte bine, doamnă Geller, răspunde Courtney.

Courtney se uită la mine de la celălalt capăt al banchetei, dar eu nu-mi întorc privirea de la fereastră nici măcar atunci când coboară din mașină. Ultimele raze ale soarelui dispar în spatele portocalilor când pornim spre casă. Mama uită să dea din nou drumul la radio, așa că în mașină este prea multă liniște, un sunet de zi tristă fără niciun fel de sunete. Cocul i s-a desfăcut. Intră pe alee, și mă rog să-l găsim pe tata în balansoarul lui cu o coca-cola, privind la meciul în care Packer câștigă cu un avans de o sută de puncte.

– Ia sacoșele, spune mama și se repede în casă.

Mă duc la portbagaj și îmi umplu brațele cu pungi de plastic, apoi o urmez.

– Nu găsești nimic în casa asta. Este așa o dezordine, strigă tata când deschid ușa.

Pun ușurel sacoșele pe masă și arunc o privire în salon. Pe jos este o cutie de televizor cu ecran mare și diverse piese răspândite peste tot. Tata stă în genunchi cu o lanternă în mână. Are fața roșie ca o cutie de coca-cola.

– Ce cauți? întreabă mama.

– Totul! Cheia fixă, bateriile…

Mă duc înapoi la mașină să mai aduc din cumpărături. Culeg frânturi de ceartă de fiecare dată când intru și ies. Înăuntru și afară…

– Lipsești de ore întregi!

– Am fost la cumpărături, spune mama.

– Sunt bolnav că nu pot să fac nimic.

– Nu e vina mea.

Nu mai sunt pungi. Aranjez cumpărăturile și încerc să găsesc o poveste în cutiile de spaghete sau de pizza congelată, dar nu-mi vine nimic în minte. Mă duc la bufetul mic din bucătărie și deschid încet sertarul cu mărunțișuri. Pachetul de baterii iese de sub folia de timbre poștale și de sub câteva creioane. Scot niște baterii din pachet.

– Poftim, tati, îi ofer eu, și le întind.

Poate că, dacă îi dau ce caută, cearta care se profilează nu va mai avea loc, ca un nor care decide să nu se mai scuture de ploaie și lasă lumina soarelui să răzbată din nou. Bubuitul inimii îmi răsună în urechi și bateriile tremură în mâna mea. Tata nu mă ascultă. Continuă să bombăne în spatele televizorului. Acesta se clatină, și se clatină, și, înainte să-l poată opri cineva, cade pe pardoseala dură. Zgomotul pe care îl scoate este puternic și prelung. Tata înjură și îl ridică din nou în picioare. O singură crăpătură străbate ecranul de la un colț la altul, ca o falie, locul în care Pământul se rupe în două, asemenea unei inimi sfărâmate.

Aș vrea să fi fost o poveste. Atunci aș fi putut să rescriu unele lucruri, ca să se termine așa cum vreau, și să șterg toate părțile urâte.

Fug sus. Ușa mea nu poate acoperi urletele. Îmi bag capul sub cuvertură. Pieptul mi se afundă mai adânc și mai adânc, ca o barcă cu pânze care ia apă, și aș da orice, orice, orice ca s-o opresc.

Personaj din cartea pentru copii Charlie și fabrica de ciocolată de Roald Dahl (la fel ca Violet Beauregarde, Willy Wonka). (n.red.)

Grup fictiv de muncitori din Charlie și fabrica de ciocolată. (n.tr.)

Într-o Casă a râsului perfectă ai putea să mergi pe o singură cale; ar fi imposibil să te rătăcești.

Ștampile cu date

Elevii celor două clase a V-a se întâlnesc la bibliotecă pentru concursul preliminar de ortografie.

– Monumental. M-o-n-u-m-e-n-t-a-l, îi spun bibliotecarei, doamna Raymond, moderatoarea noastră.

– Felicitări, Hannah! Vei fi ultima noastră finalistă.

Cele două clase a V-a aplaudă. Kimmy, altă finalistă, își încrucișează brațele la piept ca și când s-ar apăra împotriva altor monede zburătoare.

Reușesc să schițez un zâmbet slab în cinstea victoriei, dar ziua de ieri ocupă încă prea mult spațiu în mintea mea. Este greu să simt covorul gros din bibliotecă sub picioare sau mirosul de cărți din aer, când cearta din seara trecută este ca un cântec care se repetă la nesfârșit. O privesc și acum ca pe un film pe un ecran de televizor crăpat.

„Poate c-a venit momentul“, a urlat tata.

„Sunt absolut de acord“, a răspuns mama.

Scutur din cap, ca să alung amintirile. Courtney și Ryan sunt în fața mea și mă privesc.

– Surpriză, ai câștigat concursul de ortografie, spune Courtney.

– Era cât pe-aci să mă încurc la „artificial“.

– Dar nu te-ai încurcat.

Ryan scoate din buzunarul de la spate un șnur cu un inel desfăcut de la o cutie de apă minerală la capăt și mi-o așază la gât.

– Medalia ta.

– Ryan, trebuia să găsești un inel auriu.

Courtney își pune mâinile în șolduri.

– E-n ordine. Îmi place.

Strâng atât de tare presupusa medalie, că îmi rămâne în palmă o urmă în formă de opt.

– A fost totul în ordine aseară? întreabă Courtney.

Simt cum medalia mă frige în palmă.

– Ce vrei să spui?

– Ştii, cu părinții tăi. Mama ta nu m-a lăsat să vin la voi.

Ryan se uită la mine. Sper că secretele nu se văd pe fața mea ca niște coșuri umflate.

– Vă spun mai târziu. Avem numai cinci minute ca să găsim cărțile.

Mă întorc cu spatele la prietenii mei și pornesc spre secțiunea de beletristică. Îmi plimb mâna peste cotoarele laminate ale cărților și mă prefac că nu văd cum șoptesc între ei Courtney și Ryan, după plecarea mea. Apropierea cărților îmi liniștește mintea timp de o secundă. Scot o carte din raft și o deschid la ultima pagină.

Partea pe care o prefer eu la o carte de la bibliotecă este cartonașul cu ștampila datei, care îți spune când trebuie înapoiată. Unii bibliotecari nu îl mai folosesc, dar bibliotecara noastră îl mai are. Îmi place cum se adună una peste alta ștampilele, fiecare cu cerneală de altă culoare. Îmi place sentimentul că, indiferent în ce an suntem sau ce se schimbă, cartea va fi întotdeauna aceeași. Lumea va merge înainte atât timp cât această poveste există.

– Timpul a expirat, anunță doamna Bloom.

Închid cartea și o duc repede pe masă. Doamna Raymond aplică pe spate ștampila cu cerneală albastră: 6 noiembrie. Strâng cartea la piept și trag în plămâni o cantitate mare de aer de bibliotecă, apoi ne aliniem la ușă.

Kimmy o împinge la o parte pe Courtney, ca să stea în spatele meu. Miroase a pământ ud.

– Am s-o termin când ajungem în finală, îmi șoptește Kimmy în ureche.

„Poate a sosit momentul.“

Închid ochii și strâng pleoapele până când vocile din trecut și cele din prezent încetează să se mai izbească unele de altele ca într-un accident de mașină pe care nu-l pot înțelege.

• • •

Mai târziu, colegii din clasa mea își iau gustarea de pe rafturi. Raftul meu este lângă al lui Courtney, Geller întotdeauna lângă Gilmore. Văd cum se apleacă și ia ceva de lângă rucsacul ei. O bucată de hârtie albă mototolită. Înainte să apuc să rostesc un cuvânt, desface biletul. Ochii ei urmăresc ce scrie pe hârtie, apoi se îndreaptă spre fața mea.

– Hannah?

– Ce s-a întâmplat?

Îmi întinde hârtia cu o privire care spune că ar fi preferat s-o cheme Zoo, ca să se afle la câțiva kilometri de raftul meu. Nu știu ce este mai rău, felul în care mă privește sau biletul.

De ce ar fi cineva prieten cu Hannah?

Povestește Ambrose

– Ambrose? întreabă Hannah.

– Hannah, răspund.

Hannah lasă să-i scape un oftat greu. Ştiu, tot se mai gândește că am să plec dintr-o clipă într-alta.

Se uită la cuvertura de pe pat. Pielea ei este albă ca o fantomă de hârtie. Părul negru îi ascunde fața ca un scut de catifea.

– Astăzi a apărut alt bilet.

Hannah mă trage la piept, de unde pot să-i văd ochii.

– Ce se va întâmpla?

Hannah face o pauză înainte să răspundă.

– Simt cum mă rănesc biletele, Ambrose. Ştiu că vreau să înceteze. Dar e ciudat să cred că ar putea să ajute?

– Cum ar putea să ajute? mă mir eu.

– Oamenii încep să mă vadă.

– Oamenii te văd deja, Hannah. O mulțime de oameni.

Hannah mă pune din nou jos, pe pat, și se așază la biroul ei. Mă uit la ea cum privește pe fereastra începătoșată. Mi-e greu s-o observ pe Hannah cum își deapănă amintirile până când acestea se transformă într-un film de groază. Nici chiar eu nu pot să-l întrerup.

Am auzit și eu certurile. Vocile se strecoară în camera lui Hannah ca un hoț în miezul nopții. Am văzut cum stă Hannah cu urechea ațintită la ușă și așteaptă să treacă. Am văzut cum aleargă să-și ascundă capul sub pernă. Certurile sapă găuri în mintea ei, eu știu asta, dar Hannah nu vrea să spună nimănui cum să le umple la loc.

Prima dată când m-a dus jos cu ea, apăsarea din acea încăpere aproape că m-a strivit.

Tenișii

În ziua următoare, doamna Bloom scrie o notă și ne spune să o dăm părinților noștri. Aceștia sunt invitați la ședința pe care o avem mâine cu domnișoara Meghan, în legătură cu biletele. Împăturesc nota, și marginea îmi atinge degetul. Apare o tăietură care se înroșește. Poate că tăieturile făcute de hârtie dor la fel de mult ca atunci când ești călcat de un microbuz. Durerea este durere. Înainte de pauză avem timp să citim noile scrisori de la prietenii prin corespondență și să le răspundem. Inima mea se transformă într-un plic supraîndesat când țin în mână scrisoarea de la Ashley, plină de emoție pe dinăuntru, dar calmă și stăpânită pe dinafară. Rup plicul și citesc.

Dragă Hannah,

Îmi plac întrebările tale întâmplătoare. Mă fac să mă simt cumva utilă, ha, ha! Nu avem revistă la gimnaziu. Nu sunt sigură că ar citi-o cineva, dacă ar exista. Fiecare este într-un fel în lumea lui. Probabil că am putea să scriem cu toții câte o revistă pentru noi înșine, plină de știri, și de bârfe, și de rubrici cu sfaturi. A mea s-ar numi Raportul Ashley. Tu cum ai numi-o pe a ta?

Ne vedem peste câteva săptămâni.

Cu drag, Ashley

În mintea mea, Ashley devine reporter de ziar cu un creion după ureche, cu pete de cerneală pe degete și cu cel mai frumos zâmbet din lume. Iau o foaie de hârtie curată și scriu altă scrisoare.

Dragă Ashley,

Nu ar trebui să-ți spun asta, dar arunc monede cu fața în sus prin tot orașul. Adică în acele părți ale orașului unde pot să ajung. Dacă ai să te uiți vreodată în jos și ai să găsești o monedă norocoasă, să știi că s-ar putea s-o fi pus chiar eu

acolo. Îmi place gândul ăsta. E ca și când ne-am fi cunoscut deja într-un fel. Și mai am altă întrebare pentru tine. Sper că și aceasta te va face să te simți utilă. Care este scopul unui penny, după părerea ta? Este acela de a fi ceva magic sau ceva practic? Mă întreb dacă, în cazul în care găsești un penny cu fața în sus, îl păstrezi ca să-ți aducă noroc sau îl cheltuiești ca să cumperi ceva de 1,01 $.

Poate că ai să-mi poți răspunde la această întrebare, când am să-ți fac o vizită la școală. Probabil că e o întrebare stupidă, dar îmi place să cred că vei înțelege.

P.S. Revista meu s-ar numi Timpul Poveștilor.

Cu drag, Hannah

După ce punem cu toții scrisorile în plicuri, doamna Bloom ne dă voie să ieșim afară. Mă duc la leagăne, acolo unde ne întâlnim de regulă eu, Courtney și Ryan, dar Courtney nu vine după mine. Se duce și stă pe deal cu Rebecca, cea care poartă coroane de flori și are 46 de rujuri de buze. Este ca și când cuvintele din bilet chiar ar fi făcut-o să se întrebe dacă e cazul să fie prietenă cu mine.

Aerul de octombrie seamănă astăzi mai mult cu aerul de decembrie, dar cu aerul de decembrie de după sărbători, când lumea pare puțin dezumflată. Când luminile de pe case strălucesc mai puțin decât înainte. Mă simt ușurată când clasa lui Ryan se năpustește afară pe ușă și acesta vine direct la leagăne.

– Unde e Courtney?

Arăt spre deal. Courtney îi împletește părul Rebeccăi. Ryan se așază alături de mine pe leagăn și începe să împingă din picioare. Văd că pantofii lui sport sunt rupți.

– Așadar, a mai apărut un bilet, spune Ryan. Este o constatare, nu o întrebare.

– Mda.

Dau cu piciorul în bucățelele de lemn de pe jos.

– Şi ce scria?

Încep să mă dau în leagăn cu el. Înțeleg cuvintele, dar nu pricep cum leagănele care încep să se miște împreună înainte și înapoi se desincronizează la un moment dat. Fizica lucrurilor mă derutează.

– „De ce ar fi cineva prieten cu Hannah?“

Ryan își târăște picioarele pe covorașul de cauciuc ca să încetinească. Apucă lanțul leagănului meu, și mă opresc.

– O să aflu cine a scris biletul și o să-i înșir o mie de motive pentru care sunt prieten cu tine.

– Nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea, Ry.

Continuă să țină strâns leagănul meu și își coboară ochii căprui în pământ. Parcă se adună furtuna în ei.

– Părinții mei și-au pierdut locurile de muncă înainte să înceapă școala, spune Ryan.

Clipesc spre el, neștiind ce să spun.

– Îmi pare rău. N-am știut.

– Mi-a fost greu să spun cuiva. Chiar și ție, sau lui Courtney. Dar trebuie să fim alături unul de altul. Dacă ești necăjită din cauza acelor bilete, trebuie să vorbești despre ele.

Ryan zâmbește. Pielea lui are o nuanță care îmi amintește de toamnă, un cafeniu strălucitor. Mă întreb de ce observă oamenii întotdeauna diferența dintre pielea lui Ryan și a mea, când el mă face mereu să mă simt mai bine în pielea mea. Cu toate coșurile.

– Mâine o să-ți reparăm încălțările. Mai am câteva role de bandă

izolatoare, îi spun.

– Ai din aia cu nituri luminoase?

– Îhî.

– Grozav.

Vreau să-i povestesc lui Ryan despre ceartă, despre Ambrose și despre Penny, despre modul în care mintea mea nu se mai oprește, dar este mai ușor să depozitezi cuvintele ca pe niște rezerve pentru cazuri de urgență decât să deschizi gura și să le folosești.

– Te superi dacă mă dau în leagăn singură un timp? îl întreb.

Ryan încuviințează din cap și fuge apoi cu tenișii lui rupți să joace kickball cu alți băieți. Îmi împing picioarele în pământ și încep să mă dau în leagăn. Înainte și înapoi, înainte și înapoi. Îmi las capul pe spate și stau cu fața spre cerul albastru. Dacă știe careva cine a scris biletele, acela e cerul. El vede totul.

– Cine le-a scris? întreb în șoaptă.

Găsesc vocea cerului în briză, ușoară și eterică. Strigă de fiecare dată când mă legăn.

– Ei (înainte). Au scris (înapoi).

Mă uit în jur. Toată clasa a cincea este pe terenul de joacă. O mulțime de posibili „ei“.

– Nu poți să-mi dai un indiciu?

– Sunt (înainte). Pe (înapoi). Acel (înainte)…

Cerul este întrerupt de zbârnâitul unui fluier. Recreația s-a terminat.

Pe acel deal? Pe acea bară? Pe soare?

– Mi-ai fost de mare ajutor, cerule, spun eu și mă duc să mă așez în rând cu cei din clasa mea.

Roller coaster

Părinții mă duc cu mașina la școală în ziua când avem ședința legată de bilete. Tata este la volan și ține mâna pe genunchiul mamei. Mama stă tăcută lângă el. Nu s-au mai certat atât de des de când le-am dat înștiințarea de la doamna Bloom.

– Ce are de gând să le spună consiliera elevilor?

– Nu știu.

– Nu pari prea îngrijorată, Hannah. Unul dintre colegii tăi te hărțuiește.

Nu vreau să fiu îngrijorată din cauza biletelor, așa că mă gândesc la un fragment din Pierdut în Casa râsului, care m-a speriat. Ambrose povestește noaptea că un roller coaster a zburat o dată de pe șine pe trotuar. Asemenea lucruri nu trebuie să se întâmple, dar se întâmplă.

Gândul acesta îmi amintește de vara trecută, când părinții lui Courtney ne-au dus la parcul de distracții. Cam pe atunci îmi apăruseră coșurile rozalii pe față. Courtney și cu mine eram la fântâna de apă minerală și ne umpleam paharele cu băutură pe gratis.

– Apa minerală cu gust de coca-cola provoacă apariția coșurilor, a spus Courtney.

Am vărsat la chiuvetă paharul și l-am reumplut cu apă minerală cu gust de lămâie, limpede și plină de bule.

Courtney voia să se dea în roller coaster. Eu mergeam în urma ei cu capul lăsat în jos din cauza soarelui, pentru că transpirația provoacă apariția coșurilor. Ne-am așezat la coadă la roller coaster. Pe gardul alb era un afiș. Femeile însărcinate nu pot să se plimbe cu roller coaster, nici persoanele cu probleme de inimă. Iar eu m-am gândit: cine nu are probleme cu inima?

– Ar trebui să-i spui mamei tale să-ți cumpere fond de ten, a spus

Courtney.

– De ce? am întrebat.

– Cea mai bună modalitate de a-ți rezolva problema este s-o acoperi.

Nu mă simțeam destul de mare ca să am această problemă pe față și nici să mă dau în roller coaster-ul care mergea cu capul în jos. Când am ajuns în față, un angajat cu un baston de măsurat în mână mergea pe liniile albe trasate pe platformă. Întindea bățul, dădea din cap și trecea mai departe.

Îmi venea să zic: „Vezi? Nici nu sunt destul de înaltă ca să mă dau în roller coaster“.

După ce s-a terminat plimbarea, am coborât din trenuleț, m-am dus la baie și am vomitat în tăcere. Am avut coșmaruri timp de o săptămână, și se făcea că eram în roller coaster-ul din Pierdut în Casa râsului și zburam printre stele în neant.

Mă întreb dacă acesta este genul de amintiri pe care domnișoara Meghan voia să le estompeze în mintea mea, atunci când mi-a spus să recitesc povestea lui Ambrose. Îmi duc o mână la obrazul umflat și sper că atunci când o să mă vadă din nou n-o să mă întrebe despre fragmentul cu roller coaster-ul.

– Sunt îngrijorată, tati, am spus.

Îmi zâmbește încurajator prin oglinda retrovizoare. Stresul provoacă apariția coșurilor.

Angajamentul

Eu și colegii mei de clasă stăm în semicerc pe covor, iar părinții, pe scaune în spatele nostru. Domnișoara Meghan e așezată pe obișnuitul ei scaun, în fața noastră. A încercat să-și domesticească părul și să-l lege într-o coadă de cal, dar buclele țâșnesc în toate direcțiile.

– Cine a fost hărțuit vreodată? întreabă domnișoara Meghan.

Aproape toți copiii din clasă ridică mâna puțin. Eu uit s-o ridic. Tata mă îmboldește, și o ridic repede.

– Şi cum v-ați simțit?

– Speriată, se repede Rebecca.

– Tristă, spune Courtney.

Mama lui Courtney își trece degetele prin părul ei.

– Îmi venea să ripostez, spune Kimmy și se uită la mine.

În spatele ei, pe scaunul de plastic nu șade niciun părinte.

– Speriată, tristă, furioasă. Toate aceste emoții iau naștere atunci când o persoană este scoasă în evidență. Iar când apar aceste sentimente, poate fi foarte greu să le facem să dispară. Ca atunci când scăpăm un pahar pe pardoseală. Este greu să mai adunăm bucățelele și să le potrivim exact la loc, nu-i așa?

Toata clasa încuviințează din cap.

– Are cineva întrebări?

– O să fie cineva pedepsit din cauza biletelor? întreabă Kimmy.

Toată lumea se uită la domnișoara Meghan, ca și când s-ar fi întrebat același lucru. Gura domnișoarei Meghan schițează o jumătate de zâmbet ce aduce a dezamăgire.

– Nu ne-am întâlnit astăzi ca să vorbim despre pedepse. Sunt aici ca să vă cer să încetați cu hărțuirea în clasa voastră. Acum sunteți în clasa a V-a. Asta înseamnă că trebuie să le dați exemplu elevilor mai mici de la Şcoala Brookview. Ați ajuns aproape la gimnaziu. Niciunul dintre voi nu trebuie să sufere din cauza hărțuirii.

Privirea domnișoarei Meghan scrutează semicercul nostru. Îmi întorc privirea când ajunge la mine, apoi îmi amintesc că, dacă fac asta înseamnă că am ceva de ascuns. Ridic din nou capul, dar între timp a trecut mai departe.

– Astăzi vom semna un angajament solemn.

Bagă mâna în sacoșa pe care a adus-o cu ea. La exterior, pe una din fețe sunt pictate vaci. Domnișoara Meghan scoate un teanc de ilustrații și un sul de hârtie.

– „Ne luăm angajamentul să ne tratăm cu respect unul pe altul, să folosim cuvinte frumoase când vorbim unul cu altul. Ne luăm angajamentul să punem capăt hărțuirii atunci când o vedem. Ne vom folosi toate cunoștințele, curajul și puterea pentru ca școala noastră să devină un loc sigur și plăcut pentru toată lumea“, citește domnișoara Meghan de pe hârtie.

O pune pe jos în fața noastră.

– Veți semna acest angajament cu degetul muiat în vopsea. Veniți să vă alegeți culorile.

Colegii mei se înghesuie să apuce sticla de vopsea și pensula.

– Asta e tot? Pictură cu degetul? șoptește tata din spatele meu.

– Domnule? intervine domnișoara Meghan.

– Fiica mea este ținta hărțuirii.

– O să aflăm ce s-a întâmplat. Hannah, vrei să spui ceva?

Toți se opresc din pictat și se uită la mine.

Tata îmi pune o mână pe umăr. Obrajii îmi ard ca și când i-aș fi scos din prăjitorul de pâine.

– Parcă aș fi într-o poveste, le spun.

Kimmy izbucnește în râs și nu se potolește decât atunci când doamna Bloom îi aruncă o privire de la pupitrul ei.

– Ai dreptate. Astfel de lucruri par puțin ireale, spune domnișoara Meghan.

Iau o sticlă cu vopsea mov, așa că înțelege că am terminat de vorbit.

După ce semnăm cu toții angajamentul, doamna Bloom le dă drumul părinților. Aceștia se ridică de pe scaunele lor prea mici. Tata mă strânge de umăr și îmi șoptește că ne vedem acasă. Mama mă îmbrățișează și îmi urează o zi bună, după care îl urmează.

Angajamentul nostru este atârnat pe peretele din fundul clasei. Am încercat să nu mă gândesc la persoana care fusese în spatele creionului, dar acum, când urmele tuturor mâinilor noastre se află pe o bucată de hârtie, este greu să nu realizez că una dintre aceste mâini a scris biletele.

Însemnările consilierei: joi, 15 octombrie

Numele: Ryan Grant

Clasa: a V-a

Motivul vizitei: elevul a venit din proprie inițiativă să discute despre o prietenă.

Comportamentul: Elevul a zâmbit pe tot parcursul vizitei, chiar și atunci când și-a expus gândurile despre prietena lui. Începe vizita printr-o conversație uzuală cu consilierul. Elevul este o adevărată încântare.

Vizita: Urmează transcrierea.

Consiliera: Ai venit să discutăm despre Hannah?Elevul: Sunt îngrijorat din cauza ei. Din cauza biletelor.

Consiliera: Ce anume te îngrijorează cel mai mult?

Elevul: Păi, faptul că nu vorbește despre asta. Nu vrea să vorbească despre nimic. Niciodată. Spune întruna că n-are nimic.

Consiliera: Ce crezi că o împiedică să vorbească?

Elevul: Nu știu. Suntem prieteni încă de la grădiniță, dar tot nu are încredere în mine.

Consiliera: Poate că nu este vorba de încredere. Există un obstacol pe care Hannah trebuie să-l treacă singură.

Elevul: Dar eu sunt prietenul ei. Vreau să o ajut.Consiliera: Sunt sigură că o ajuți mai mult decât îți dai seama.

Elevul: Atunci nu pot să fac nimic?

Consiliera: Fii mereu alături de ea.

Următoarea acțiune: Să-l facem pe acest elev președintele Statelor Unite.

Suspecţii

Dacă aceasta ar fi o poveste, toți elevii din clasa mea ar fi niște suspecți aliniați în spatele unui perete de sticlă. Ar aștepta să fie identificați drept făptașii din spatele biletelor. Nimeni nu va fi exclus, nici măcar doamna Bloom. Ei nu ar putea să vadă dincolo de peretele de sticlă, așa că nu m-ar vedea pe mine cu polițiștii, și cu avocații, și cu directorul școlii, încercând să stabilim cine e vinovatul.

Stau în banca mea și iau cercetarea în propriile mâini. Toți ceilalți rezolvă probleme la matematică, iar eu încep să culeg indicii. Rebecca se duce în fundul clasei să-și ascută creionul.

Motive pentru care ar putea fi Rebecca Snow:

Biletul a fost găsit lângă ascuțitoare. Își ascute creionul cel puțin de zece ori pe zi, deoarece notează absolut totul în mod exagerat.

Rebecca se întoarce la locul ei și începe să scrie din nou, folosind fiecare centimetru pătrat al foii de hârtie. Nu ar irosi niciodată un spațiu valoros rupând colțuri din caiet. Rândurile de pe hârtia mea se umplu cu însemnări de detectiv.

Motive pentru care ar putea fi Theo Baywood:

În clasa a IV-a mi-a spus că îi place de mine, iar eu am fugit.

Motive pentru care ar putea fi Joanie Lawson:

Nu am oprit-o pe Courtney atunci când aceasta a tachinat-o pentru că a făcut pipi pe ea în timpul unui film de groază.

Ar putea fi Courtney, pentru că a vorbit foarte puțin cu mine din ziua cu biletul în care se punea întrebarea de ce ar vrea cineva să fie prieten cu mine.

Închid caietul. Este prea trist să mă gândesc la motivele pentru care cineva nu mă place. Poate că am făcut anumite lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac, dar speram ca oamenii să vadă dincolo de greșelile mele.

Viața mea devine o oglindă unidirecțională de poliție. Indiferent cât de intens privesc în oglindă ca să văd ce este dincolo de ea, totul rămâne în întuneric. Nu văd decât reflectarea propriei imagini în umbră.

Mese-omizi

Mesele de la bufet arată ca niște omizi multicolore, lungi și segmentate. Segmentele separă un grup de prieteni de altul. Dacă aceasta ar fi o poveste, mesele s-ar transforma în fluturi când oamenii le desfigurează cu cuvinte urâte și le pătează cu sos de pizza. Toate avariile s-ar transforma în modele frumoase pe aripile lor și, într-o zi, ar zbura afară pe ieșirea de urgență a bufetului. Şi am rămâne toți cu gura căscată și nu am avea la ce să ședem. Courtney, Ryan și cu mine stăm întotdeauna la capătul omizii albastre (vreau să spun al mesei), din fundul bufetului, în fața scenei. În lunea de după ce am semnat angajamentul în fața domnișoarei Meghan, Courtney intră în bufet împreună cu Rebecca și cu prietenii acesteia. Toți au părul blond și pielea albă. Se îndreaptă spre omida verde (adică masa) din mijlocul încăperii.

– Court! strigă Ryan din colțul nostru.

Courtney dă ochii peste cap. Le spune ceva prietenilor ei blonzi și vine spre noi.

– Azi stau cu Rebecca. Poți să vii și tu, dacă vrei, Ryan, zice.

Ryan se uită de la mine la ea și înapoi.

– De ce nu poate să vină și Hannah? întreabă Ryan.

– Nu e loc, spune Courtney.

Mă răsucesc în scaun ca să mă uit la ea.

– Nu mai suntem prietene? întreb.

Courtney ridică brațele în sus. Aproape că simt un fel de déjà vu, căci în mintea mea Courtney a încetat de mai multe ori să fie prietenă cu mine.

– Nu mai dramatiza lucrurile așa! Vii, Ryan?

Ryan înclină capul spre mine, apoi înfige furculița în chiftea.

– Stau bine aici, spune și o bagă în gură.

Courtney se îndepărtează, și îmi simt inima ciuruită, ca o frunză mâncată de omizi. Nu am crezut niciodată că pașii ei vor fi sunetul unei zile triste.

În încăperea cu oglinzi strâmbe nu te poți vedea mergând mereu, deoarece, oricum ai sta, te împiedici de cap.

Lucrurile se schimbă

Trece o săptămână. Nu vine nimeni să spună cine a scris biletele. Doamna Bloom ne împarte scrisorile de la prietenii prin corespondență. Mă simt mai bine când țin plicul în mână.

Dragă Hannah,

Ești bine, fată? În ultima vreme mi s-a părut că ești puțin abătută. Îmi dau seama că nu este cel mai bun lucru să întrebi pe cineva cum se simte, printr-o scrisoare. Lucrurile se pot schimba foarte mult într-o singură zi.

Ca să-ți răspund la întrebare, probabil că mi-ar plăcea și mie chestia cu bănuțul tău magic. Nu mă dau în vânt după granita. Ține-te bine, fată! Ne vedem curând.

Îmbrățișări, Ashley

Ashley se transformă din nou în mintea mea. Acum arată ca o școlăriță din anii 1970, din cărțile noastre de istorie sau din vechiul album de fotografii al mamei. Are părul de culoarea nisipului, ochelari cu ramă de sârmă și uniformă de elev. Își duce cărțile sub braț. În camera ei are o lampă de lavă și un poster foarte la modă, cu un pisoiaș atârnat de o creangă, spunând „Mai stai pe aici“.

Dragă Ashley,

Firește că sunt bine, mai ales că și ție îți plac bănuții magici. Am să adaug și asta pe lista motivelor pentru care ești prietena mea preferată prin corespondență.

Cu drag, Hannah

Nodul uman

La ora de gimnastică, cu câteva zile înainte de Halloween, domnul West ne-a împărțit pe grupe și ne-a spus să facem un cerc. Eu sunt în grupă cu Courtney, Kimmy, Rebecca și trei băieți. Domnul West spune să încrucișăm brațele și să ne ținem de mână cu ceilalți copii din cercul nostru. Întind mâna spre Courtney, dar ea își schimbă locul și o apucă de mână pe Rebecca. În cele din urmă eu mă țin de mâna alunecoasă a unui băiat, și cu cealaltă o apuc pe Kimmy. Aceasta strânge mai tare decât trebuie și îmi vine să țip. Brațele noastre încrucișate formează un nod uman.

– Acesta este jocul Păianjenului de Halloween. Încercați să vă eliberați fără să dați drumul mâinii colegului vostru, spune domnul West și suflă în fluier.

Ţine aproape tot timpul fluierul în gură. Suflă în el indiferent ce jucăm. Cred că ar sufla în el chiar dacă am fi vorba despre jocul tăcerii.

Grupul meu începe să se zvârcolească fără niciun plan. Băieții ne dau peste mâini și ne încurcă și mai rău.

– Băieți, mă doare, spune Rebecca.

– Încetează cu văicăreala! se răstește Kimmy.

Tac și mă uit la nodul de mâini. Arată ca o problemă nerezolvată. Încep să intru în panică. Mă întreb dacă nu cumva o să rămân blocată așa pentru totdeauna. Mă întreb dacă o să fiu vreodată în stare să lămuresc încurcătura asta cu biletele, dacă prietena mea, Courtney, o să mai vorbească cu mine acum, când lucrurile s-au complicat atât de rău. Îmi simt plămânii plini de apă și nu pot să respir. Dau drumul mâinilor care mă țin încleștată în nodul uman și pășesc înapoi, ieșind din cerc.

– Nu ai voie să faci asta, Hannah, spune Rebecca.

Courtney îmi aruncă o privire fioroasă.

– Scuze, spun.

– Biletele alea aveau dreptate, murmură Kimmy gâfâind.

Ăsta era. Răspunsul. Cum să repar lucrurile.

Dacă ar fi fost o poveste, această parte s-ar fi numit momentul de cotitură. Momentul în care este dezvăluită o informație nouă și toate piesele își găsesc locul, ca un puzzle pe jumătate terminat.

– Îmi cer scuze, repet.

Alerg la domnul West și îl întreb dacă pot să mă duc la domnișoara Meghan. Îmi spune între două fluierături că pot.

Ușa domnișoarei Meghan este deschisă. Părul ei rebel parcă se răzvrătește și mai tare când mă vede.

– Hannah, te rog, intră! spune domnișoara Meghan.

Intru, dar nu mă așez pe scaun.

– Știu cine a făcut-o. Știu cine a scris biletele, spun.

Domnișoara Megan încearcă să mă facă să stau jos, dar nu vreau. Vreau să termin odată cu asta. Vreau să mă eliberez din nod.

– Cine le-a scris?

– Kimmy. Kimmy Dobson le-a scris.

Însemnările consilierei: marţi, 27 octombrie

Numele: Hannah Geller

Clasa: a V-a

Motivul vizitei: Eleva a venit la birou să spună cine scrisese biletele de amenințare.

Comportamentul: Eleva a părut ușurată când a numit o colegă de clasă ca posibilă autoare. A fost profund convinsă că informația este adevărată. A venit fără nicio ezitare la birou ca să continuăm discuția.

Vizita: Urmează transcrierea.

Consiliera: Hannah, de ce crezi că a fost Kimmy?

Eleva: Tot ce fac o scoate din sărite.

Consiliera: Te-ai gândit că ar putea fi alte lucruri care s-o tulbure pe Kimmy?

Eleva: O învinge în fiecare an la concursul de ortografie și crede că arunc banii.

Consiliera: Arunci bani?

Eleva: Eu nu văd lucrurile așa.

Consiliera: Diferențele de opinie nu duc neapărat la astfel de acțiuni.

Eleva: La ora de gimnastică a spus că, după părerea ei, biletele acelea spuneau adevărul.

Consiliera: Am s-o aduc aici și o să stăm de vorbă. O să lămurim chestiunea, îți promit.

Eleva: Vreau să se termine odată. Mulțumesc, domnișoară Meghan.

Consiliera: Ai recitit Pierdut în Casa râsului? Avem puțin timp să vorbim despre ea.

Eleva: Eu, ăă, încă nu am avut timp. O s-o citesc.

Consiliera: Foarte bine, Hannah. Atunci mai vorbim curând.

Acțiunea următoare: Să discut cu Kimmy Dobson despre problema elevei. Să mă întâlnesc din nou cu eleva. Pentru că nu există un termen clinic mai bun, încerc să rezolv această enigmă.

Romeo și Julieta

Vreau să-i reamintesc lui Courtney de ce suntem prietene. Nu numai pentru că pe mine mă cheamă Geller și pe ea Gilmore, sau pentru că amândouă preferăm batoanele de morcovi în locul minitorturilor. Acestea sunt numai coincidențe, numai niște floricele în grădina prieteniei noastre. E ușor să le calci în picioare și să le dai uitării. Suntem prietene din cauza chestiei cu Romeo și Julieta. Suntem prietene pentru că eu sunt singura care nu am râs atunci când lui Courtney i s-a întâmplat cel mai rău lucru care i se putea întâmpla.

A fost anul trecut, când de-abia trecusem într-a IV-a. Era primăvară și aerul era cald, iar soarele încălzea atât de plăcut terenul de joacă, încât toți ne gândeam la anul viitor, când vom fi în clasa a V-a. Ne simțeam mai maturi. Tot atunci doamna Gayle, profesoara de muzică, afișase lista distribuției pentru piesa școlară. Toții copiii dintr-a IV-a și dintr-a V-a trebuiau să participe, astfel că foarte mulți dintre noi (inclusiv eu) primiseră roluri de orășeni sau de copaci. Dar nu și Courtney. Ea era Julieta, scrisă cu font mov țipător.

Şi-a citit numele și a sărit în sus cam un metru, cu picioarele și brațele îndoite într-o parte.

– Eu sunt Julieta, cânta Courtney.

– Eu sunt copacul nr. 6, am spus.

– Ai văzut cine este Romeo al meu?

Am citit lista din nou.

– John Block.

– Cel mai drăguț băiat dintr-a V-a. Şi o să se îndrăgostească de mine.

Courtney se răsucea atât de tare, că fusta i se umflase ca un titirez.

– E numai o piesă de teatru, i-am amintit.

– Deocamdată.

Şi-a sărutat mâna și a depus sărutarea pe lista cu distribuția în locul unde scria Romeo – John Block. Scrâșnetul hârtiei de sub palma ei mi-a zgâriat urechile ca sunetul unei zile triste și nu știam de ce.

• • •

La prima repetiție, doamna Gayle ne-a citit toată piesa.

– Fiecare are cel puțin o replică, a spus profesoara. Așa că fiți atenți când citim.

Problema este că limba lui Shakespeare e dificilă. Toate cuvintele au sens când le iei separat, dar se încâlcesc îngrozitor când le pui laolaltă. Pierdut în Casa râsului este cam tot așa.

Stăteam la marginea scenei cu ceilalți copaci, iar Courtney era la capătul celălalt, cu actorii principali. John Block era lângă ea, cu un tricou pe care avea desenat un urs. Am încercat să-l văd așa cum îl vedea Courtney, dar nu am observat nimic remarcabil. Nimic care să justifice aceste „Oh! Romeo! Romeo!“ care nu se mai sfârșeau.

Eram cam pe la jumătatea piesei când am ajuns la o scenă în care Romeo se cațără în balcon ca să se întâlnească cu Julieta în timp ce o numește „soare“ și îi vorbește despre ferestre sparte. Am citit replicile și am văzut mica indicație de regie de dedesubt: Romeo o sărută pe Julieta.

– Pe obraz, spune doamna Gayle.

Obrajii lui Courtney se fac roz ca vata de zahăr, iar ai lui John nu mai au nicio culoare. Fetele chicotesc și băieții își dau ghionturi.

Am simțit imediat cum mi se usucă gura și îmi crește primul coș chiar în colțul gurii.

– Hannah?

Ridic privirea spre doamna Gayle, care arată spre scenariu.

– Replica ta, spune profesoara.

Imediat după ce un băiat dintr-a V-a a sărutat-o pe obraz pe cea mai bună prietenă a mea, copacul nr. 6 trebuia să spună: „Așa a fost să fie“.

Am rostit replica folosindu-mi cea mai bună voce de copac nr. 6, și apoi tot timpul cât a mai durat lectura mi-am imaginat cum ursul de pe tricoul lui John prinde viață și o înghite pe Courtney cu totul.

• • •

– Nu înțeleg de ce doamna Gayle nu ne dă voie să repetăm și cu sărutul, a spus Courtney la masă câteva săptămâni mai târziu.

Ryan a lăsat capul în jos spre masă, iar eu am izbucnit în râs. Abia mai răbda să stea la aceeași masă cu noi. Courtney nu mai vorbea decât despre Romeo și Julieta. De fapt, mai mult despre Romeo.

– Ţi-a spus, Court. Copiii de nouă ani nu trebuie să exerseze sărutul la nesfârșit. Nici chiar pe obraz.

– Dar aici nu sunt un copil de nouă ani, sunt Julieta, și voi muri pentru iubirea mea adevărată.

Dacă aceasta ar fi o poveste, m-aș duce înapoi în timp și aș fura manuscrisul piesei Romeo și Julieta de la Shakespeare. Într-o cămăruță întunecoasă, având numai o lanternă și o pană de scris, aș schimba sfârșitul Julietei. Julieta ar decide, nu să moară pentru iubirea ei, ci să devină arhitectă, sau actriță, sau scriitoare, cu puterea de a-și alcătui propriile povești.

– Te rog, încetează, geme Ryan și își aruncă brațele în sus.

– Arăți bine, copac nr. 2, am spus.

Am mai luat câteva poziții de copaci, am râs și am revenit la Geller, Gilmore și Grant cât a mai durat prânzul.

În după-amiaza aceea aveam repetiție cu costume. Al meu era un pulover maro cu guler pe gât și o pălărie verde cu imitații de frunze lipite deasupra. Courtney avea o rochie de culoarea afinelor și un văl asortat.

– Nu-i așa că John o să mă placă în rochia asta? a întrebat Courtney, făcând o plecăciune.

– Nu are încotro. Așa îl obligă piesa, am spus.

Courtney s-a încruntat în oglindă.

– Parcă nu te-ai bucura deloc pentru mine. Ești invidioasă că sunt Julieta?

Nu puteam să-i spun că nu sunt deloc invidioasă, ba dimpotrivă, și îmi dau seama că ceva nu e în regulă cu mine. De când citisem Romeo o sărută pe Julieta eram îngrozită. Îngrozită că o să cresc mare și o să sărut vreun Romeo, și o să-l iubesc așa de mult, încât n-o să pot trăi fără el.

– Nu, nu sunt invidioasă.

– Bine.

Courtney m-a luat de braț (tehnic vorbind, de o creangă), și am ieșit pe coridor. John Block sorbea apă de la țâșnitoare îmbrăcat într-o cămașă albă cu mâneci bufante și o vestă maro. A ridicat capul și ne-a văzut.

– Arăți bine, Courtney, a spus John și s-a șters la gură cu mâna.

Jur că nu observasem niciodată cum arată buzele lui ude.

– Mulțumesc, Romeo, vreau să spun John.

A zâmbit puțin și ne-a făcut semn cu mâna, luându-și la revedere. Noi am rămas înțepenite pe hol până nu l-am mai văzut. Courtney s-a întors spre mine și a scâncit. Am scâncit și eu, dar mai degrabă ca un animal pe care îl durea ceva.

• • •

În seara spectacolului mă uitam pe după marginea cortinei din sala de gimnastică, unde părinții ședeau pe scaune pliante de metal. Mama și tata erau ceva mai în spate, împreună cu părinții lui Ryan, și citeau programul. Părinții lui Courtney stăteau în primul rând. Doamna Gilmore își aranjase camera de luat vederi și era gata de înregistrare.

Am lăsat cortina să cadă la loc și mi-am ocupat locul alături de ceilalți copaci.

Courtney a intrat în scenă, a trecut de X-ul făcut cu scotch alb care îi arăta de unde să înceapă și a venit la mine. M-a apucat de braț (adică de o creangă) și m-a tras într-un colț.

– Miroase-mi fața, mi-a cerut Courtney.

– Ce?

– Miroase-mă!

M-am aplecat spre cercul de ruj pe care îl trasase doamna Gayle pe obrazul ei și am inhalat. Courtney mirosea a fructe de pădure și a zahăr.

– E foarte dulce, am spus.

– Asta va simți John când mă va săruta.

Zâmbea, dar ochii ei nu zâmbeau. În afara cerculețelor roșii ale machiajului, Courtney era palidă ca hârtia.

– Te simți bine? am întrebat.

În jurul ochilor lui Courtney se adunaseră liniuțe subțiri, iar maxilarul îi era încleștat ca și când ar fi avut înăuntru lacrimi care se luptau să țâșnească afară. A încuviințat din cap.

– E normal să ai emoții. O să fii minunată, am liniștit-o.

Courtney s-a călcat pe picior.

– N-am emoții. S-a răsucit pe călcâie și s-a dus să-și ia locul pe X-ul alb.

Simțeam cum tremur și, când s-a deschis cortina, speram că arăt exact ca un copac foșnind în vânt. Piesa mergea foarte bine. Toți se împiedicau de limbajul lui Shakespeare, dar publicul înțelegea că actorii își dădeau osteneala. Ryan și-a rostit replica: „Astăzi este o noapte răcoroasă“, la sfârșitul unei petreceri mari din piesă, și doamna Grant s-a ridicat în picioare să aplaude și să ovaționeze. Ovaționa atât

de tare, că tot restul publicului i s-a alăturat. Ryan a făcut o plecăciune, și a trebuit să așteptăm să înceteze aplauzele ca să putem continua piesa.

Apoi a venit momentul când Romeo traversează scena spre balconul făcut dintr-o cutie de carton, unde așteaptă Julieta.

– „Dar ce lumină-acolo-n geam răsare?/ Sunt zorii, da, și Julieta-i soare!“ a recitat John.

S-a aplecat peste cornișă spre Courtney, care a închis ochii, și buzele lui i-au atins obrazul. Courtney trebuia să se retragă sfioasă, să-și ducă mâna la obraz și să zâmbească, dar și-a dus mâinile la burtă. Şi, în loc să se uite în ochii lui John și să rostească următoarea replică, a deschis gura, s-a aplecat peste marginea balconului și a vomitat peste pantofii lui.

Câțiva dintre copaci și dintre orășeni au rămas cu gura căscată. Unii au râs. John a sărit înapoi, ca și când Courtney ar fi fost un monstru. Eu nu știam ce să fac, așa că mi-am spus replica:

– „Așa a fost să fie“.

Cortina s-a închis imediat. Doamna Gayle a anunțat din partea cealaltă că luăm o scurtă pauză. Courtney a fugit cu mâna la gură, John a plecat și el. Pantofii lui lăsau pe scenă o dâră din voma ei.

Dacă aceasta ar fi o poveste, n-aș vrea s-o citesc.

– Toată lumea la bufet! Ne întoarcem după ce se face curat, a spus doamna Gayle.

În drum spre bufet, Ryan și cu mine ne uitam unul la altul cu coada ochiului, dar n-am spus nimic. Ceilalți copaci râdeau de „Vomitiva Gilmore“ și recitau replici din piesă cu râgâituri printre ele. Nu o vedeam nicăieri pe Courtney.

– Ţine-mi de șase, i-am spus lui Ryan și am plecat fără să mă vadă doamna Gayle sau ajutoarele ei. M-am dus întâi la baie. Courtney?

– Vrei să spui Vomitiva?

Kimmy era la chiuvetă și râdea.

– Nu, vreau să spun Courtney.

M-am uitat pe sub ușile cabinelor dacă se văd picioare.

– Despre Courtney nu știu nimic, dar Vomitiva a fugit afară.

I-am aruncat o privire furioasă lui Kimmy.

– Poate că, dacă ai fi mai amabilă, lumea te-ar plăcea și pe tine, i-am spus și m-am îndreptat spre ușă înainte să apuc să regret că sunt la fel de rea precum ceilalți copii din clasă.

Ușa dădea spre terenul de joacă, unde cerul avea toate nuanțele de roz și de mov, iar umbrele acopereau leagănele. Totul arăta diferit pe întuneric.

– Courtney! am strigat.

Am ciulit urechile ca să străpung sunetele dincolo de ciripitul păsărilor, de cântecul greierilor și de rumoarea primăverii.

– Sunt aici! a răspuns Courtney.

Vocea ei venea din spatele tomberoanelor.

Am traversat terenurile împărțite în patru pătrate și liniile albe ale șotronului ca să ajung la ea. Stătea cu spatele rezemat de unul din tomberoane. Vălul i se desprinsese din păr. Nu mai mirosea a fructe de pădure.

– Nu pot să mă întorc acolo, a șoptit ea cu privirea în pământ.

M-am așezat pe pietrișul din fața ei.

– Trebuie să termini spectacolul, am spus.

– Toată lumea râde de mine. Şi-a lăsat capul pe genunchi.

– Oricui poate să i se facă rău. Ai mâncat ceva stricat?

O lacrimă s-a rostogolit strălucind pe obrazul lui Courtney.

– Nu mi-a fost rău. M-am speriat.

A desenat o inimă în praf cu degetul, apoi a șters-o.

– De ce te-ai speriat?

– De sărut. De John. Dar nu vreau să fiu speriată, Hannah. Vreau să fiu matură.

Am întins brațele, și Courtney s-a strecurat între ele. Am îmbrățișat-o, în timp ce plângea din cauza cărților lui Judy Blume[5], primite de la mine. Nu puteam să-i permit să se dea bătută, trebuia să termine spectacolul.

– Hai să mergem înăuntru, am spus.

– Cum pot să-mi arăt fața?

– La fel ca întotdeauna, nu?

• • •

Courtney a terminat anul școlar cu porecla Vomitiva Gilmore. Dar, în vara aceea, Joanie Larsen

a avut un incident în timpul unei seri de cinema, așa că altcineva a devenit obiectul tachinărilor. Oamenii au început să uite ce s-a întâmplat cu piesa Romeo și Julieta, dar Courtney n-a uitat niciodată. Dacă aș putea să-i amintesc că am fost alături de ea atunci când toți îi spuneau Vomitiva, poate aș reuși s-o recâștig. Poate că va întinde brațele spre mine, și eu am să plâng de ușurare.

Courtney este la bufet împreună cu Rebecca. Eu stau cu Ryan la locul nostru obișnuit. Ryan devorează un cheeseburger, în timp ce eu abia dacă pot să ciugulesc ceva.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă Ryan.

– Trebuie să vorbesc cu Courtney.

– Da, du-te și adu a treia piesă din puzzle-ul nostru, spune Ryan.

Aștept până când Rebecca se ridică să ducă tava murdară și mă apropii de segmentul lor de masă.

– Pot să stau aici? o întreb pe Courtney.

– Presupun că da, îi răspunde Courtney sendvișului ei cu unt de arahide și banane.

Mă așez.

– Nu vreau să mai fim certate, îi spun.

– Nu suntem certate. Dar se întâmplă prea multe cu tine.

– Ar trebui să fii prietena mea. Ar trebui să fii alături de mine până se lămurește totul.

– Nu-i vorba numai despre asta. Nu te înțeleg, spune Courtney.

Văd că Rebecca se întoarce spre masă. Nu mai am timp.

– Dar cum a fost atunci când toată lumea îți spunea Vomitiva Gilmore? Eu nu te-am părăsit.

Courtney ridică privirea de la sendviș, și îmi regret cuvintele în

aceeași clipă. Ochii ei albaștri sunt întunecați ca oceanul noaptea. Dacă aceasta ar fi o poveste, m-aș îneca în ei.

– Pleacă de lângă mine, spune Courtney, și plec.

A fost o greșeală să-i amintesc de Romeo și Julieta. Ar fi trebuit să știu mai bine decât oricine altcineva cât de mult dor amintirile.

Scriitoare americană pentru copii și tineri. (n.tr.)

Cină în doi

Tata lucrează până târziu la un proiect, așa că mama a făcut spaghete și chifteluțe pentru cină. Când suntem numai noi două, scoatem scaunele fără spătar și mâncăm pe blatul de la bucătărie. Ne uităm la desene animate în timp ce mâncăm și lăsăm vase murdare peste tot. Este dezordinea mea preferată. Cocul mamei este desfăcut și relaxat în seara aceasta.

– Cum a fost la școală? întreabă mama.

– Bine, răspund.

– Ce se mai aude cu biletele?

Privesc în jos spre farfurie. Dacă aceasta ar fi o poveste, aș putea să transform chifteluța într-o peșteră din mijlocul Mării Marinara. M-aș ascunde acolo până ar trece furtuna și m-aș împrieteni cu țiparii lungi de spaghete.

– S-ar putea să se știe cine le-a scris, îi spun.

– Cine?

– Kimmy Dobson. Domnișoara Meghan spune că o să stea de vorbă cu ea mâine.

Mama dă din cap.

– E un copil dur. Probabil că nu este ușor să trăiești așa cum trăiește ea, dar asta nu-i o scuză. Mă bucur că s-a aflat, spune mama.

Întinde mâna peste blat ca să-și treacă degetele prin părul meu. Încerc să zâmbesc, deși am în gât un nod cât o chiftea.

– Şi eu.

În spatele ei, un motan din desenele animate lovește un câine în cap

cu un ciocan. În jurul capului i se rotesc stele verzi, dungi și păsările albastre. Câinele cade pe jos. Lovitura l-ar fi omorât, dar el este tot acolo, nu se dă bătut, continuă să lupte.

– Câinele ăsta îmi amintește de tine, mamă.

Se uită la televizor și mijește ochii spre personajul rănit din desenele animate.

– E nostim. De ce crezi?

– Nu te dai niciodată bătută.

Mama îmi dă o șuviță de păr după ureche.

– Tata trebuie să se întoarcă dintr-o clipă într-alta de la lucru. Hai să facem curat în bucătărie, spune mama.

Aș dori să chem o echipă să-mi curețe creierul. Ar putea să dărâme zidurile care țin totul înăuntrul lor. Ar putea să zugrăvească peste amintirile urâte. Să se agite ca niște licurici până voi fi o Hannah nou-nouță.

Nu apucăm să spălăm vasele, că ușa din față se deschide și tata intră în casă. Tricoul lui albastru, jeanșii și ghetele de lucru sunt pătate cu vopsea gri. Inima începe să-mi bată, cuprinsă de panică. Dezordinea din bucătărie poate fi foarte bine groapa de gunoi a orașului. Dar pe chipul tatei se lățește un zâmbet mare.

– Bună, Michael, tocmai ne pregăteam să… oooh!

Mama iese în întâmpinarea tatei, iar acesta o strânge în brațe. O rotește prin aer ca și când ar executa un dans obișnuit, apoi o lasă jos și vine să mă îmbrățișeze pe mine.

– Am dat lovitura, fetelor! Ne-am aranjat pentru mult, foarte mult timp, ne anunță tata.

– Asta e minunat. Ai muncit atât de mult la proiectul ăsta, spune mama.

– Da, tati, mă bag și eu în vorbă. Mă simt ca peștele în apă, am tot sufletul plin de bule de fericire.

– O să sărbătorim evenimentul la bowling săptămâna asta. Nachos de lux pentru toată lumea.

Tata merge la bowling în fiecare vineri cu echipa. Mama și cu mine nu-l însoțim întotdeauna, deși mi-ar plăcea, pentru că toată lumea spune ce familie frumoasă suntem, și asta mă face să cred că într-adevăr am putea fi, dacă sunetele triste ne-ar lăsa în pace.

Gândul la acele nachos de lux îmi amintește de vasele murdare, și încep să le dau la o parte. Dar sunt prea emoționată, și o farfurie îmi scapă din mână. Una din farfuriile vechi, Packers, ale tatei. Se sfărâmă în bucățele pe pardoseală. Parcă aud bulele de fericire din mine cum se sparg una după alta.

– Îmi pare rău, încep eu.

– Nu-i nimic, Hannah. Mai avem patru, spune tata.

Tata ia mătura din debara, iar eu scot făraşul de sub chiuvetă. Ţin făraşul nemişcat, iar el mătură bucățelele sparte pe el, cu același zâmbet pe față. Mă face și pe mine să zâmbesc.

Sunt gata să fac parte dintr-o familie frumoasă. Gata pentru ca lucrurile să meargă mai bine.

• • •

– Cred că știu de ce aud sunetele atât de clar. Şi de ce pot să vorbesc cu tine și cu alte lucruri, îi spun lui Ambrose în noaptea aceea.

Stau în pat pe burtă cu foile de la Pierdut în Casa râsului în fața mea. Ambrose stă cocoțat în spatele meu.

– De ce? întreabă Ambrose.

– Spune chiar aici că Ambrose are în minte receptori care permit lucrurilor să vorbească cu el. Îl fac să înțeleagă lucruri pe care nu ar trebui să le înțeleagă. Asta este. Şi eu am receptori.

– În mod sigur, spune el.

– Dar cred că ai mei nu funcționează bine. Am să-i repar, ca să aud numai sunete fericite.

– Atunci începe chiar de mâine, răspunde Ambrose. Resetează-i.

Mă ridic emoționată în capul oaselor, și Ambrose zboară de pe spatele meu. Aterizează pe podea.

– Acum eu trebuie să fiu reparat, murmură Ambrose.

Chicotesc și îl iau din nou în brațe. Îl țin strâns lipit de inimă.

– Ambrose, dacă îmi resetez receptorii, asta înseamnă că n-am să te mai aud?

– Voi fi întotdeauna alături de tine, când ai nevoie.

Încerc să ignor faptul că n-a spus chiar „nu“.

Persistent. Ranchiunos. Acut

Facem exerciții de scriere în clasă. Doamna Bloom citește cuvintele de pe tablă.

„Persistent.“

„Ranchiunos.“

„Acut.“

Problema cu ortografia este că nu trebuie să știi definiția unui cuvânt ca să-l scrii. Dar mie îmi place să știu ce înseamnă. Mi se pare că, dacă privești un cuvânt numai după felul cum se scrie, este ca și când ai judeca o persoană după înfățișare.

Transcriem cuvintele în caietele-vocabular când se aude o bătaie în ușă. Domnișoara Meghan este în fundul clasei.

– Scrieți mai departe, spune doamna Bloom și se duce să deschidă.

„Persistent“ descrie ceva care nu va trece repede.

„Ranchiunos“ este ceva răutăcios.

„Acut“ este ceva ce simțim foarte intens.

Doamna Bloom și domnișoara Meghan vorbesc în fundul clasei. Îmi rup intenționat vârful creionului și mă duc la ascuțitoarea lângă care stau ele. Sper ca receptorii mei nou-nouți să le poată auzi.

Înainte să ajung la ascuțitoare, doamna Bloom o bate pe Kimmy pe umăr. Îi face semn s-o urmeze. Kimmy face ochii mari și pune creionul jos. Ochii i s-au umezit deja când iese pe ușă.

Dacă aceasta ar fi o poveste, acum deasupra capului meu ar apărea o săgeată mare roșie și toată lumea ar ști că eu sunt de vină.

Bag creionul în ascuțitoare.

– Acum s-a terminat, murmur ca pentru mine.

– Aiiii făăăăcut ceeee treeeeebuiaaaaa, scrâșnește ascuțitoare spre mine.

Scot creionul și vocea se oprește. Nimeni nu se uită la mine. N-a mai auzit nimeni. Pun din nou creionul în ascuțitoare.

– Tu. (Creionul afară, pauză). (Creionul înăuntru) Ai făcut. (Creionul afară, pauză.) (Creionul înăuntru).

– Hannah! Nu te mai juca cu ascuțitoarea, spune doamna Bloom.

Creionul afară.

Mă duc înapoi la locul meu, deși creionul meu este tot bont. Continui să transcriu.

Uneori, când înveți cuvinte noi, este bine să le pui în propoziții. Poate că am făcut ce trebuia, dar experiența persistentă a biletelor ranchiunoase mi-a lăsat o durere acută în mijlocul pieptului.

Însemnările consilierei: joi, 29 octombrie

Elevă: Kimmy Dobson

Clasa: a V-a

Motivul vizitei: Discuția din clasă cu privire la incidentul biletelor la adresa unei colege. Eleva a fost bănuită că ea ar fi scris biletele. Între cele două există de mai mult timp o rivalitate.

Comportamentul: Eleva nu manifestă mult interes pentru aspectul exterior. Trăsăturile sunt marcate de o expresie de mânie. Împinge scaunul de lângă masă ca să mărească distanța față de consilieră. Comportamentul este în concordanță cu cel manifestat de elevă după moartea recentă a mamei sale; ulterior s-a mutat la bunica.

Vizita: urmează transcrierea.

Consiliera: Ştii de ce ești aici?

Eleva: Habar n-am.

Consiliera: Ştii că au apărut niște bilete răutăcioase la voi în clasă.

Eleva: Da. Ați venit și ne-ați vorbit despre ele.

Consiliera: Ai vreun sentiment în legătură cu acele bilete?

Eleva: De ce aș avea?

Consiliera: Ştiu că tu și Hannah nu vă înțelegeți prea bine.

Eleva: V-a spus ea că eu am scris biletele? V-a spus ea?

Consiliera: Nu te acuză nimeni de nimic.

Eleva: Hannah este zăpăcită și aiurită. Dar nu am scris niciun bilet

despre ea, vă jur.

Consiliera: Să lăsăm asta deocamdată. Ce mai faci? Cât a trecut de când s-a prăpădit mama ta?Eleva: Un an.

Consiliera: Şi cum te simți?

Eleva: Simt că parcă ar fi dusă de ani de zile. Ca și când n-aș fi avut-o niciodată.

Consiliera: Ar fi de înțeles dacă ai fi scris biletele, de durere.

Eleva: Nu le-am scris eu!

Consiliera: Foarte bine, Kimmy, foarte bine. Vreau să te liniștești înainte să te întorci în clasă. Cu ce te pot ajuta?

Eleva arată spre un dicționar de pe raft.

Eleva: Puteți să-mi dați un test?

Următoarea acțiune: Cu toată furia și sentimentul de neputință al elevei, pentru consilieră este încă neclar dacă a scris sau nu biletele. Oricum, are nevoie de ședințe mai consecvente pentru a combate sentimentele momentan volatile.

O rulotă roz

M. nu vine la școală vineri. Când se termină orele, fac un ocol înainte să ajung acasă. Supraveghetorul de la intersecție mă vede cum merg până la jumătatea drumului pe strada mea, apoi o iau pe scurtătură prin curtea vecinului, spre pădure. Aerul de octombrie începe să dispară, făcând loc celui de noiembrie. Aerul de noiembrie miroase a condimente, este tare, amar și dulce. Pielea își amintește ce înseamnă cu adevărat frigul.

Crengile golașe se încrucișează deasupra capului meu și frunzele căzute îmi șoptesc sub picioare. Pășesc pe bolovanii care străpung suprafața pârâului și traversez pe malul celălalt. Pădurea este tăcută, nu se aud decât vântul și susurul apei.

Uneori, când ești în pădure, tragi aer în piept și te trezești în altă parte, trăiești în altă zi, când aerul mirosea exact la fel. Îți dai seama că ești o colecție de amintiri adunate în timp. Acel tu care erai tu acum câteva săptămâni, și acum un an, și acum zece ani este același, indiferent cât de mult a trecut, indiferent cât de multe lucruri s-au schimbat. Îmi place să mă gândesc că atunci când o să am o sută de ani aș putea să trag aer adânc în piept și să-mi amintesc cine sunt exact în momentul ăsta.

Nu durează mult până ajung la parcul de rulote. Locuințele sunt răspândite în iarbă pe partea cealaltă a străzii, unde sunt parcate autobuzele școlii la sfârșitul zilei.

Rulota lui Kimmy este roz, cu obloane albe. Pe ușă este o fantomă de hârtie, și pe treptele de la intrare, un dovleac. A putrezit deja, cu o zi înainte de Halloween. Când mă uit la el, mă simt pustie pe dinăuntru.

Ușa rulotei se deschide și Kimmy iese afară. Are în brațe beteală portocalie și neagră. Privesc cum înfășoară beteala pe balustrada ruginită a treptelor de la intrare. Vântul de octombrie îi umflă bluza verde în carouri. Nu are jachetă.

Ştiu că ar trebui să plec, dar nu pot să-mi dezlipesc privirea de la ea. Pune un ornament în formă de pisică neagră chiar sub fantomă. Reazemă o mică sperietoare de dovleacul putrezit. Nu este suficient spațiu pe ușă sau pe balustradă, așa că ornamentele se sprijină unul de altul.

Dacă aceasta ar fi o poveste, acum în parcul de rulote ar intra un autobuz de la emisiunea Reality Show. Moderatorul le-ar striga pe Kimmy și pe bunica ei. În cinci minute, echipa ar demola rulota într-un milion de bucățele și ar construi din ruine un conac. Kimmy ar avea o cameră întreagă la dispoziție numai ca să învețe ortografia, și ar fi spațiu din belșug pe verandă pentru ornamentele de Halloween. Uneori este dureros să-ți amintești că aceasta nu reprezintă o poveste.

Chiar dacă Kimmy este o hărțuitoare, poate că nici eu nu sunt mult mai brează. Am aruncat cu monede în ea la magazin. I-am spus domnișoarei Meghan că ea a scris biletele.

După ce termină de aranjat ornamentele, coboară să-și admire lucrarea. Nu știu ce vede Kimmy când se uită la ea, dar se trântește pe jos. Se așază cu picioarele încrucișate în fața rulotei roz și își duce mâinile la față. Aștept câteva minute, dar nu o cheamă nimeni înăuntru. Nu-i spune nimeni că este prea frig ca să stea afară numai în bluza verde în carouri.

Aș vrea să mă duc la ea și să-i zic că beteala licărește chiar și atunci când cerul este cenușiu, dar știu că nu vrea să audă nimic de la mine. Am făcut destul.

Imaginează-ți că luminile se aprind chiar acum!

Lovitura

Mergem cu tata la bowling în seara aceea. Colegii lui de echipă îmi ciufulesc părul și îmi spun că am îmbătrânit. Ştiu că este nepoliticos să le zic același lucru, așa că mă mulțumesc să zâmbesc.

La bowling miroase a picioare și a cartofi prăjiți. Scot lista de cuvinte ca s-o învăț.

– Mamă, vrei să mă testezi? întreb.

Şi-a dat cu ruj, ceea ce face numai când mergem la bowling. Astăzi nu poartă coc. Are părul lăsat liber pe umeri, în bucle negre, strălucitoare.

– Sigur că da, spune mama.

Îmi ia lista și se uită le ea. Afinitate.

– A-f-i-n-i-t-a-t-e.

– Așa este, bravo.

Tata are o afinitate pentru bowling. Dacă aceasta ar fi o poveste, tata ar fi campion olimpic la bowling, dar nu e decât campion în liga lui. Şi asta îl face fericit, tot așa după cum poveștile și cuvintele mă fac pe mine fericită.

Mama mă testează în timp ce tata joacă. De fiecare dată când doboară popicele, vine la noi și o sărută pe mama. Ia puțin ruj pe buze, dar se pare că nu-l deranjează.

– Tenace, spune mama.

– T-e-n-a-c-e, recit eu.

– Ai nimerit.

– Înseamnă „cu voință puternică“.

– Ştiu eu pe cineva. Tu eşti aceea, spune mama.

– Crezi că sunt puternică? o întreb.

– Sigur că eşti, iubito.

Nu m-am gândit niciodată că aş putea fi puternică, din cauza felului în care mă întristez şi îmi las mintea s-o ia razna. Dar poate că este nevoie de putere ca să am toate astea în mine şi să nu cedez. Poate că şi Ambrose e puternic. Trebuie să fie înspăimântător să te rătăceşti în Casa râsului. Ar fi putut să aştepte într-un colţ întunecos până îl găsea cineva, însă el a continuat să se deplaseze. Chiar dacă asta însemna să se îndepărteze de locul în care ar fi trebuit să fie.

Echipa de bowling începe o partidă nouă, iar eu plec de la masă şi mă duc la jocurile mecanice. Încăperea este luminată cu neon şi lămpi stroboscopice, aşa că totul pare întunecat. Locul e pustiu, dar maşinile bâzâie oricum, strigându-mă cu clopoţei, şi zurgălăi, şi voci. Este unul din locurile care rămân neatinse, care există fără să observe cineva că sunt acolo şi care rămân la fel, indiferent cât de bătrân eşti când intri în ele.

Zăresc ce căutam pe pardoseală lângă jocul cu împuşcături. Un penny licăreşte în lumina colorată şi îl studiez. Cu faţa în sus. Iau moneda şi o bag în buzunar. Cariera mea ca aruncător de monede a început la jocurile mecanice, când am simţit pentru prima oară îndemnul să iau monedele din întuneric şi să le replantez undeva mai la lumină. Mai găsesc încă două lângă pinball şi mă gândesc cât de greu e să uiţi trecutul, când acesta este întotdeauna la îndemâna ta şi te aşteaptă să-l înhaţi.

Jocurile mecanice au două secţiuni, aşa că plec din secţiunea din faţă şi mă duc la cea din spate, cu mese de hochei şi lumini negre. Tenişii mei albi Converse strălucesc într-o nuanţă albăstrie, şi mă folosesc de ei ca să ajung la alt penny de pe podea. Mă întorc şi mă uit în jur, căci văd ceva iluminat în colţul întunecos al încăperii. Un tricou. Dinţi albi strălucitori. O fată cu spatele la perete şi un băiat cu buzele pe obrazul ei.

– Încetează, încetează, e cineva aici, spune fata, dar el nu se opreşte.

Fata strânge pleoapele ca şi când ar avea un coşmar. Mâinile băiatului

alunecă în sus de o parte și de alta a peretelui, și fata se ascunde după băiat. Ies alergând din camera din spate. Monedele din mână îmi cad și ricoșează din podea. Un sunet de zi tristă ca de sticlă spartă.

– Nu pleca, Hannah, strigă mașina de pinball când trec pe lângă ea.

– Nu s-a schimbat nimic. Suntem aceiași, spune jocul cu macaraua.

Când Ambrose vede lucruri confuze, acestea devin piese noi într-un puzzle încurcat din interiorul lui. Ştiu deja că n-am să uit niciodată fața palidă a fetei în lumina slabă. Am să-mi petrec viața încercând să înțeleg povestea ei.

Mă întorc la masa noastră și observ că echipa de bowling este mai tăcută. Scorul tatei e un șir continuu de X-uri roșii, ceea ce înseamnă că a câștigat toate loviturile. Când un jucător este pe cale să realizeze un joc perfect, există tradiția să nu vorbească nimeni cu el. Chiar și un singur cuvânt îi poate întrerupe ritmul și poate strica totul.

Tata continuă să marcheze puncte. Încerc să nu fiu atentă, pentru că mă emoționez. Aștept să iasă fata de la jocurile mecanice, dar nu iese. În partea cealaltă, o femeie cu părul negru pieptănat ca o ciupercă se îndreaptă spre ieșire, care este chiar lângă masa noastră, și mie mi se taie răsuflarea. Este domnișoara Meghan, și mă vede și ea.

– Bună, Hannah. Ţine în mână un balon roșu.

– Ce este ăsta? întreb arătând spre el.

Domnișoara Meghan râde.

– Am fost la petrecerea de ziua nepotului meu. Fiecare musafir a primit un balon.

Trage de sfoară. Mă uit la mama. Ea își încrucișează brațele la piept ca și când ar face un scut.

– Ne uităm la soțul meu, spune mama și arată spre tata.

Acesta este aplecat și își leagă șireturile de la pantofii de bowling. Apoi se uită spre noi și se așază la loc.

– Bună ziua, domnule Geller, spune domnișoara Meghan.

Jur că am auzit cum toată echipa tatei își ține răsuflarea. Mama tușește și îi zâmbește. Apuc strâns masa lipicioasă. Dacă aceasta ar fi o poveste, tata și ceilalți jucători de bowling s-ar transforma în oameni ai cavernelor cu fețele pictate în culorile războiului. Ar ataca-o pe domnișoara Meghan cu sulițe ca și când ar fi un mamut și apoi ar da-o de mâncare zeului lor, mașina care adună popicele după ce le doboară ei.

– Bună ziua, spune tata și se întoarce la echipa lui.

Domnișoara Meghan trage din nou de sfoara balonului. Ochii ei arată ca și când în ei ar mai fi ascuns încă un copil.

– Am spus ceva nepotrivit? întreabă ea.

– Tata este pe punctul să marcheze 300. Nu trebuie să vorbiți cu el, îi spun.

– Scuze.

– Nu știați, spune mama.

– Asta e s-u-p-e-r-s-t-i-ț-i-e, spun.

Domnișoara Meghan încuviințează din cap și îmi amintește de un pește scos din apă, aruncat afară din biroul ei de culoarea piersicii. Din bolul ei.

Când o să iasă afară fata de la jocuri?

– Trebuie să vă mulțumesc pentru ajutorul în chestiunea cu biletele. Mă bucur că s-a rezolvat, spune mama.

– Mai examinăm problema, spune domnișoara Meghan.

– N-a fost clarificată?

– Aș prefera să nu discutăm aici. Vă rog să-i transmiteți soțului dumneavoastră scuzele mele că l-am deranjat. Bună seara.

– Voi veni să continuăm discuția, spune mama.

Domnișoara Meghan încuviințează din cap și își trage gluga peste

părul înfoiat. Iese pe ușa automată, lăsând să intre o rafală de aer rece. Dar pe brațe am deja piele de găină.

„Mai examinăm problema.“

Tata păşeşte pe potecă pentru ultima rundă. Mingea lui are culoarea ierbii de mare. Balansează brațul în spate și apoi dă drumul mingii. Aceasta lovește în mijlocul pistei și apoi cotește numai puțin. Mama mă apucă de mână și mă strânge prea tare.

Popicul din față cade peste piramida de popice din spatele lui și le doboară în cădere. Mai rămâne un singur popic care se clatină într-un colț, până când popicul din frunte se rostogolește peste el și îl doboară.

Sala de bowling izbucnește în aplauze, numele tatălui meu este anunțat la megafon. Mama zâmbește atât de larg, încât mi-e teamă să nu-și luxeze maxilarul. Zâmbesc și eu, dar mă gândesc tot la domnișoara Meghan.

„Mai examinăm problema.“

Ieșim, și tata ține în brațe trofeul pe care l-a primit pentru că a marcat 300 de puncte. Acesta strălucește în lumina portocalie a becurilor stradale.

– Nu-mi vine să cred, spune tata.

– Mie da, murmură mama.

– Ce-a vrut consiliera?

– Numai să ne salute.

– Hei, Hannah, cum se scrie „campion“? mă întreabă tata.

Fac ochii mari. Ştie că e un cuvânt prea ușor.

– T-a-t-i, îngân eu.

– Așa te vreau.

Deschide portierele mașinii pentru mine și pentru mama. Scaunele de

piele sunt reci, și le simt chiar și prin jeanși. Mă străduiesc din răsputeri să mă bucur. Tata e bine, nimeni nu țipă și mama crede că sunt puternică, dar fata n-a mai ieșit de la jocuri.

„Mai examinăm problema.“

Ne daţi ori nu ne daţi!

În seara de Halloween, Ryan vine la ușa noastră cu un costum vărgat de baseball și cu o mănușă. Îmi cercetează din privire costumul pătrățos vopsit în alb cu litera H.

– Tu ce ești? mă întreabă Ryan.

– Sunt o piesă de Scrabble.

– Se mai joacă Scrabble?

Ambrose și cu mine am jucat o partidă chiar aseară. Costumul a fost ideea lui. Dar nu pot să-i spun lui Ryan că m-am inspirat stând de vorbă cu elefantul meu de pluș.

– Tu de unde ai luat costumul?

– A fost al lui tati în anii ’80. Şi mănușa, spune Ryan.

Mi se umflă inima de recunoștință pentru Ryan, care zâmbește, deși costumul lui este de căpătat.

– Vrei să începem procesul de consumare a bomboanelor? îl întreb.

– Numai tu poți spune „să consumăm“ în loc de „să mâncăm“. Dar sigur că da.

Când Ryan se leagă de cuvintele mele pompoase nu este răutăcios. Vrea să-mi arate că mă cunoaște bine. Mergem la bolul cu bomboane de pe masa din bucătărie și băgăm mâna înăuntru.

– Astea sunt pentru colindători, spune mama de pe canapea.

– Şi noi suntem colindători, îi răspund.

Mama zâmbește într-un mod care se vrea sever.

– Numai una.

Își îndreaptă din nou atenția spre filmul de Halloween la care se uita. Televizorul spart nu a fost înlocuit, așa că vrăjitoarele zboară de-a lungul crăpăturii de pe ecran. Aud pași pe scări. Intră tata, care poartă o vestă de piele și un batic roșu la gât.

– Tata-motociclistul e gata, anunță el.

Pozează cu brațele încrucișate.

– Arătați ca un tip dur, domnule Geller, spune Ryan, iar tata întinde mâna cu degetele răsfirate și o lovește de-a lui.

Tata aruncă o privire spre mama, care stă pe canapea.

– Ce-ar fi să vii cu noi?

– Cineva trebuie să rămână acasă să întâmpine colindătorii.

– Există vreun copil mai important decât Hannah?

Receptorii din capul meu încep să înregistreze paraziți, ca și când ar simți că pe undeva, prin aer, se strecoară sunete de zi tristă.

– Nu asta am vrut să spun, Michael, zice mama.

Tata se întoarce spre mine. Costumul lui de motociclist arată dintr-odată mai mult intimidant decât nostim.

– Hannah, nu vrei să vină și mama?

Privesc la castronul cu bomboane și simt că toți se uită la mine. Sunt prinsă în mijlocul unui conflict precum stratul de caramel din mijlocul batonului de ciocolată, locul unde nu-mi doresc să fiu niciodată.

– E în ordine. Vrem doar să ajungem la bomboane până nu se termină.

Iau dovlecii de plastic de pe blatul din bucătărie și îi dau unul lui Ryan. Apoi îl apuc de braț și îl trag spre ușă după mine.

– La revedere, doamnă Plictiseală, îl aud pe tata spunându-i mamei înainte să vină după noi. Sună răutăcios. Ca și când ar fi scris pe unul din biletele de hărțuire. Nu mai vreau să aud nimic. Receptorii mei sunt încă prea fragili.

– Hai să ne luăm la întrecere, spune Ryan și decolează.

Soluția lui pentru toate problemele este să se ia la întrecere cu ele. „Asta înseamnă că este de părere că părinții mei sunt o problemă.“ O iau la fugă după Ryan prin întuneric.

Tata ne ajunge din urmă în stradă. Mai privesc pentru ultima dată spre casă de la capătul aleii și o văd pe mama în ușă. Lumina venind din spate o transformă într-o umbră captivă.

– Unde este Courtney? întreabă tata în timp ce mergem.

– A avut alte planuri, spun.

Ryan mă înghiontește în braț.

– Părinții tăi nu știu că sunteți certate?

Scutur din cap că nu.

Mergem în cartierul aglomerat care este la câteva intersecții de al nostru, unde sunt case mari și adulții ne dau batoane de ciocolată mai mari. Oasele mele îmi spun că acesta este Halloween-ul. O răcoare înfricoșătoare străbate aerul.

– Când crezi c-o să fim prea mari ca să mai mergem la colindat? întreabă Ryan.

– De ce ar trebui să aibă primirea bomboanelor o dată de expirare? îi răspund.

Râde.

– Poate anul viitor, când mergem la gimnaziu.

Mă gândesc la prietena mea prin corespondență, Ashley, și la petrecerea de Halloween, când se va îmbrăca în Madonna. Pentru prima dată de când am început să ne scriem sunt îngrijorată că s-ar putea să nu mă placă. Costumul de Scrabble începe să mi se pară greu.

– Da, poate că atunci.

Dacă aceasta ar fi o poveste, lumina lunii, ființele mascate de pe

stradă ar fi reale. Piraţii, şi zânele, şi zombii ar coexista, în pofida divergenţelor dintre ei. Poate că nu seamănă chiar aşa de mult cu o poveste. Oamenii fac asta în fiecare zi.

– Mike! strigă cineva din întuneric. Un bărbat rotofei vine pe stradă spre noi.

În urma lui aleargă o fetiţă îmbrăcată în îngeraş.

– Tu eşti, Dave? strigă tata.

– M-ai prins.

Dave şi tata îşi strâng mâinile. Îl recunosc pe Dave de la bowling. Îngeraşul se ascunde în spatele picioarelor lui.

– Te distrezi bine? întreabă tata.

– Cum nu se poate mai bine. Vrei o ţigară?

Tata se uită la mine şi la Ryan.

– Puteţi să mergeţi singuri? întreabă tata.

– Sigur, tati.

– Luaţi-o şi pe Ruby cu voi, spune Dave şi împinge îngeraşul din spatele lui.

Ochii fetiţei se rotunjesc, şi observ în lumina becurilor din stradă că au o culoare asemănătoare cu cea a bănuţilor strălucitori.

– Da, Ruby, vino cu noi, îi spun.

Fetiţa şovăie, dar se ia după mine şi după Ryan. Văd cum Dave îi dă lui tati o ţigară şi o aprinde. Arde ca o cireaşă roşie.

– În ce clasă eşti? o întreb pe Ruby.

– La doamna Thyme, răspunde fetiţa.

Profesoara mea dintr-a III-a.

– Am fost și eu, și Ryan la ea.

Ruby își strecoară pe neașteptate mânuța în mâna mea.

– Tata nu trebuie să fumeze, șoptește Ruby.

– Nici tata, spun.

Aș vrea să-i povestesc lui Ruby că semănăm în mai multe feluri. Recunosc calmul ei și felul în care privește toate lucrurile cu ochii ca o lună plină. Dacă aceasta ar fi o poveste, Ruby ar face cumva să-mi arate că este într-adevăr o reîncarnare a mea de când eram într-a III-a, de exemplu, să citeze din Pierdut în Casa râsului, sau să scrie singură cuvinte cu creta pe trotuar. Ar vorbi despre ceva ce știu numai eu, de exemplu, despre cea mai rea ceartă dintre mama și tata.

Mă bucur că nu este o poveste, pentru că, sinceră să fiu, ar fi înfricoșătoare.

– Trebuie să ajungem la casa de pe deal. Anul trecut ne-au dat bancnote de un dolar, spune Ryan.

– Eu prefer ciocolata, spune Ruby.

Se pare că tot cartierul a auzit despre bancnotele de un dolar și s-a strâns în vârful dealului ca să le adune. Pe aleea de cărămidă din fața ușii s-a format o coadă. Așteptăm în spatele a două prințese și facem schimb cu bomboanele pe care le avem deja în găletușele noastre. Îi dau lui Ryan batoanele Whoppers și îi iau cupele cu unt de arahide. Ruby îmi dă de la ea lemnul dulce, dar nu-mi cere nimic în schimb. Suntem aproape de ușă, când dintr-odată cineva iese din umbră și se bagă în fața noastră. Cineva cu o bluză verde în carouri și o mască de Frankenstein.

– Băiete, nu poți să faci așa ceva! strigă Ryan.

Infractorul se întoarce și își scoate masca.

– Nu sunt băiat, se răstește Kimmy.

Mă observă și pe mine, și privirea de pe fața ei devine mai înfricoșătoare decât orice costum.

– Bună, Kimmy, zic.

Kimmy întinde mâna și îmi azvârle dovleacul de plastic la pământ. Bomboanele se împrăștie pe cărămizi și pe pajiște.

– I-ai spus consilierei că eu am scris biletele alea idioate, strigă Kimmy la mine.

– Eu…

– Nu-mi pasă ce-ai de zis, Hannah, dar nu le-am scris eu.

Face un pas spre mine. Ryan se interpune și ridică mănușa de baschet.

– Pleacă de aici, spune Ryan.

– Încearcă să mă faci să plec.

Cea care o face să plece este Ruby. O lovește cu pantofiorul ei alb în gleznă. Nu suficient de tare ca s-o doboare la pământ, dar destul cât s-o înfurie și mai rău.

– O să vă pară rău că v-ați legat de mine, spune Kimmy.

– Hai să plecăm! Nu merită să ne batem pentru un dolar, spune Ryan. Hai să ne luăm la întrecere.

Ieșim din rând și alergăm în jos, pe deal. Ne tragem sufletul când ajungem la poale. În jurul gurilor noastre se formează norișori.

– Despre ce vorbea? mă întreabă Ruby.

– Nu contează.

Nu vreau să știe și ea despre bilete. Informația asta nu trebuie să ajungă la ea.

• • •

Îl găsim pe tata în același loc, cu Dave. Ţigările au dispărut, dar le mai simțim mirosul. Fumul plutește în aer ca un spirit rătăcit.

– Te-ai distrat bine, îngeraș? o întreabă Dave pe Ruby.

Fetița încă mă mai ține de mână.

– Da. Am dat cu piciorul într-o fată, spune Ruby.

Tata și Dave se uită la mine, dar ridic din umeri.

– Este noaptea năzbâtiilor.

– Mă bucur c-ai făcut-o să fie mai dură pe asta mică.

– Este tenace. Asta înseamnă „cu voință puternică“.

Dave privește nedumerit.

– Lui Hannah îi place să se joace cu cuvintele, îi explică tata.

– Haide, tigrule!

Dave o ia pe Ruby de lângă mine.

Aș dori să nu trebuiască să plece. Încerc să-mi folosesc puterile magice ca să aduc la viață săculețul ei cu bomboane. Ceva îmi spune că Ruby l-ar putea auzi, dacă acesta ar vorbi. Pentru că ea crede.

Ne îndreptăm spre casă. Ryan își scoate pălăria și își acoperă fața când îmi șoptește:

– Chiar ai pârât-o pe Kimmy?

– Am crezut că ea le-a scris.

– Dar dacă nu le-a scris ea, atunci cine a fost?

Dacă aceasta ar fi o poveste, acum ar fi momentul răsturnării de situație – punctul în care crezi că un lucru este adevărat, apoi se întâmplă ceva, și intriga revine. E ca și când aș fi catapultată într-o altă direcție.

Povestește Dovleacul de plastic

– Trebuie să vorbești cu Ruby, șoptește Hannah în timp ce eu mă îndepărtez.

Ei bine, nu eu mă îndepărtez, Ruby se îndepărtează, și eu merg împreună cu ea.

– Foarte bine, am să-i spun că bomboanele din casa albastră au expirat. Acum n-o să-și mai rupă dinții, răspund eu.

Îmi place să-mi spun comediant. Lanterna-rânjitoare. E un nume potrivit, nu-i așa?

Ruby mă ține în dreptul feței ei, ca și când m-ar putea auzi cum râd.

– Dovleacule?

Riley Jones

În clasa a doua s-a întâmplat ceva ce a devenit apoi una din amintirile mele cele mai persistente. Un băiat din clasa noastră, pe nume Jones Riley, a murit. S-a repezit în stradă după un Frisbee și camioneta care trecea pe acolo nu a avut timp să oprească. Nu știu cum trebuie să reacționezi la astfel de lucruri când ai șapte ani, dar când am aflat, nu am putut să mă gândesc la altceva decât la singura dată când vorbisem cu Riley Jones. M-a întrebat dacă vreau să ne luăm la întrecere în pauză la mersul în mâini, și am răspuns că da. După ce m-a bătut, i-am zis că nu mai vreau să ne luăm niciodată la întrecere.

Mama și tata m-au întrebat ce simt la câteva săptămâni după ce se produsese accidentul.

– În timpul pauzei ne-am luat la întrecere la mersul în mâini, le-am spus.

– Vrei să vorbești despre asta?

– Nu, mă simt bine.

Am reluat în gând singura amintire despre Riley de nenumărate ori, până m-am împotmolit în tristețe. Îmi construisem sentimentul pierderii unui prieten ca o casă instabilă de turtă dulce. Era pentru prima dată când realizam cât de reale pot deveni lucrurile în mintea unei persoane. Mă întrebam dacă nu cumva tot universul fusese creat pentru că oamenii gândiseră prea mult.

O lună mai târziu s-a plantat un copac pentru Riley în fața școlii. Era subțirel, cu flori mici, albe pe ramuri. S-a ținut și o ceremonie la care toți am lăsat capul în jos și am păstrat un moment de tăcere pentru Riley. Am folosit timpul ca să mă gândesc la concursul nostru de-a mersul în mâini, am simțit lipsa băiatului care trăise numai șapte ani și mi-am imaginat cum murise în stradă. O pasăre s-a așezat pe una din ramuri și a cântat, un sunet fericit pentru o zi tristă.

Eram speriată de cât de mult îmi doream să fiu tristă, pentru că, dacă

eram tristă, ceea ce i se întâmplase lui Riley devenea real. Doream să posed bătăile inimii ca pe un tricou sau un colier de strangulat și să țin totul îngropat în mine. Mă gândeam că poate Riley ar putea trăi pentru totdeauna, dacă pierderea lui m-ar durea destul.

Copacul este tot acolo. Înflorește în fiecare primăvară și are flori albe. Când îl văd, mă gândesc la Riley și la felul în care întoarcem împreună lumea cu susul în jos.

Dacă aceasta ar fi o poveste, aici ar interveni partea cu dezvoltarea emoțională. Trebuie să te ajute să înțelegi de ce este personajul așa cum este. Cel puțin așa sper.

Povestește semnul rutier STOP de la intersecţie

– Nu pot să merg acolo, șoptește Hannah. Către lume.

Arată. Îngrijorată în dimineața aceasta când. Traversează strada. Este. Cocoșată ca și când. Ar avea o mare greutate în spinare. Calculele mele meteorologice îmi spun că. Nu are nimic de-a face cu presiunea vântului.

Am urmărit-o pe Hannah. Traversând aceeași stradă. Pe când abia dacă era cât mine de înaltă. Nu a avut niciodată umerii așa de lăsați. În jos. Ştiu mult despre legea circulației și povestea semnului octogonal dar. Nu știu de ce are Hannah nevoie de ajutor în dimineața asta.

Este în contradicție cu tot. Ce sunt proiectat să-i spun.

– Mergi.

Hannah privește în jur. Nu cred că se așteaptă la asta. Sunt eu. La urma urmelor, sunt un. Mare. Semn de oprire. Roșu.

– Mergi! încerc din nou, și ochii îi cad. Pe mine. Mă îndrept. Atât cât sunt în stare.

– Nu pot, spune Hannah când. Trece pe lângă mine și nimeni. Nu se uită.

Am învățat în atâția ani. De când stau în mâna supraveghetorului de intersecție. Că oprirea nu te duce. Nicăieri.

– Ba da, poți. Mergi.

Acum este în spatele meu. Nu văd ce decide să facă. Să stea sau să meargă. Sunt și alți copii. De ajutat să treacă strada. Alți pași se pierd în depărtare dar. Mă prefac că sunt ai lui Hannah. Sper că va decide. Să persevereze.

Însemnările consilierei: joi, 30 aprilie

Elevă: Hannah Geller

Clasa: a III-a

Motivul vizitei: Criză emoțională și comentarii îngrijorătoare neobișnuite pentru comportamentul normal al unui elev.

Comportamentul: Eleva a părut surprinsă că se află în birou, și derutată de propriile acțiuni. Se abate ușor de la subiect, ca și când s-ar agăța de un fir dintr-o propoziție, pe care îl trage afară și îl analizează. Spirit de observație mai dezvoltat decât media la nivelul acestei clase. Dă dovadă de talent literar.

Vizita: Urmează transcrierea.

Consiliera: Poți să-mi spui de ce-ai plâns, Hannah?

Eleva: I-am spus deja doamnei Thyme.

Consiliera: Aș vrea să aud și eu, dacă nu te superi.

Eleva: De ce?

Consiliera: Sunt aici ca să te ajut.

Eleva: Dumneavoastră uitați lucruri?

Consiliera: Sigur. Uneori din întâmplare, alteori le uit intenționat.

Eleva: Ştiați despre creier că nu poate reține decât o anumită cantitate de informație? Ca un calculator?

Consiliera: Ştiam.

Eleva: Ei bine, cred că în cazul meu nu este așa. Ţin minte totul.

Consiliera: De exemplu?

Eleva: De exemplu, nu am putut să adorm prima dată când am rămas la o prietenă acasă peste noapte pentru că era o umbră pe un perete care arăta ca o fantomă, și țin minte și ce am mâncat la micul dejun în ziua când a murit Riley Jones.

Consiliera: Asta ocupă probabil foarte mult spațiu.

Eleva: Am spațiu nelimitat de depozitare.

Consiliera: De ce-ai plâns, Hannah? Ce ți-ai amintit?

Eleva: Astronauții…

Consiliera: Încearcă să nu te abați de la subiect.

Eleva: Încerc. Erau astronauții la televizor. Mama nu voia să închidă televizorul, și lui tati nu-i plăcea.Consiliera: Ce s-a întâmplat?

Eleva: S-au certat. S-au certat foarte rău.

Consiliera: Înțeleg. Nu trebuie să mai spui nimic.

Eleva: Mulțumesc.

Consiliera: Îți place să citești, Hannah?

Eleva: Îmi place.

Consiliera: Şi mie. Când eram în facultate, am citit o poveste intitulată Pierdut în Casa râsului. Personajul principal mi-a rămas în minte și acum. Este mult peste nivelul clasei a III-a, așa că nu pot să ți-o dau pe toată, dar am să-ți aleg câteva părți din poveste să te uiți peste ea. S-ar putea să-ți placă.

Eleva: Sunt sigură c-o să-mi placă.

Acțiunea următoare: Să fie chemați părinții.

Povestește Ambrose

– Mai ții minte ziua când ne-am cunoscut? mă întreabă Hannah.

– Bineînțeles.

Am cunoscut-o pe Hannah acum doi ani, după ce a sunat domnișoara Meghan și i-a întrebat pe părinții ei ce este cu cearta aceea. Tatăl ei mă ținea de coaste și m-a dus sus, la ea în cameră. S-a așezat pe marginea patului și și-a trecut degetele prin părul ei.

– Hannah?

Hannah s-a rostogolit într-o parte și a deschis ochii. S-a așezat în capul oaselor pe pat și l-a văzut pe tatăl ei acolo.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic. Ţi-am adus ceva.

Şi m-a dat lui Hannah. Fata m-a luat și m-a ținut în fața ei. Când ești un animal de pluș, problema este că nu știi dacă orice copil te vrea sau nu. Mi-am dat seama imediat că Hannah nu mă voia. Dar avea nevoie de mine.

– Am să-i spun Ambrose.

– De unde e numele ăsta?

– Dintr-o poveste.

Mă bagă sub cuvertură, și acum mă simt acasă. Tatăl ei a răsuflat adânc și i-a potrivit perna.

– Trebuie să vorbim despre ceva. Consiliera ne-a spus că ești supărată pentru că mama ta și cu mine ne certăm. Dar îți promitem, Hannah, că totul o să fie bine.

Hannah m-a strâns mai tare la piept, ca și când ar fi fost speriată.

Atunci nu am înțeles de ce, dar acum înțeleg.

– Foarte bine, tati.

– Dar nu mai vorbești cu nimeni despre asta, da?

– Da.

Şi Hannah și-a ținut promisiunea.

Imposibil de uitat

Sunt din nou în biroul domnișoarei Meghan. Mi-a dat o bucată de hârtie și un set de creioane colorate ca să desenez. Mă urmărește cu privirea de pe cealaltă parte a mesei.

Dacă aceasta ar fi o poveste, domnișoara Meghan mi-ar arăta cartonașe cu diferite pete de cerneală. Iar eu aș spune că una seamănă cu o grămadă de gunoi, alta cu o salcie, alta cu un dovleac putrezit. Şi-ar nota în caiet că sunt bolnavă și m-ar trimite la azilul de nebuni de la capătul opus al orașului, unde sunt duși copiii ca să se sperie noaptea unii pe alții.

– Îmi pare rău că n-am mai stat de mult de vorbă, Hannah, spune domnișoara Meghan.

– Nu face nimic.

Nu vreau să fiu aici. În biroul domnișoarei Meghan te simți ca și când ai sta pe marginea muntelui numit Vârful Adevărului și ți s-ar spune să sari în gol fără parașută.

– Sperasem că am rezolvat problema cu hărțuiala, dar acum este mai complicat.

Dau din cap și încep să desenez obiectele care au stat de vorbă cu mine. Ambrose. Penny. Ascuțitoarea. Dovleacul de plastic. Semnul STOP de la intersecție, care în dimineața asta mi-a strigat: „Mergi!“

– Hannah, poți te rog să-ți scrii numele pe această foaie de hârtie? întreabă domnișoara Meghan.

Îmi scriu numele în mijlocul foii.

– Kimmy spune că nu a scris ea biletele, continuă domnișoara Meghan și soarbe din cafea.

– De unde știți că spune adevărul?

– Nu știu în mod sigur.

Colorez cu o nuanță finală de albastru o mostră de cer.

– Hannah, vreau să vorbim puțin despre părinții tăi, spune domnișoara Meghan.

Apăs vârful creionului cam tare pe hârtie și se rupe în mai multe bucățele.

– Tata a obținut totuși scorul maxim în seara când ați vorbit cu el, spun.

Domnișoara Meghan îmi zâmbește cu jumătate de gură.

– Mă bucur.

Desenele încep să devină încețoșate.

– Dar nu asta vreți să auziți, nu-i așa?

– Îți amintești de ce ai venit la mine prima dată?

– Pentru că am plâns când mergeam la ora de muzică.

– Dar de ce? De ce ai plâns?

Îmi amintesc ziua aceea. Mergeam aliniați spre sala de muzică. Pardoseala era foarte curată și totul era normal, când mi s-a deschis pieptul. Am simțit că sunt sfâșiată și învinețită. Doamna Thyme a văzut, m-a scos din rând și m-a întrebat ce s-a întâmplat. I-am spus că în ultima vreme erau mai multe zile triste decât zile fericite, dar nu a înțeles ce vreau să spun. Nu o învinovățesc, pentru că nici eu nu înțelegeam.

Așa că mă trimisese aici. La consiliera școlii.

– Cearta.

– Îmi amintesc. Mi-ai vorbit despre cearta cu astronauții și despre țipete. Dar de ce această ceartă în mod deosebit? De ce te-a supărat atât de rău, Hannah?

– Ambrose nu poate să uite niciun amănunt din viața lui.

Pe hârtie cade o pată de umezeală. Se amestecă cu un creion mov. Şterg pata, și de data asta arată precum Calea Lactee.

– Ce-a fost asta?

Domnișoara Meghan se apleacă spre mine.

– Este o replică din Pierdut în Casa râsului. Ambrose nu poate uita nimic. Ăsta e necazul cu el.

– Ai recitit povestea?

– O citesc tot timpul, recunosc eu.

– Ce nu poți să uiți, Hannah? insistă domnișoara Meghan.

Dacă aceasta ar fi o poveste, acum aș fi transformată într-un baston de dinamită, aș fi aprins și gata să explodez din cauza unui secret pe care îl păstrez de ani de zile.

– Vă rog, domnișoară Meghan, nu mă obligați să vorbesc.

– Vreau să te ajut, Hannah. Lasă-mă să te ajut.

Pune mâna pe desenul meu.

Încep cu primul cuvânt. Mă simt ca și când cineva ar fi lovit apăsarea din sufletul meu cu un baros. Se sfărâmă. Spun al doilea cuvânt. Mă simt și mai bine. Apoi se revarsă. Cea mai rea zi.

Cea mai rea zi

Dacă aceasta ar fi o poveste, în punctul acesta ar interveni o întoarcere în timp, care să te ajute să unești punctele desenului, să te ajute să înțelegi de ce am plâns când mergeam spre sala de muzică și m-am dus s-o văd pe domnișoara Meghan, și am primit povestea Pierdut în Casa râsului, și l-am cunoscut pe Ambrose.

Stau întinsă pe burtă în sufragerie, cu o carte în față. Lovesc cu picioarele în podea ca și când aș înota pe covor.

– Nu poți să încetezi? întreabă tata de pe canapea.

Pune jos ziarul și soarbe din băutură. Pe atunci bea bere în loc de coca-cola.

Nu mai dau din picioare. Citeam o carte despre cum să scrii povești. Era capitolul despre triunghiul lui Freytag, o structură datorită căreia povestirea rămâne consecventă. Toate scenele dintr-o povestire trebuie să intre în acel triunghi. Încerc să aplic noile cunoștințe pe emisiunea de la televizor la care se uită mama. Mamei îi plac emisiunile despre spațiul cosmic. Astronauții de pe ecran sunt acum adunați, cu chipurile îngrijorate, în jurul unui monitor. Căpitanul i-a informat că un asteroid se îndreaptă direct spre ultima planetă despre care se știe că mai are o sursă de apă.

Conforma triunghiului lui Freytag, aceasta este desfășurarea acțiunii. Locul în care se acumulează tensiunea.

– Nu înțeleg de ce te uiți la chestia asta, spune tata.

Mama nu răspunde. Mă uit la ea pe sub gene. Stă cu ochii pironiți în ecran.

Astronauții au început să-și programeze laserele și să-și ajusteze pozițiile. Plănuiesc cum să facă să explodeze asteroidul în milioane de fragmente. Această decizie tensionează situația și mai mult, ceea ce îi apropie de vârful triunghiului lui Freytag. Muzica din fundal crește în

intensitate.

– Mă auzi? Ţi-am spus să-l dai mai încet.

– Şi așa de-abia aud. Nu poți să suporți? se răstește mama.

– Ce-ai spus?

– M-am săturat să păşesc pe coji de ouă, Michael. Mă uit la o emisiune.

Tata se ridică în picioare. Închid cartea și mă dau repede la o parte din drum. Astronauții ochesc asteroidul.

– Nu știu la ce ouă te referi, spune tata.

– La cele pe care le-ai împrăștiat peste tot, răspunde mama.

Nu-și desprinde privirile de la televizor.

Tata păşește mai aproape.

Ştiu despre ce ouă vorbește, sunt împrăștiate pe jos de când mă știu și scrâșnesc de fiecare dată când rufele sunt murdare, sau masa nu e gata, sau ziua a fost prea lungă.

Astronauții trag cu laserul. Lovesc asteroidul, dar stânca uriașă nu explodează. Este rezistentă la laser. Astronauții își dau seama că planul lor nu va funcționa. Triunghiul lui Freytag numește acest loc „punctul culminant“. Punctul cel mai intens al conflictului.

– Mai spune o dată, spune tata.

– În fiecare zi faci casa asta imposibil de locuit, spune mama.

Tata se îndreaptă spre televizor și îl închide. Mama ia telecomanda și îl pornește din nou.

Şi atunci brațul tatei se dă pe spate, cu palma pregătită de lovitură. Mama se dă înapoi. Tata nu lasă brațul în jos. Îl trage înapoi ca o amenințare, ca să arate de ce ar fi în stare. Ies în fugă din cameră.

Nu știu dacă astronauții au supraviețuit. Ultima parte a triunghiului

lui Freytag este rezolvarea. Aici nu a existat niciuna.

Şi nu a fost niciuna de atunci până acum.

Însemnările consilierei: luni, 2 noiembrie

Numele: Hannah Geller

Clasa: a V-a

Motivul vizitei: Problema biletelor nu este încă rezolvată. Consiliera speră să poată discuta cu eleva despre motivul primei ei vizite la birou, ca să vadă dacă problemele de acasă îi mai afectează comportamentul.

Comportamentul: Eleva părea stresată. A fost dispusă să ofere mostre de scris și să continue să deseneze așa cum i s-a cerut. A desenat mai multe obiecte fără legătură între ele. A făcut acest lucru cu un oarecare nivel de disperare.

Vizita: Se pare că s-a insistat prea mult în timpul acelei vizite. A dezvăluit o ceartă deosebit de dureroasă dintre părinți. Consiliera știa de ceartă, dar nu la amploarea descrisă în această ședință. Consiliera are motive să creadă că este prima dată când eleva împărtășește informații de acest fel.

Acțiunea următoare: Să amânăm comunicarea cu părinții. Cearta s-a produs acum doi ani. Chiar dacă a avut impact asupra stării mentale a copilului, nu există suficiente motive să bănuim că acum eleva este în pericol. Să mă întâlnesc din nou cu eleva să evaluăm ceea ce se întâmplă în prezent.

Notă colaterală: Cineva ar trebui s-o îmbrățișeze pe fata asta.

Vulcanul invizibil

În noaptea dinaintea concursului de ortografie a plouat. Aștept să sune telefonul. Mi-e teamă că domnișoara Meghan va suna și îi va întreba pe părinții mei despre ce i-am povestit. Nu vreau să fiu prin preajmă când se va întâmpla asta, așa că le spun mamei și lui tati că am teme de făcut și mă ascund sus.

Stau la biroul meu cu cartea de la bibliotecă în față și privesc cerul care devine roz. Ambrose stă la mine în poală.

– Poate că n-ar fi trebuit să-i spun.

– Ai făcut ce trebuie, mă liniștește Ambrose.

– A ieșit un cuvânt, iar după aceea au năvălit toate. M-am simțit bine.

– I-ai spus că se mai întâmplă și acum?

– Nu se mai întâmplă. Este singura dată când tata a fost cât pe-aici s-o lovească pe mama.

Dau pagina.

– Dacă spui tu, Hannah.

Sună telefonul. Creionul îmi scapă din mână și cade pe podea. Mai sună o dată, apoi se face liniște. A ridicat cineva receptorul. Îmi pun mâna în poală, și în locul ei rămâne pe birou o urmă umedă.

– E de la școală? întreabă Ambrose.

– Îhm.

Scoate un sunet de parcă ar fi cineva cu puteri paranormale, care privește în viitor.

– N-am auzit nimic.

Îmi vine să râd puțin, căci de obicei vorbește foarte oficial.

– Mulțumesc că ai încercat.

Este liniște completă încă un minut. Apoi încep țipetele.

– Ai uitat să-mi transmiți un mesaj de la John? întreabă tata cu voce tare.

– Nu. Am notat în carnet. Trebuie să fie chiar acolo, pe măsuță.

Mama răspunde cu vocea care încearcă să oprească o ceartă înainte să înceapă. Nu funcționează.

Îl aud pe tata prin ușă cum caută pe măsuță, aruncă plicurile la o parte, trântește sertarele. Aruncă o cutie întreagă de agrafe de birou pe jos. Sună ca o orchestră care cântă cu instrumentele dezacordate.

– Nu este aici, Jane. N-am avut habar că vrea să ne întâlnim azi. Acum vrea să se ducă în altă parte. Ești mulțumită?

– Da, Michael, sunt nemaipomenit de fericită că ți-ai pierdut serviciul.

– Cum ai putut uita să-mi spui? Asta e tot ce-ți cer, să notezi mesajele!

– La fel cum uiți și tu să repari ecranul spart al televizorului. Cât timp poate dura să-l înlocuiești?

Ascult cearta prin ușa închisă și e ca erupția unui vulcan invizibil. Nu știi în ce parte o să pornească lava, așa că o iei la fugă.

– Nu am timp, Jane. Acum ce-o să creadă oamenii despre mine? Că nu sunt în stare nici măcar să răspund la un mesaj? întreabă tata.

– Îmi pare rău, foarte bine, îmi cer scuze! exclamă mama.

– Asta nu mă ajută acum!

– Atunci să nu mai folosești telefonul de acasă pentru clienți! Nu-ți mai aduce munca acasă în fiecare zi!

Îl zgâlțâi pe Ambrose.

– Fă ceva, îl rog.

– Nu pot, spune Ambrose încordat.

– Dar ești magic.

– Nu merge așa, Hannah.

– Atunci taci din gură!

Cei de jos tot mai țipă, așa că mă duc la ușă și o deschid suficient de tare ca să mă audă și părinții. Ca să știe că sunt aici și că ascult. Cearta ia o pauză. Stau lângă ușă. Părinții și cu mine așteptăm în tăcere ca unul din noi să facă o mișcare.

– Mă duc să iau aer, spune tata.

Aud cum se trântește ușa de la intrare și apoi mașina lui iese scrâșnind de pe alee.

Îmi reazem capul de perete.

– Du-te la culcare, Hannah, strigă mama.

Închid ușa și mă așez din nou cu Ambrose.

– Scuză-mă că ți-am zis să taci din gură!

Nu răspunde.

– Ambrose, m-ai auzit?

Lovesc în masa pe care stă. Trupul lui gri și pufos se înclină într-o parte, dar nu vorbește. Îl strâng la piept.

– Te rog, nu pleca.

Las o lacrimă să cadă pe capul lui și sper că aceasta va avea efectul prafului de zâne și îl va aduce înapoi. Dar lacrima este absorbită de pielea lui și dispare.

Dacă aceasta ar fi o poveste, aș veni de la școală ca și când ar fi o zi normală. Mi-aș scoate pantofii și mi-aș da jos ghiozdanul. Apoi aș da

drumul la știri și cineva ar anunța că Ambrose a murit, chiar dacă elefanții trăiesc câteva sute de ani. Îl țin pe Ambrose în brațe și mă întorc la cartea mea. Cineva a rupt colțul paginii 125. Îmi trec degetul peste marginea uzată și mă întreb de ce.

În acest moment, protagonista noastră va rămâne pentru totdeauna în Casa râsului.

Concursul de ortografie

Inspir adânc în cabina de toaletă, în ziua finalei concursului de ortografie. Mă gândesc prea mult la ceartă. Părinții mei sunt undeva în sala de gimnastică și se pregătesc să mă privească. Mă întreb dacă au țipetele întotdeauna la ei și așteaptă doar să se năpustească afară, ca un șarpe care a crescut prea mare pentru pielea lui.

– Nu. Nu acum. Nu, spun eu și ies din cabină.

Îmi amintesc că acest concurs este locul unde sunt fericită, unde totul poate fi foarte bine, dacă stai o clipă pe gânduri ca să rezolvi problema. O desparți în silabe și pe litere până are sens.

Ușa de la toaletă se deschide. O văd pe Courtney stând acolo.

– M-a trimis doamna Bloom după tine, spune Courtney, apoi intră într-o cabină și trântește ușa.

– Mi-e dor de prietenia noastră, rostesc eu înainte să mă pot opri.

– Nu acum, Hannah.

Nu vreau să plec, nu atât timp cât ea este singură acolo, dar nici nu vreau să port o conversație de suflet printr-o ușă de toaletă. Plec la concursul de ortografie.

Sala de gimnastică s-a transformat în sală de spectacol plină cu scaune pliante, ca atunci când am jucat Romeo și Julieta. Toată școala este invitată să urmărească concursul de ortografie, fiecare clasă are propriii finaliști. Iau loc pe scenă alături de celelalte finaliste de la clasa a V-a, Kimmy și Rebecca. Luminile strălucitoare de deasupra scenei sunt aprinse, și încep să transpir din cauza căldurii. Văd până destul de departe prin lumina strălucitoare, îl găsesc pe Ryan aproape în fund și altă mână mică fluturând spre mine. Este Ruby din seara de Halloween și îmi zâmbește. Simt o căldură plăcută, îmi dau la o parte părul de pe față, gata să ies v-i-c-t-o-r-i-o-a-s-ă.

Bibliotecara școlii, doamna Raymond, este moderatoarea noastră. Transform discursul ei de deschidere într-un exercițiu. Vom rosti a-l-t-e-r-n-a-t-i-v ortografia cuvintelor de pe listă. Un răspuns greșit duce la e-l-i-m-i-n-a-r-e. Putem cere d-e-f-i-n-i-ț-i-a dacă avem nevoie de ea. Cuvintele vor fi tot mai d-i-f-i-c-i-l-e. Trișatul nu este t-o-l-e-r-a-t.

Alung totul din minte, mai puțin dicționarul. Nu am spațiu pentru bilete, sau pentru că l-am pierdut pe Ambrose, sau pentru felul în care ochii lui Kimmy îmi sfredelesc cratere în craniu.

În sfârșit, finalistele dintr-a V-a. Este strigată Rebecca, și rostește corect pe litere „gratificare“. Kimmy termină de rostit pe litere „delirant“ chiar mai înainte ca doamna Raymond să termine de spus cuvântul. Îmi iau locul la microfon.

– Participant, spune doamna Raymon.

– Participant. P-a-r-t-i-c-i-p, încep. Cuvântul este mai simplu ca o prăjitură cu ciocolată, dar nu-mi amintesc dacă înainte de nt este a sau e. Inima îmi bate în urechi, sunetul unei zile înfricoșătoare.

– Poți să o iei de la început dacă e nevoie, spune doamna Raymond privindu-mă peste ochelari.

Dau paginile din dicționarul meu din minte atât de repede, încât gândurile mele se taie în marginea hârtiei.

– A.

Mă uit la publicul care foșnește ca să văd cine mi-a șoptit. Nimeni nu răspunde privirii mele. Se pare că n-a mai auzit nimeni altcineva.

– A!

Vocea sună de parcă ar veni de la cortină, sau de la lumini și de la scândurile scenei. Scena vorbește cu mine. Mă ajută, deși nu i-am vorbit eu prima. Probabil că magia mea funcționează în mod diferit.

– Participant. P-a-r-t-i-c-i-p-a-n-t, spun eu pe litere.

– Corect.

Mă așez la locul meu și ignor șoaptele scenei.

Dacă aceasta ar fi o poveste, aș pune mâna pe microfon și aș recunoaște că am fire în urechi. Aș spune tuturor că afară, într-o dubiță fără însemne, este o armată de spioni cu un dicționar, care îmi șoptesc răspunsurile. Kimmy ar câștiga concursul și ar ajunge în faza pe țară, iar eu aș fi pedepsită să stau treizeci de secunde într-o cușcă cu un roi de albine.[6]

Parcurgem trei runde, apoi Rebecca greșește la „antropomorfism“. Eu îmi evit propriul antropomorfism și rostesc cuvintele pe litere înainte ca echipa mea din culise să-mi șoptească răspunsurile. Rebecca se duce să se așeze în public, iar Kimmy se apropie de microfon. Bluza verde este înlocuită astăzi de un pulover alb. Are părul curat și legat într-o coadă de cal. S-a ferchezuit ca să mă învingă.

– Spune-ne cum se scrie „metamorfoză“.

Kimmy își drege vocea.

– Metamorfoză. M-e-t-a-m-o-r-f-a-z-ă.

– Îmi pare rău, Kimmy, nu este corect. Ia loc în sală.

Îmi pare bine că ea e cu spatele la mine, ca să nu văd cum i se lungește fața. Se duce la locul ei, cu capul plecat.

– Hannah, dacă știi să scrii corect următorul cuvânt, vei reprezenta Şcoala Brookview la concursul pe oraș. Cum se scrie „introspecție“?

Nu este corect că mi-a căzut acest cuvânt. Îl știu mai bine decât liniile din palma mea. Acesta este motivul pentru care, pe punctul de a câștiga concursul de ortografie, mă gândesc la Kimmy, cum trebuie să-și simtă inima sfâșiată în două, cum ar dori să mă sfâșie pe mine în două. Motivul pentru care în orice clipă pot simți fiecare picătură de dezamăgire, sau de mândrie, sau de mânie, sau de bucurie pe care le-am simțit vreodată, ca și cum s-ar întâmpla chiar acum, din nou.

– Introspecție. I-n-t-r-o-s-p-e-c-ț.

– I, spune scena.

– Ştiu, spun eu.

– Hannah?

– I-e. Introspecție.

– Corect. Ai câștigat concursul de ortografie. Felicitări!

Publicul ovaționează cu tot entuziasmul de care este în stare pentru un concurs de scriere corectă. Ruby s-a urcat pe scaun și flutură din mâini spre mine. Părinții mei aplaudă. Sunt mândri.

– Mulțumesc, o, mulțumesc, sunteți prea amabili, spune scena, ca și când publicul ar arunca trandafiri la picioarele ei.

Nu mi-am dat seama până acum de când n-am mai avut un moment în care să nu simt nicio apăsare trăgându-mă în jos. Mă simt plină de lumini strălucitoare și de cuvinte bune, ca și când tot trupul meu ar zâmbi. Am câștigat.

• • •

După concurs trebuie să ne întâlnim la bibliotecă, să primim fursecuri și limonadă. Sunt invitați și părinții. Nu o văd pe Kimmy în timp ce mergem într-acolo. Courtney este în fața mea, o consolează pe Rebecca. O parte din fericirea inimii mele se scurge afară ca dintr-un balon găurit, dar reușesc să păstrez cea mai mare parte din ea.

„Am câștigat. Am câștigat. Nimeni nu-mi poate lua asta.“

– Nu te duce la bibliotecă! Vino încoace! aud o voce venind de undeva de pe coridor.

Recunosc vocea, este mai mult un scâncet. Penny. Cum a ajuns aici?

Îmi duc mâna la gură.

– Unde ești, Penny? rostesc în șoaptă.

– Ia-te după vocea mea! Jucăm Cald și Rece!

Îi văd pe părinții mei prin pereții de sticlă ai bibliotecii. Stau cu brațele încrucișate, aproape unul de altul, dar nu-și vorbesc. Când îi văd, ies din șir, ca și când m-ar împinge din spate niște mâini adevărate.

– Unde te duci? întreabă doamna Bloom din spatele meu.

– La baie! strigă Penny.

– La baie! îi spun doamnei Bloom.

– Repede.

Pornesc în grabă pe hol și intru în baie. Aștept îndrumări de la Penny, dar e liniște.

– Penny? șoptesc.

– Rece! răspunde Penny.

Păşesc înăuntru, spre chiuvete.

– Mai cald!

Mai fac un pas.

– Acum e chiar cald.

Sunt în fața chiuvetelor. Privesc în oglindă.

– M-ai găsit!

– Asta e o oglindă, Penny!

– M-ai găsit!

În ochii mei ard lacrimi, și albastrul lor pălește atât de tare, încât devin aproape transparenți, ca o fereastră spre toate lucrurile triste la care mă gândesc. Iau șuvițe de păr ca să-mi acopăr fața cu o perdea neagră, să nu mă mai văd.

– Ai luat foc!

Scutur din cap și deschid ochii ca să privesc printre șuvițele de păr. Pe jos este un rucsac verde. Probabil că Penny vorbește despre el, nu despre oglindă. Ştiu că nu trebuie să pun mâna pe lucrurile altuia, dar mă las pe vine și dau rucsacul la o parte ca să mă uit sub el.

O ușă se deschide brusc și Kimmy iese din cabină.

– Ia mâna de pe lucrurile mele! poruncește Kimmy.

Trage rucsacul de lângă mine și îndeasă la loc ceva care arată ca o fotografie.

– Scuze, căutam ceva.

– Ești așa o ciudată!

– Ştiu. Îmi pare rău!

Răspunsul meu o face să se uite ciudat la mine.

– De ce-a trebuit să mă bați din nou, Hannah? Trebuia să ajung la faza pe țară. Sunt destul de bună. Dar tu mă tot învingi.

Își pune rucsacul pe umeri.

– Îmi pare rău, repet.

Parcă dicționarul din capul meu ar fi dispărut și nu mi-ar mai fi rămas decât cuvintele de scuză.

Kimmy strânge din dinți și se duce spre ușă.

– Şi să faci bine să nu dai vina pe mine pentru ce este acolo!

– Ce?

Kimmy arată spre cabina din care ieșise, aceeași în care fusese Courtney înainte de concurs, și pleacă.

– Rece! geme Penny înainte ca ușa să se închidă de tot.

Vocea ei este înfundată ca și când ar striga dintr-un tunel. Sau dintr-un rucsac.

Mâinile și picioarele îmi tremură când deschid ușa cabinei. Pe peretele din față scrie ceva. Un bilet pe faianță.

Pleacă de aici, Hannah!

Joc de cuvinte: în original, concursul de scriere corectă se numește Spelling Bee (textual „albinuța care scrie pe litere“). (n.tr.)

Alte lupte

Când mă întorc acasă de la școală nu mă duc înăuntru. Merg în curtea din spate și mă trântesc pe iarbă. Aerul este rece, dar soarele îmi încălzește fața. Ţin ochii închiși până aud că se așază cineva lângă mine.

– E cam răcoare, nu-i așa? observă tata.

– N-a mai rămas mult timp de stat afară. Iarna e aproape.

– Adevărat.

Tata se întinde lângă mine. Întorc capul într-o parte și îi simt mirosul de brad. Tata ține împăturită în mână ultima înștiințare de la doamna Bloom.

– Poliția vine să vorbească cu clasa voastră? întreabă tata.

– Îhî. Doamna Bloom crede că în felul ăsta ne face pe toți să ascultăm cu atenție.

– Așa este, Hannah. Când o să vadă un polițist, fiecare va încerca să fie corect. Totul se va termina curând.

– Așa sper.

Tata întinde mâna și mă mângâie pe braț. Strâng tare din ochi. Este aceeași mână care construiește case, și îmi aranjează plapuma înainte de culcare, și era cât pe ce s-o lovească pe mama. Cum pot să iubesc și să urăsc ceva atât de mult în același timp?

– Te iubesc, Hannah. Şi sunt mândru de tine.

– Şi eu te iubesc, tati.

– Cred că viața este așa, ca unul din caietele pentru activități. Unele zile sunt cuvinte încrucișate, unde încerci să găsești cuvântul potrivit.

Altele sunt un labirint cu un milion de ieșiri.

– Vrei să mă ajuți să instalez televizorul cel nou? întreabă tata.

– Da.

Dacă aceasta ar fi o poveste, cele mai multe din zilele mele ar fi un joc unde trebuie să găsești imagini care să se potrivească una cu alta. Imaginea astronauților se potrivește cu Hannah cea speriată. Imaginea cu tata stând culcat pe iarbă în curtea din spate se potrivește cu Hannah cea plină de speranță.

• • •

Doamna polițistă Riana stă în fața clasei, îmbrăcată cu uniforma completă. E greu să nu te uiți la pistolul de la centura ei. Își drege vocea.

– Ştiu că profesoara voastră v-a vorbit despre asta, și la fel și consiliera psihologică. Dar se pare că mesajul nu a fost recepționat.

Se uită la angajamentul de pe peretele din fundul clasei. Coada de păr șaten a polițistei Riana flutură când pășește prin fața noastră. Își ține degetele înfipte în centură.

– Hărțuirea este ceva grav. Nu este nici mișto, nici nostim. Nu este bine-venită nicăieri, cu atât mai puțin în școală.

În încăpere este atâta liniște, încât vocea ei mai zăbovește după ce a terminat de vorbit, asemenea cercurilor care se formează pe suprafața apei atunci când arunci o piatră.

– Am să vă spun de ce acest lucru trebuie să înceteze. Închideți ochii.

O ascultăm cu toții pe doamna ofițer Riana. Cel puțin așa cred. E greu de spus. Ţin ochii închiși.

– Ţinând ochii închiși, ridicați mâna dacă aveți vreo problemă chiar acum. La școală, cu prietenii sau în alte activități. Orice ar fi.

Şovăi, dar ridic mâna.

– Acum deschideți ochii.

Deschid ochii și văd că în clasă sunt o mulțime de mâini ridicate. Courtney, și Rebecca, și Theo, și Katherine, și Joanie. Kimmy. Toți recunosc că au ceva. Alte probleme.

– Imaginați-vă că, pe lângă problema pe care o aveți, ați fi și hărțuiți, spune polițista Riana.

Eu nu trebuie să-mi imaginez prea mult. Relatează povestea mea. Cea adevărată.

– Aceasta este împotriva regulilor. De aceea mă aflu aici, deoarece misiunea mea este să împiedic încălcarea regulilor și să nu permit ca oamenii să fie răniți. Indiferent cine a făcut acest lucru, este momentul să recunoască, pentru că, în cele din urmă, oricum vom afla.

Polițista Riana se uită spre doamna Bloom și dă din cap. Doamna Bloom o conduce afară. De regulă există un moment în care invitatul pleacă, și începem să vorbim între noi înainte să începem ora din nou. Dar nu și de această dată.

Doamna Bloom arată extenuată când se întoarce la tabla albă, ca și când nu ar mai fi dormit de când cineva începuse să lase bilete în clasa ei. Îmi pare rău, pentru că este o profesoară drăguță, ne alege cărți frumoase de citit și ne cumpără înghețată când învățăm bine tabla înmulțirii.

– A fost cât pe ce să anulăm excursia la prietenii voștri prin corespondență de mâine, spune doamna Bloom.

Toți gem și rămân încremeniți. Doamna Bloom ridică mâna.

– O să mergem oricum, deoarece este important să vizitați gimnaziul. Dar dacă această hărțuire continuă, veți avea de suferit consecințe. Acum scoateți cărțile de matematică.

Mă uit la prima problemă de matematică.

Dacă $4 + A = 7$, cu cât este egal A?

A este egal cu Ashley, iar eu am s-o întâlnesc mâine. Nu mă va cunoaște drept fata din cauza căreia a venit poliția la școală. Pot să fiu numai prietena ei prin corespondență. Fata alcătuită din cuvinte.

Din Pierdut în Casa râsului — paginile fotocopiate pentru Hannah

Şi-ar fi pus un braț puternic pe umărul băiatului și ar fi spus: „Este absolut normal. Am trecut cu toții prin asta. Nu va dura o veșnicie“. Nimeni nu știa cum să fie ceea ce trebuie să fie.

Însemnările consilierei: miercuri, 4 noiembrie

Numele: Joanie Lawson

Clasa: a V-a

Motivul vizitei: Eleva a fost menționată vag într-un bilet confiscat de profesoară referitor la hărțuirea elevei Hannah Geller.

Comportament: Eleva este nervoasă. Își roade unghiile, se foiește, își răsucește cozile. În concordanță cu comportamentul din timpul unei ședințe de la începutul anului școlar, când eleva a vorbit despre un incident survenit în timpul verii, într-o seară la film.

Vizita: Urmează transcrierea:

Consiliera: Ce mai faci, Joanie?

Eleva: La fel, domnișoară Meghan. Mereu la fel.

Consiliera: În ce sens?

Eleva: Nimeni nu vrea să uite de film. De parcă aș fi făcut cel mai caraghios și mai dezgustător lucru care se putea face, și poate că l-am făcut, dar devine de-a dreptul obositor să fiu nevoită să retrăiesc în fiecare zi acel moment stupid și penibil.

Consiliera: Încearcă să respiri, Joanie. Respiră adânc.

Eleva respiră adânc.

Eleva: De-asta sunt aici?

Consiliera: Da. Vreau să te ajut. Dar am și eu nevoie de ajutorul tău.

Eleva: Cum pot eu să vă ajut?

Consiliera: Să-mi spui tot ce știi despre biletele de la voi din clasă. Biletele despre Hannah.

Eleva: Dacă vreți să aflați mai multe despre bilete, vorbiți cu Courtney. Ea le-a scris.

Consiliera: Courtney Gilmore? Dar nu este prietenă cu Hannah?

Eleva: Este cea mai rea fată din școală. Ea este cea care nu mă lasă pe mine și pe nimeni altcineva să uităm întâmplarea de la film. Nu știe să fie prietenă.

Consiliera: O să treacă, Joanie. Te asigur.Eleva: Nu atât timp cât este Courtney prin preajmă.

Pașii următori: Întrucât nimeni nu și-a asumat răs-punderea pentru bilete, Şcoala Brookview intenționează să facă o percheziție în clasă în timp ce elevii dintr-a V-a sunt în excursie. Sperăm că acesta va fi ultimul pas în stabilirea sursei biletelor, care va pune capăt hărțuirii din clasa doamnei Bloom.

Prieteni prin corespondenţă

Astăzi are loc excursia la prietenii prin cores-pondență. Ne urcăm în autobuzele care ne vor duce la gimnaziu, unde vom face în sfârșit cunoștință cu elevii din clasa a VIII-a cu care suntem în corespondență din septembrie. Aș vrea să pot sta alături de Courtney sau de Ryan și să le spun cum mi se strânge stomacul de emoție când mă gândesc că am s-o cunosc pe Ashley. Dar Ryan este în alt autobuz, iar Courtney stă cu trei locuri mai în față, împreună cu Rebecca.

Stau singură. Kimmy stă în spatele meu și dă cu picioarele în spătar. O ignor, pentru că este în parte vina mea că a adunat în ea atâta ură. I-am spus domnișoarei Meghan de ce am crezut că ea scrisese biletele. O învinge întotdeauna la concursul de ortografie. Acum plătesc pentru asta răbdând lovituri de picior în spate.

– Au, strig eu după o lovitură mai puternică.

– Alo? Aud o voce din spate.

Vocea vine din rucsacul meu.

Mă uit în jur să mă asigur că nu mă vede nimeni. Kimmy continuă să dea cu piciorul.

– Unde mergem? întreabă rucsacul.

– La gimnaziu. Am să fac cunoștință cu Ashley.

– Cum arată?

– Păi, știu că pune cerculețe pe i și îi place să citească reviste. Şi știu că și ea este emoționată că mă va cunoaște. Sper că este drăguță.

– Şi dacă nu este?

Rucsacul vorbește exact ca gândurile speriate care se agită în mintea mea.

– Nu mai vreau să vorbesc cu tine, îi spun.

Rucsacul tace. Autobuzul se oprește în fața Gimnaziului Prescott. Arunc rucsacul pe umăr ceva mai dur ca de obicei, asta ca să-l învăț minte, dar după aceea îmi pare rău. Pun atâtea lucruri grele în el, încât nu e de mirare că bombăne.

Doamna Bloom ne conduce pe ușa din față și apoi pe coridor. Gimnaziul Prescott miroase a înălbitor, a pantofi sport și a covoare prăfuite. Pe pereți sunt dulapuri cu cifruri secrete. Mă gândesc la încuietorile cu un cuvânt magic, la care și obiectul, și cuvântul au scopul să-i împiedice pe oameni să intre. Poate că anul viitor, când o să merg la gimnaziu și o să am dulapul meu, o să sparg cifrul.

Intrăm în clasa a VIII-a, și am dintr-odată în fața ochilor un milion de combinații diferite de pistrui, de ochelari și de cozi împletite.

– Bine ați venit, bine ați venit! Suntem așa de emoționați să vă cunoaștem, spune celălalt profesor, domnul Barnes.

Elevii nu par la fel de emoționați. Profesorii îi strigă pe nume, și se alcătuiesc perechile. Courtney se duce să se așeze cu prietena ei, Shelby, care are șuvițe albastre în păr și jeanși cu găuri.

– Hannah, vino să faci cunoștință cu Ashley, spune domnul Barnes, și în cele din urmă o văd pe Ashley, fata căreia i-am scris atât de îngrijit, căci doream să știe cât de mult țin la prietenia noastră prin corespondență.

Ashley îmi zâmbește. E dată cu ruj roz și îmi face semn cu mâna, ca și când ar fi emoționată. Când mă așez lângă ea, observ că are umflături roșii pe frunte și pe obraji. La fel ca mine, însă coșurile ei sunt acoperite cu fond de ten portocaliu.

– Mă bucur să te cunosc, fată, spune Ashley și îmi strânge mâna.

– Vrei mănușile mele? o întreb.

Strânge puțin din ochi, și văd că are pleoapele albăstrii. Se asortează cu culoarea ochilor.

– De ce?

– Ai mâinile reci.

Ashley râde, și râsul ei este așa cum cred că sună clinchetul de stele.

– Ești așa de dulce! Mulțumesc, mi-e bine.

Doamna Bloom și cealaltă profesoară încep să ne împartă bile din folie de aluminiu și cuțite de plastic. Mă uit fix la pachetele noastre rotunde.

– Acestea sunt cocoloașe de bufniță, spune doamna Bloom. Ştie cineva ce înseamnă?

– Este treabă mare de bufniță, îi șoptesc lui Ashley, pentru că nu pot să sufăr cuvântul care începe cu c.

– Îți plac cuvintele, nu-i așa?

– Le ador.

– Atunci uite ceva pentru tine. Disecția poate fi edificatoare.

– Asta-i bună. „Edificator“ înseamnă „foarte interesant“ în sensul că te face să gândești. Ar putea fi și revelatoare.

– Ceea ce înseamnă că un lucru devine clar.

Îmi face cu ochiul, iar eu zâmbesc atât de tare, că mă dor obrajii.

Doamna Bloom și celălalt profesor ne spun să desfacem folia și să săpăm cu cuțitele. Ne cer să notăm ceea ce vedem în interiorul cocoloșului.

– Haide, fă tu, spune Ashley.

Îmi suflec mânecile și desfac folia. Cocoloșul arată ca un bulgăre de pământ. Iau cuțitul și îl înfig în suprafață. Bulgărele se sfărâmă. Dau la o parte bucățelele de pământ și găsesc niște oase. Sap mai adânc și eliberez din închisoarea bulgărului un craniu mic de șoarece. Este încă întreg, nesfărâmat și are o culoare de hârtie veche.

– Dacă Ashley se simte bine, mă simt și eu bine, chițăie craniul de șoarece către mine.

Aș vrea să-i spun craniului de șoarece că sunt de acord, dar nu pot să vorbesc de față cu Ashley. Am pierdut total controlul asupra puterilor mele magice, care fac scurtcircuit ca un uscător de păr aruncat în cadă. Las jos cuțitul.

– Vrei să încerci și tu? o întreb.

Ashley se uită în partea cealaltă a clasei, la Shelby și Courtney. Courtney se ține de nas și împunge în bulgăre. Shelby se întoarce spre noi și dă din cap.

– E în ordine, Hannah. Ştii ce-ar fi nostim? Hai să mergem la baie, să te machiez puțin. Pot să-ți arăt cum să-ți acoperi coșurile, spune Ashley.

Sper că, într-o zi, dacă o să fiu prietenă prin corespondență cu cineva, o să am un sfat util să-i dau, ca de exemplu cum să te machiezi sau să scrii cuvinte imposibile. Încuviințez dând din cap, și Ashley se duce să ceară voie pentru a merge la toaletă de la profesoara ei, iar Shelby face la fel. Courtney și cu mine le urmăm pe prietenele noastre prin corespondență și ieșim pe coridor. Încerc să prind privirea lui Courtney, dar se uită în toate părțile, mai puțin la mine. Trecem de trei toalete și nu ne oprim.

– Parcă mergeam la baie? întreb.

– Da, credeam c-o să-mi arăți telefonul tău cel nou, îi spune Courtney lui Shelby.

– Da. Dar afară.

– Afară? Dar avem voie?

Mă uit la Ashley, în așteptarea răspunsului.

– Nu ieșim de pe teritoriul școlii.

Cred că Ashley vrea să fiu și eu matură, ca ea, așa că o urmez. Ne conduce pe ușa din spate a școlii în parcare. Nu am jachetă și frigul de noiembrie îmi pătrunde ușor prin pulover. Ashley și-a ridicat poalele bluzei și are piele de găină deasupra jeanșilor.

După ce am ajuns la marginea parcării și am coborât spre terenul de baseball, ajungem într-un loc viran. Banca este plină de praf. Îl dau la o parte cu mâna și fac suficient loc curat pentru Courtney. Aceasta își mută privirea de la mine la Shelby.

Shelby bagă mâna în poșetă și scoate două țigări. Îi întinde una lui Ashley. Ashley își pune țigara în gură și o lasă pe Shelby să i-o aprindă, cu mâinile făcute căuș ca să apere flacăra de vânt.

– Fetele nu vor să tragă și ele?

Courtney face ochii mari și aleargă pe beton ca să se așeze lângă mine. Prezența ei alături de mine este ca un foc de tabără care mă apără de adevărul rece despre Ashley.

– Avem zece ani, spun.

– Şi ce dacă? Eu am fumat prima țigară la zece ani.

– De ce?

– Asta e o întrebare prostească, Hannah.

Când râde, din gura lui Ashley iese fum. Lasă o urmă de ruj pe capătul țigării. Este clar că amabilitatea lui Ashley față de mine e exact ca machiajul ei – ascunde problemele sub o aparență.

Şi, cum Ashley nu-mi răspunde la întrebare, încerc să-mi răspund singură. Ce o poate face pe o fată să fumeze la vârsta de zece ani?

Courtney mă îmboldește cu cotul.

– Şi ce emoționată erai c-o vei cunoaște, spune Courtney.

E plăcut să-i aud vocea și să știu că sunt undeva în mintea ei, chiar dacă nu vorbim una cu alta.

– Şi acum sunt emoționată.

Courtney clatină din cap.

– Mi-aș dori să pot privi și eu lucrurile ca tine.

– Ce vrei să spui?

– Nu știu. Mi se pare că te gândești la lucruri din toate unghiurile.

Reflectez la spusele ei. Este ușor să găsești aspectele triste în tot ceea ce se întâmplă. În chestia asta sunt profesionistă. Dar mă străduiesc din răsputeri să le găsesc și pe cele bune.

– Poate că e adevărat, îi spun.

– A sunat ca și când ar fi ceva rău, dar zău, de aceea ești o prietenă așa de bună. Eu nu sunt. Ar fi trebuit să-ți stau alături când ai primit biletele, așa cum ai fost tu alături de mine atunci când… se întrerupe.

Ridic mâna.

– Dar acum ești?

Courtney zâmbește, și ochelarii ei roz se cațără în sus pe nas.

– În mod sigur.

Ne atingem palmele deschise una de alta, iar mâinile noastre rostesc o rugăciune de prietenie.

– Ce faceți aici? întreabă Ashley.

Strivește țigara de zidul șanțului și capătul incandescent se stinge. Testez noua teoria referitoare la procesul meu de gândire pe Ashley. Nu este cine crezusem eu. Nu este Madonna, nici o fată din anii ’70 sau sora pe care nu o am avut-o. Dar poate că nu-i corect din partea mea să doresc ca o persoană să fie altfel decât este. Pot să găsesc partea bună în prietena mea prin corespondență, fără să-mi doresc să fie altfel.

– Nu vrem să avem necazuri, spune Courtney și se ridică în picioare.

– Foarte bine, hai să vă ducem înăuntru.

Shelby scoate un spray cu apă de castraveți din poșeta ei fără fund și se dă cu el din cap până în picioare, după care i-l dă lui Ashley. Ashley se apropie de noi și începe să ne dea cu spray.

– Noi n-am fumat, spun.

– Fumătorii pasivi miros la fel de tare.

Ne mai dă cu spray de câteva ori, apoi pune sticla la loc în poșetă. Timpul petrecut în șanț este mascat de mirosul de fructe.

Courtney și cu mine pășim una lângă alta în spatele prietenelor noastre prin corespondență și intrăm în școală.

– Trebuie să încetezi cu răutățile față de alții, Courtney.

Nici nu știam până acum cât de mult doream să-i spun asta.

Courtney încuviințează din cap.

– Ştiu.

– Nu așa trebuie să fii.

– Nici eu nu doresc să fiu așa.

Sper că vorbește serios. Sper că își va lăsa oasele de hărțuitoare îngropate în terenul de baseball. Parcurgem restul drumului până în clasă braț la braț.

– O pauză de toaletă foarte lungă, fetelor, spune celălalt profesor când ne întoarcem.

– Probleme de-ale fetelor, domnule Barnes, spune Ashley în fața clasei, și profesorul roșește.

Mă așez alături de Ashley în fața cocoloșului nostru disecat. Ashley ia un cuțitaș de plastic și mișcă bucățelele. Ochii îi sunt somnoroși.

– Mi-am dat seama, îi spun.

– Ce ți-ai dat seama?

– De ce fumezi.

Face „șșș“ către mine și se uită în jur.

– Despre ce vorbești?

– Faci asta pentru că știi că n-ar trebui. Speri ca astfel să observe cineva că nu e în regulă cu tine.

Ashley își încleștează maxilarele și îndreaptă cuțitul de plastic spre mine. Mă dau înapoi.

– Uite ce-i, poate te crezi deșteaptă din cauza cuvintelor alea mari ale tale, dar habar n-ai despre ce vorbești.

Începe să scrie pe fișa noastră de date cu scrisul ei mare, ca niște bule. Scrie despre oasele pe care le-am găsit în cocoloș și minte despre cele pe care nu le-am găsit. Uită cu desăvârșire de micul craniu de șoarece.

– Gata. Am terminat, anunță Ashley.

După ce termină toți de săpat, ne plimbăm în jurul încăperii și ne uităm la lucrările celorlalți.

Dacă aceasta ar fi o poveste, pupitrele s-ar transforma în pietre de mormânt. În loc să scriem pe foi de hârtie pentru a consemna informațiile obținute, am sculpta în granit numele oaselor găsite. Aici zace un femur de șoarece. Aici zace o coastă de scorpie. Ceața s-ar rostogoli înăuntru pe fereastră și am lăsa flori pe morminte.

Abia îmi pot mișca picioarele. Surprind privirea lui Ashley de câteva ori de-a curmezișul încăperii, dar întoarce ochii imediat. E dureros când ceva se termină și tot ce-ți mai rămâne sunt resturi de oase.

• • •

Coborâm din autobuz în acea după-amiază și ne îndreptăm în rând, unul câte unul, spre clasă. Courtney este în fața mea. O bate pe umăr pe Joanie.

– Îmi pare rău, Joanie, spune Courtney.

Ochii lui Joanie rătăcesc pe hol ca și când după colț ar aștepta-o o farsă.

– Serios?

– Vorbesc foarte serios. N-o să mai pomenesc niciodată despre ce s-a întâmplat.

– Şi de ce te-aș crede?

Joanie își răsucește pe degete codița roșcată împletită. Courtney se uită înainte și înapoi spre rând, apoi își duce mâinile la gură ca o trompetă.

– Ei, ascultați cu toții, mai țineți minte când am vomitat peste John Block?

Unii încep să râdă, dar nu este un râs răutăcios, și Courtney râde și ea. Este ca și când momentul acela oribil s-ar fi transformat într-o amintire amuzantă pe care o împărtășim cu toții. Joanie zâmbește mai mult decât în tot anul școlar.

– Şşş, mai încet, spune doamna Bloom, dar râdem prea tare ca să ne putem opri.

Ne apropiem de clasa noastră și vedem că domnișoara Meghan ne așteaptă în fața ușii. Observ cum privirile ei se mută de la Courtney la Joanie și la mine, apoi se fixează în direcția mea. Vorbește repede cu doamna Bloom, apoi doamna Boom deschide ușa și ne lasă să intrăm. Privesc drept înainte, hotărâtă să pășesc în clasă, să mă așez la pupitrul meu și să-mi petrec restul anului școlar cu cea mai bună prietenă a mea, așa cum făceam cândva. Domnișoara Meghan mă atinge pe umăr când trec pe lângă ea.

– Te rog să vii cu mine, Hannah.

Ies din rând cu picioarele tremurând.

– Părinții tăi sunt în sala de ședințe, spune domnișoara Meghan după ce toți elevii intră în clasă.

– De ce?

– Am făcut o percheziție în clasă în timp ce erați plecați și am găsit ceva în pupitrul tău. Bucăți de pagini din caiet cu colțurile rupte. Mostre de scris care se potrivesc cu cel din biletele despre tine.

Inima îmi bate repede și tare.

– Şi credeți că eu le-am scris?

– Nu te acuzăm de nimic. Am vrea numai să stăm de vorbă.

Întinde mâna spre coridor, indicând locul unde mă așteaptă părinții.

Dacă aceasta ar fi o poveste, aici ar fi fragmentul unde personajele principale încearcă să vadă partea bună a lucrurilor, dar nu reușesc.

Ședința

Părinții mei stau la masa rotundă împreună cu domnul director Jenkins. Biletele sunt pe masă, alături de paginile de hârtie rupte, din pupitrul meu, și de desenul pe care l-am făcut în biroul domnișoarei Meghan. Este și o fotografie a inscripției de pe peretele din baie. Toate acestea formează o linie între noi și reprezentanții școlii. Gellers versus Brookview.

– Stai jos, Hannah.

Domnul director Jenkins arată spre scaunul liber dintre părinții mei. Tata strânge din buze când mă vede traversând încăperea. Mama mă atinge pe coapsă când mă așez. Un ventilator suflă atât de multă căldură artificială, că trebuie să-mi pun mâna rece pe față.

Dacă aceasta ar fi o poveste, Gellers versus Brookview ar avea loc într-o sală de tribunal. Domnul director Jenkins ar purta o perucă albă, iar părinții mei ar sta pe o bancă de lemn. Domnișoara Meghan mi-ar cere să pun mâna pe Biblie și să jur că voi spune adevărul și numai adevărul. Dintr-odată, Biblia s-ar transforma într-o pasăre și ar smulge ciocănașul din mâna domnului director Jenkins, apoi ar zbura pe deasupra mea. „Ţine-te bine“, ar spune pasărea. Eu aș apuca-o de o aripă și aș zbura prin fereastră, fără să mă tai în geam. Pasărea m-ar lăsa pe o insulă pustie și apoi și-ar continua zborul spre înaltul cerului, alăturându-se unui V lung de păsări care se îndreaptă spre Florida.

– Lucrul cel mai important pe care trebuie să-l știi este că nu ți se va întâmpla nimic. Vrem să avem o conversație sinceră. Sperăm că vei fi sinceră, spune domnișoara Meghan și se așază în fața mea.

– În legătură cu ce?

– Tu ai scris biletele, Hannah?

– Nu le-am scris eu.

Domnișoara Meghan zâmbește cu jumătate de gură.

– Asta este. Dacă spune că nu le-a scris ea, nu le-a scris și gata, zice tata.

Mâna lui stă făcută pumn pe masă, lângă primul bilet. Nimeni nu o place pe Hannah.

– Hannah este singura care avea în pupitru pagini rupte ca aceasta. Se poate vedea din desen că scrisul din numele ei seamănă foarte bine cu cel din bilete și de pe faianța din baie, spune domnul director Jenkins.

Îmi vine să răstorn masa.

– Este o fetiță cuminte. Trebuie să fie o explicație, spune mama.

Spuma din cocul ei nu mai are efect. Zulufii zboară în toate părțile. Mă strânge mai tare de picior. Poate m-ar fi durut puțin, dacă nu mi-aș fi simțit membrele ca injectate cu anestezicul care se folosește la dentist.

– Ne-o poți da, Hannah? Ne poți da această explicație? întreabă domnișoara Meghan.

Magia mea își are propria minte acum, dar încerc să găsesc ceva, ceva din încăpere care să-mi vorbească. Mă concentrez pe ceașca de cafea a domnișoarei Meghan. Este albă cu un semn de cravată a păcii desenat pe ea.

– Ajută-mă, îi spun în minte.

– Ce vrei să fac, ce să-ți suflu? Există un risc serios să mă zgudui și să mă sparg, răspunde ceașca.

– Zi-mi ce să spun.

– Hannah? mă îmboldește domnișoara Meghan.

– Spune că le scrii bilete prietenilor, îmi sugerează ceașca.

– Scriu bilete colegilor câteodată. Bilete obișnuite. Ştiu că nu e voie, dar de aceea am rupt paginile.

– Şi cum rămâne cu scrisul? întreabă domnul director Jenkins.

– Ceașcă? o implor.

– Nu știu, Hannah. Pur și simplu nu știu, zăngăne ceașca.

Cuvintele ei sună ca un tren ruginit. Scoate puțin abur.

– Liniștește-te, ceașcă!

Acum am rămas de una singură.

– Nu pot să explic asemănările. Tot ce pot să spun este că nu le-am scris eu.

– Noi vrem să te credem, spune domnișoara Meghan.

– Atunci să faceți bine s-o credeți, se răstește tata.

– Cineva trebuie să fie suspendat pentru fapta asta, și avem cele mai multe motive s-o bănuim pe Hannah. Nu putem decât să-i acordăm beneficiul îndoielii.

– Poate că ar trebui să vorbim despre viața de acasă a lui Hannah, sugerează domnișoara Meghan.

– Ce vrea să spună? întreabă ceașca.

O ignor.

Tata se ridică atât de repede în picioare, că scaunul este cât pe ce să se răstoarne.

– N-o să vă lăsăm să-i puneți asta în cârcă numai pentru că așa vă convine.

Tata își pune brațul pe umerii mei. O jumătate din mine dorește să se prăbușească la pieptul lui, cealaltă jumătate dorește să fugă, dar amândouă jumătățile sunt foarte obosite.

Domnul director Jenkins pune capăt ședinței și îmi spune să mă duc înapoi în clasă. Părinții dau să mă scoată din birou.

– Dar ce este cu viața de acasă, Hannah? Cum este viața de acasă ? Te simți bine? întreabă ceașca.

Ușa se închide în urma noastră înainte să-i pot răspunde.

Iată ce s-a întâmplat cu astronauţii

Căpitanul Bass își ține răsuflarea și urmărește cu privirea linia roșie a laserului, care face contact cu asteroidul. Planeta-țintă atârnă în depărtare ca o tablă fixă ce așteaptă să fie nimerită cu săgețile.

– Domnule, asteroidul absoarbe laserul.

Jessica se întoarce de la fereastra navei cu fața spre el. Chipul ei este mai blând decât ar trebui să fie un adjunct.

Lumina laserului a devenit mai grea și mai întunecată când s-a afundat în coasta asteroidului. A ars și a tot ars la punctul de contact, după care a explodat în flăcări portocalii. Echipajul navei s-a rostogolit în toate direcțiile din cauza impactului. Pe suprafața asteroidului nu a rămas nici măcar un crater mic.

– Aceasta a fost ultima explozie? a întrebat căpitanul Bass.

– Nu contează. Este rezistent la laser, spune Jack-Mintosul din spatele calculatorului.

– Ce mai putem face?

Echipajul vine cu propuneri.

– Bombe?

– Spray de înghețare?

– Tunul cu foc?

– Nu avem timp să experimentăm. Nici unul dintre acestea nu este mai puternic decât laserul, spune căpitanul Bass.

S-a gândit la asta în toți cei cinci ani de când este căpitan, încercând să găsească o soluție. El și echipa lui au salvat de atâtea ori până atunci universul, în moduri imposibile, chiar în ultima clipă. Trebuia

să existe o cale.

Nava spațială plutește paralel cu asteroidul, menținând aceeași viteză. Planeta-țintă crește tot mai mult pe fereastră, acum este suficient de aproape cât să se vadă lacurile de la suprafață, râurile care curg ca niște lacrimi pe coastele munților.

Jessica își drege vocea.

– Aceasta este ultima planetă cunoscută din univers care are apă. Dacă o lovește asteroidul, toți cei pe care îi știm vor muri. Şi vom muri și noi.

– Încerci să spui ceva? Căci sunt sigur că asta știam deja, spune Jack-Mintosul.

– La ce te gândești, Jessica? întreabă căpitanul Bass.

Se uită la Jessica. Ochii lui sunt la fel de albaștri ca planeta condamnată la pieire.

– Poate să moară toată omenirea sau numai noi.

– Vrei să spui…

– Trebuie să-i oferim asteroidului o țintă nouă. Trebuie să ne sacrificăm pe noi.

Echipajul nu este de acord. Căpitanul Bass ridică mâna. Acum pe fereastră nu se mai vede decât planeta. Restul cerului presărat cu stele a dispărut.

– Are dreptate.

Se așază pe scaunul căpitanului și pune mâna pe manetele de control. Echipajul își ocupă pozițiile. Nava spațială își reconfigurează traseul și intră pe calea asteroidului, care îi va lovi pe ei în locul planetei. Planeta dispare de pe ecran și este înlocuită cu suprafața stâncoasă a asteroidului. Jessica întinde brațul de pe scaunul ei și îl apucă de mână pe căpitan.

– Membri ai echipajului, să nu uitați niciodată! Noi salvăm întotdeauna lumea.

Ecranul se înnegrește.

Nimeni nu știe exact dacă astronauții au pierit sau au supraviețuit. Serialul TV a fost anulat.

Urăm o zi frumoasă Școlii Elementare Brookview

Ar fi trebuit să mă duc la școală, însă am rămas încremenită în fața ușii de la intrare. E o chestiune de timp până vor decide că eu sunt de vină pentru bilete.

Dacă aceasta ar fi o poveste, aș fi considerată o criminală, în Evul Mediu. Astăzi ar fi ziua când ar trebui să înfrunt ghilotina, mulțimea care s-a adunat în piața orașului, iar condamnarea mea s-ar transforma într-un spectacol. Slavă Domnului că nu este o poveste! Să fii suspendat e o catastrofă, dar în mod sigur prefer să fie așa decât să mi se taie capul.

– Ce faci? întreabă tata de la masa din bucătărie.

– Aștept, e devreme.

Se ridică din fața castronului cu cereale și vine la ușă lângă mine. Îmi pune un braț în jurul umerilor. Îmi vine să plâng dintr-un milion de motive și fără niciun motiv.

– Cred că în ultima lună ți-a fost foarte greu.

Tata privește afară din pragul ușii. Când a început treaba cu biletele, mai erau frunze în copaci. S-au schimbat atât de multe. Nu mai recunosc scheletele goale pe care le lasă toamna în urma ei și nici imaginea mea reflectată de oglindă.

– Sunt bine.

– Poate că ar trebui să te mutăm la altă școală. Brookview nu a avut grijă de tine așa cum trebuie.

Aud cum se mișcă mama prin bucătărie, cum ia bolul cu cereale al tatei.

– Dar toți prietenii mei sunt aici. Şi sunt campioană la ortografie.

– Ăsta e lucrul cel mai important?

– Nu știu.

În ziua aceea, în ziua cea mai rea, mama a spus că s-a săturat să meargă pe coji de ouă. Şi eu m-am săturat, dar nu pot să mă opresc. Ce-o să se întâmple cu toate aceste bucățele sparte? Mă desprind de tata și deschid ușa.

Aerul rece mă lovește ca o amintire dureroasă.

– O să mai vorbim despre asta, spune tata.

Dau din cap și o iau la fugă, ca să nu mai spun altceva.

• • •

Courtney stă din nou la omida noastră (adică masa) albastră. Nu am suficient spațiu înlăuntrul meu, de bucurie că s-a întors. Emoția îmi înțeapă stomacul de parcă aș fi înghițit un cactus.

– O să te suspende? întreabă Courtney.

– Nu pot să facă așa ceva. Nu le-ai scris tu, spune Ryan și rupe o bucată din pachetul ei.

– Mereu sunt trimiși la închisoare oameni nevino-vați, spune Courtney și ia banana lui Ryan drept răscumpărare.

– Mulțumesc pentru încurajare, spun.

Dacă astăzi ar fi totul normal, dacă eu aș fi normală, aș participa la războiul pentru mâncare. Aș fura sendvișul lui Courtney și morcovii lui Ryan. Nu m-aș simți ca cerul nopții când nu este nici lună, nici stele care să străpungă întunericul.

Toate sunetele din bufet se amestecă și îmi iau cu asalt urechile. Sporovăiala este ca scrâșnetul de fier vechi. Pașii sunt focuri de tun. În piept mi se adună un țipăt.

– Mă duc la baie, le spun prietenilor mei, care râd.

– Am glumit doar! spune Courtney.

– Nu te supăra! strigă Ryan.

– Nu sunt supărată! Nu sunt nicicum!

„Mincinoasă.“

Mă retrag dinaintea privirilor lor îngrijorate.

Bubby, supraveghetorul de la prânz, îmi scrie o învoire pentru toaletă și mă lasă să plec. Nu mă uit înapoi.

Mă duc la baie și mă așez într-o cabină, cu capul pe brațe. „Închide-te o clipă“, îi spun capului meu. „Numai o clipă, încetează să mai gândești.“ Respir tot mai rar și strâng în mână învoirea, dorind ca fiecare respirație să mă liniștească oarecum.

– Urăm o zi frumoasă Şcolii Elementare Brookview!

Învoirea îmi scapă din mână.

Parola!

Parola pentru situații de criză!

Nu se poate să fie un exercițiu. Dacă ar fi fost exercițiu, Bubby nu m-ar fi lăsat să plec din sală.

Dacă aceasta ar fi o poveste… nu, nu, nu este o poveste!

Nu sunt pregătită pentru punctul culminant al vieții mele. Ar fi trebuit să fiu la bufet, cu Ryan de-o parte și cu Courtney de cealaltă. Dar sunt aici, înconjurată de ziduri care nici măcar nu ajung până la pământ, care nu au nici măcar tavan și nu mă ascund din niciun unghi. Sunt spații goale peste tot, care parcă se închid peste mine.

Eu sunt Ambrose. Sunt pierdută în Casa râsului. Sunt singură.

Singură

Mă fac ghem ca să fiu cât mai mică și aștept. Toată tristețea provocată de bilete se prăbușește peste mine. „Nimeni nu o place pe Hannah. De ce ar fi cineva prieten cu Hannah? Pleacă de aici, Hannah!“ Cuvintele nu pot fi reale, pur și simplu nu se poate.

Îmi tremură picioarele de atâta bălăngănit. Nu știu cât timp am să mai pot face asta. Mi se învârte capul din cauza mirosului floral greu al săpunului. Îmi scapă un mic scâncet înainte să-l pot opri. Îmi pun mâna pe gură ca să nu fiu găsită.

– Alo!

Încremenesc. Nu știu ce vorbește cu mine.

– Cine vorbește? întreb în șoaptă. Îmi lipesc urechea de hârtia igienică. Tu ai vorbit?

– Sunt o fată, spune vocea.

Vine din cabina de lângă mine. Vreau să mă ridic în picioare ca să mă uit peste peretele despărțitor, să văd cu cine sunt prinsă în această capcană, dar nu pot. Trebuie să stăm ascunși.

– Ştii ce se întâmplă? o întreb, încercând să vorbesc cât mai încet.

– Nu, sunt aici de mult.

– De când?

– Din octombrie.

Simt cum îmi picură o lacrimă pe obraz. Fata din cabina de alături e nebună. Dar este tot ce am.

– Şi eu mă simt oarecum prinsă într-o capcană, îi spun.

– De ce? întreabă vocea.

Inspir adânc în tăcere.

– Au fost niște bilete pe jos, la noi în clasă. Erau jignitoare. A ieșit o mare încurcătură, și acum toată lumea vrea să știe cine le-a scris.

– Cine le-a scris?

– De ce crezi că eu aș ști?

– Nu cred nimic. Sunt speriată.

Pun o mână pe peretele care mă desparte de fata din partea cealaltă ca și când aș putea s-o consolez. Toate lucrurile pe care le-am ținut în mine până acum par dintr-odată neimportante. M-am transformat într-o închisoare ca de metal în care sunt închisă acum. Dacă am să ies vreodată de aici, am să dau drumul tuturor acestor amintiri în aer, ca unor semințe de păpădie, și am să privesc cum zboară în toate părțile.

– Ai citit Pierdut în Casa râsului? o întreb.

– Nu.

– Este acolo un personaj pe nume Ambrose, și are o mulțime de idei în cap. Are amintiri urâte, și este conștient de el însuși, și nu se simte deloc normal. Şi partea cea mai proastă e că nu știe cum să spună cuiva ce anume nu e în regulă cu el.

– Şi ce legătură are asta cu biletele? întreabă fata.

– Cred că dacă cineva nu reușește să vorbească despre gândurile sale, până la urmă este în stare să facă ceva nebunesc. Să devină un hărțuitor.

– Şi cum se termină povestea?

Când mă gândesc la Pierdut în Casa râsului, nu mă gândesc niciodată la sfârșit. Îmi trebuie un minut întreg ca să răspund.

– Ambrose decide să construiască alte Case ale râsului pentru oameni ca el. Locuri în care să nu se poată pierde.

– Asta ai de gând să faci? întreabă fata.

– Ce vrei să spui?

– Păi, tu ești Ambrose, nu-i așa?

M-am gândit tot timpul la concluzia lui Ambrose. Ar merita să fiu așa cum sunt, dacă aș putea să-i ajut pe alții. Pe unii ca Ruby, sau Ashley, sau poate chiar și pe fata de la sala de jocuri mecanice.

– Da, asta am de gând să fac.

Ușa de la baie se deschide atât de brusc, încât se izbește de perete. Inima îmi sare din piept și îmi strâng genunchii și mai tare la piept. Închid ochii și îmi cer scuze de la toți; de la părinții mei, de la Kimmy, de la domnișoara Meghan. De le mine însămi.

– Hannah? Hannah? Ești aici?

– Bubby?

– Da, da, eu sunt. E în ordine, poți să ieși.

Vreau să fug din cabină, dar mă ridic încet și privesc printr-o crăpătură. Văd părul cărunt al lui Bobby și tricoul lui alb. Izbucnesc în plâns când deschid ușa și ies în sfârșit din cutia mea mică. Bubby mă îmbrățișează în timp ce eu tremur toată.

– A fost un exercițiu?

– Nu și de astă-dată. Ești bine? mă întreabă Bubby.

Înainte să-l pot întreba ce s-a întâmplat, îmi amintesc că nu sunt singură.

– Mai este cineva aici.

Mă duc la cabina de lângă mine și bat.

– E în ordine, suntem în siguranță, ieși afară!

Din cabină nu se aude niciun sunet. Picioarele fetei nu se dau jos de pe closet.

– Serios, s-a terminat, ieși afară, încerc din nou.

Tot nimic.

– Ieși afară!

Împing ușa, și aceasta se deschide imediat.

Cabina este goală. Nu e nicio fată înăuntru. O pată de vopsea proaspătă acoperă locul unde fusese ceva scris pe perete.

Bubby își drege vocea în spatele meu.

– E-n ordine, Hannah, hai să plecăm de aici.

În povești, există momente numite revelații. Cred că acum eu o am pe a mea. Poate că am puteri magice, dar nu de genul celor care dau viață animalelor de pluș și obiectelor neînsuflețite. Am fost numai eu tot timpul, puterile magice m-au condus pe mine însămi acolo unde sunt acum și m-au făcut să înțeleg cum trebuie să procedez.

Nu știu ce pericol pândește pe coridor, dar o iau la fugă. Departe de baie. Departe de gândurile care îmi spun să mă opresc. Până la biroul domnișoarei Meghan. Aceasta scrie furioasă la calculator.

– Domnișoară Meghan?

Ridică privirea de pe fața albă ca lumina lunii.

– Hannah?

– Trebuie să vă vorbesc despre bilete.

– Hannah, nu trebuie să vorbim despre asta acum. Am avut o problemă, spune domnișoara Meghan.

– Vă rog, trebuie. Trebuie să spun adevărul.

– Ce este?

Trag aer adânc în piept. Suflu afară acea parte din mine care ține totul blocat înăuntru și mă face să nu pot exprima ce simt, care preferă să scrie bilete dureroase despre gândurile adunate în capul meu decât să rostească vorbele cu voce tare.

– Eu am fost. Eu le-am scris.

Din câte știe o persoană prima dată, sfârșitul poate fi chiar după colț. Şi poate că nu este imposibil să fie la o azvârlitură de băț de fiecare dată.

Mărturisirea

Aștept în biroul domnișoarei Meghan să vină părinții mei. Doamna polițistă Riana intră cu privirea ațintită pe ușa domnului director Jenkins. Ştiu că nu e aici pentru mine. Fapta mea a fost lăsată în umbră de ceea ce instaurase în școală un regim de urgență. Domnișoara Meghan nu vrea să-mi spună nimic.

– Sunt mândră de tine, Hannah.

Sunt atât de mirată, încât îmi întorc privirea de la ușă.

– Mândră?

– Îmi închipui cât de greu ți-a fost să spui adevărul.

Din birou iese un polițist, apoi altul. Nu văd până nu se închide ușa, dar între ei merge cineva cu capul în jos și lacrimile șiroindu-i pe obraji. Kimmy. La fel ca de multe alte ori, primul meu gând este la Casa râsului.

„Dacă ai ști toate poveștile tuturor oamenilor de pe trotuar, ai vedea că niciuna nu seamănă cu cealaltă.“

Mă întorc spre domnișoara Meghan.

– Cred că acum va fi mai ușor să spun adevărul.

– Ești gata să încerci? mă întreabă domnișoara Meghan și face un semn cu capul spre ușă.

Mama și tata intră în încăpere.

– Da, sunt gata.

• • •

Stau pe canapeaua din salon în fața părinților mei. Fețele lor sunt pline de riduri, ca niște smochine. Tata arată de parcă ar fi murit

cineva. Mă doare inima pentru că l-am dezamăgit, dar mă doare încă și mai mult să le spune de ce.

– Îmi pare rău, încep, și vorbele mele le mai topesc gheața din priviri.

– De ce, Hannah? Ai avut atâtea șanse să spui adevărul. De ce să faci una ca asta? întreabă mama.

– Voiam… voiam atenție.

Nu este o explicație suficient de bună. Sună ca un moft.

– Şi așa dorești să obții atenție? Hărțuindu-te chiar pe tine? continuă mama.

– Dacă sunteți îngrijorați din cauza mea, nu vă mai certați între voi. Voiam să nu vă mai certați. Ați ajuns să nu mai vorbiți unul cu altul. Doar să țipați.

Acum plâng. Mi se zguduie umerii până când simt o mână pe ei, câte una de fiecare parte. Părinții mei s-au așezat pe canapea alături de mine.

– Şi nu puteai să ne spui? întreabă tata.

– Mi-e greu să spun ce simt. Mi-e mai ușor să țin totul închis în mine.

– Oamenii mari se mai ceartă, Hannah. Toți cei care se iubesc se mai și ceartă, spune mama.

Trag aer în piept. Acum trebuie să spun cuvintele cele mai grele, cele care dor cel mai rău.

– Așa de mult, încât se lovesc unul pe altul?

Tata scoate un zgomot din gâtlej ca și când i s-ar fi înțepenit acolo un geamăt.

– N-ar fi trebuit să fac asta niciodată, Hannah. Am greșit mult, te-am făcut să suferi mult. Pe amândouă v-am făcut să suferiți.

Obrajii lui tati sunt roșii, dar nu de furie. Este roșeața care apare când plângi. Nu l-am văzut niciodată plângând. Mă simt stânjenită pentru

că e din vina mea.

– Nu plânge, tati!

Mă trage mai aproape de el. Mama mă îmbrățișează din partea cealaltă și stăm toți trei așa mult timp.

– Vreau să fim fericiți, șoptesc spre nodul nostru uman.

– O să fim. Ai să vezi, răspunde tata.

Din locul meu dintre părinți, îl văd cum se uită la mama.

– Nu mă mai răzbun pe tine pentru ce este la serviciu. Nimic nu contează mai mult decât familia.

Mama zâmbește, cu ochii plini de lacrimi. Tata murmură „îmi pare rău“ de mai multe ori, apoi tăcem.

– Mai sunt pedepsită? întreb eu când îmbrățișarea ia sfârșit.

– O, da, spun într-un glas părinții mei.

Mama își scoate elasticul din păr și îl leagă din nou. Iese perfect.

Soarele se reflectă în geam, cel care dă spre curtea din spate. Iarba de pe pantă arată la fel. Copacii sunt aceiași, cei care au crescut odată cu mine. Dar simt în inima mea, pe cale să se vindece, că acum familia mea va fi altfel.

Însemnările consilierei: vineri, 6 noiembrie

Numele: Kimmy Dobson

Clasa: a V-a

Motivul vizitei: Eleva a mers prin mai multe săli de clasă goale și a furat bani, haine scumpe și telefoane mobile. A făcut acest lucru purtând o mască de Frankenstein. S-a văzut pe camerele de luat vederi, ceea ce a dus la lansarea alarmei generale. Când s-a declanșat alarma, eleva a fugi din școală și s-a ascuns în pădure.

Comportamentul: Eleva a fost extrem de agitată. A exprimat un regret sincer pentru faptele ei. A fost de neconsolat, până în punctul de a vomita. Nu a reacționat la întrebări decât târziu, după ce s-a calmat suficient ca să poată vorbi.

Vizita: urmează transcrierea.

Consiliera: Kimmy, te rog să te liniștești și să vorbești cu mine. Vreau numai să stăm de vorbă.

Eleva: Îmi pare așa de rău, așa de rău, așa de rău.Consiliera: Ştiu că îți pare rău. De ce ai furat?

Eleva: Credeam că o să ajung la faza pe țară, la concursul de ortografie. Am crezut că o să câștig premiul în bani. Dar am pierdut. Voiam numai s-o ajut pe bunica. Of, buni, iartă-mă!

Consiliera: Bunica te iubește, Kimmy. S-a rugat să fie lăsată să aibă grijă de tine când a murit mama ta, mai ții minte?

Eleva: Acum n-o să mă mai iubească. Acum nimeni n-o să mă mai iubească.

Consiliera: Nu e adevărat. Întotdeauna vei însemna mai mult decât greșelile pe care le faci. Asta va trece.

Eleva: Jur că voiam să dau totul înapoi înainte să se afle că eu am fost. Nu m-am gândit, nu m-am gândit deloc.

Consiliera: Te cred, Kimmy.

Eleva: Mă credeți?

Consiliera: Da.

Eleva: Sunt suspendată?

Acțiunea următoare: Şcoala o va suspenda pe elevă pentru această faptă. Consiliera poate spune că eleva regretă sincer. Consiliera afirmă că această acțiune a fost urmarea unei acumulări de emoții cărora eleva nu a putut să le facă față. Eleva o să beneficieze de ședințe regulate de terapie cu psihologul înainte să fie primită din nou în școală. Consiliera speră că ea va putea să ia totul de la început, când se va întoarce.

Viaţa merge mai departe

Sunt pedepsită două săptămâni, atât cât durează și suspendarea de la școală. În timpul acesta citesc și mă gândesc la puterile mele magice. Ambrose stă în pat cu mine, dar nu încerc să-l trezesc. Tot mai cred că există o magie în sunete, dar aceasta nu vine de la bănuți sau de la semnele de STOP din intersecție, și nici de pe ceștile de cafea. Magia apare atunci când te asculți pe tine însuți.

Cu două zile înainte să se termine suspendarea de la școală și pedeapsa de acasă, părinții mei decid că pot să mă duc în parc cu Courtney. Ne așezăm pe balansoar și ne împingem alternativ în sus și în jos.

– Lui Ryan și mie ne e dor de tine, spune Courtney.

Mă împing în picioare și nu mai ating pământul.

– Şi mie mi-e dor de voi. Cine merge mai departe la concursul de ortografie?

– Rebecca.

Pierderea locului la concursul pe oraș e una dintre cele mai rele părți ale pedepsei mele. Mă simt ca atunci când zbori cu balansoarul în jos, spre pământ; stomacul îți rămâne undeva suspendat în aer.

– Ştie cineva ce s-a întâmplat? întreb.

– Ai fost pusă oficial în umbră de Kimmy.

– De ce crezi c-a făcut ce a făcut?

– Tu de ce ai scris biletele? De ce face cineva anumite lucruri?

Ne mai dăm în sus și în jos în tăcere un minut.

– Este vorba despre celelalte lupte de care ne-a vorbit doamna

polițistă Riana. Fiecare suferă dintr-un anumit motiv.

Courtney sare jos și își ia poșeta roz. Scoate din ea o pungă de plastic și apoi un fișic de penny.

– Atunci hai să facem și noi ceva.

Ne cățărăm pe platforme și ne târâm prin iarbă, chiar dacă ne murdărim hainele. Orice, numai să punem bănuții cu fața în sus fără să ne vadă cineva. Mă pregătesc să pun unul în interiorul anvelopei când văd pe cineva care stă sub un stejar, cu căștile la urechi. Vântul îi umflă bluza verde în carouri. Ţin banul în mână și pornesc într-acolo.

– Hannah, nu! Ai înnebunit?

Courtney vine după mine. Se uită în jur și pune un penny pe jos la picioarele noastre.

– Este singură, spun.

O părăsesc pe Courtney și traversez câmpul deschis, spre stejar. Kimmy nu mă aude când mă apropii.

– Bună!

Kimmy ridică privirea și își ia căștile de la urechi, apoi se ridică în picioare. Face un pas spre mine, dar se retrage, ca și cum timp de o secundă nu și-ar aminti de ce trebuie să mă deteste.

– Bună, spune și ea.

– Îmi pare rău că ai fost suspendată.

Dacă aceasta ar fi o poveste, s-ar isca pe neașteptate un uragan care ar smulge copacii și ar distruge terenul de joacă, ridicând de la pământ mașinile în vârtej, cu pasagerii încă înăuntru. Şi apoi s-ar opri dintr-odată. Viața ar merge mai departe.

– Şi mie, răspunde Kimmy.

– Şi îmi pare rău dacă a fost cumva și din vina mea. N-ar fi trebuit să dau vina pe tine pentru bilete.

Kimmy sapă o groapă în pământ cu gheata.

– Cred că s-ar fi întâmplat oricum. Probabil am vrut ca și alți oameni să sufere la fel de mult ca mine. Dar a fost o greșeală, și am regretat imediat.

– Ştiu ce vrei să spui.

– Am scris un bilet despre tine, zice Kimmy.

– Daaa?

– Cel în care am spus că ești o fată bună.

O fi adevărat că o singură faptă bună poate repara totul.

– Şi eu am scris că ești bună la ortografie, am recunoscut.

– Şi asta e foarte adevărat.

Izbucnesc în râs și bag mâna în buzunar să scot un fișic de penny. Îl întind spre ea.

– Vrei să vii cu noi să împrăștiem puțin noroc?

Kimmy zâmbește, și chipul ei se deschide de parcă în tot acest timp ar fi fost acoperit cu o mască. E de nerecunoscut când bagă mâna în rucsac și scoate portmoneul jerpelit.

– Îl am pe al meu.

Alergăm înapoi prin parc; acum avem o misiune.

În Pierdut în Casa râsului, Ambrose își dorea să mai fie cineva cu el acolo. Dacă ar fi fost doi, s-ar fi descurcat cumva să iasă din întuneric și ar fi aflat pe drum o mulțime de lucruri unul despre altul și despre ei înșiși. Iar când, în cele din urmă, ar fi ieșit din Casa râsului în lumina soarelui, ar fi văzut că prietenul pe care și-l făcuse în cele mai întunecate momente nu era deloc cel la care se așteptase. Putea să fie chiar dușmanul.

– Unde să-l punem pe ăsta? întreabă Kimmy.

Scoate un penny din portmoneu. Arată la fel ca oricare alt penny de pe fața pământului, dar știu că este ea. Penny. A fost cu Kimmy tot timpul.

– Hai s-o punem pe vârful turnului, propun.

– S-o punem? Pe ea?

Fug de întrebare, și Kimmy se ia după mine. O punem pe Penny în punctul cel mai înalt al turnului de lemn.

– Cum e? întreabă Kimmy.

– Perfect! strig eu cu voce de Penny.

De acolo, Penny vede totul. Vede copacii, și iarba, și cerul gri albăstrui. Sper să vadă și că vom fi bine cu toții.

Ultima scrisoare

În dimineața dinaintea încheierii perioadei mele de suspendare, domnișoara Meghan vine să mă vadă acasă.

– Putem să vorbim o clipă? Am ceva pentru tine.

Scoate un plic alb din buzunarul paltonului. Pe el este scris numele meu. Îmi pun o jachetă peste pijama și mă așez pe treptele din față, alături de domnișoara Meghan.

– Ce este aceasta?

– O scrisoare de la prietena ta prin corespondență. M-am gândit că poate vrei s-o citești.

Îmi întinde plicul. Probabil că nu arăt așa de încântată cum se aștepta, căci întreabă:

– Ce s-a întâmplat?

– Casa râsului din poveste nu este, de fapt, o casă a distracțiilor, nu-i așa? E chiar viața. Ambrose s-a rătăcit prin viață.

Domnișoara Meghan privește în zare.

– Se spune că asta depinde de cum înțelege cititorul.

Dar sunt de acord, Casa râsului era viața lui Ambrose.

– Eu cred că și-a găsit calea.

– Așa cred și eu.

Stăm în tăcere un moment.

– Îl mai ții minte pe Riley Jones?

– Sigur că da. De ce?

– Mă gândeam că am putea să plantăm flori în jurul copacului. La primăvară, când o să fie din nou cald. Vreau să știe că ne mai gândim la el.

Domnișoara Meghan își reazemă capul în palmă și mă privește cu ochi blânzi, uimiți. Cred că s-a obișnuit cu modul în care mintea mea asociază lucrurile, cum o scrisoare de la prietena mea prin corespondență mă duce la revelații despre Pierdut în Casa râsului și la florile pentru Riley Jones.

– E o idee foarte bună. Pe curând, Hannah.

După ce pleacă domnișoara Meghan, iau scrisoarea și mă duc pe dealul din spatele casei. Mă așez pe iarbă, rup plicul cu degete tremurătoare și încep să citesc.

Dragă Hannah,

Îmi pare rău că nu am fost prietena la care te-ai așteptat. Pot să-ți spun cu toată sinceritatea că nu am vrut să te dezamăgesc. Când ai treisprezece ani este la fel ca atunci când ai zece. Este derutant. Aparent, cu cât încerci să afli mai multe despre tine însuți, cu atât este mai greu să fii acea persoană. Începi să-ți dorești să fii altcineva. Şi apoi lucrurile se încurcă. Nu știu cum de m-ai descifrat așa de repede.

Tu ești deosebită, Hannah. Sunt sigură. Te cunoști pe tine însăți într-un fel care îi va ajuta pe alții. Îi faci pe ceilalți să fie mai buni, deoarece îi accepți în mod sincer, indiferent cum sunt. Chiar și pe mine. Chiar și după ce te-am dezamăgit.

Fratele lui Shelby merge la școala ta, așa că am auzit ce s-a întâmplat cu biletele. Dacă încă nu ți-a spus nimeni asta, vreau să știi că eu te înțeleg. Este greu să vorbești atunci când lucrurile merg rău în mintea ta. Uneori vrei pur și simplu să observe cineva că nu te simți bine. Sentimentul acesta te poate determina să faci multe lucruri urâte.

Promite-mi că vei încerca să nu te concentrezi pe ce e rău. Ai mult prea multe lucruri bune în minte ca să le lași pe toate să fie blocate de ceea ce te rănește. Ştiu că e greu. Poate că este cel mai greu lucru din lume. Dar știu că poți.

Fii tu însăți, Hannah. Rostește cuvintele pe litere și împrăștie bănuți

peste tot.

Să mă cauți când te duci la liceu.

Îmbrățișări, Ashley.

Primii fulgi de nea cad din cer și aerul are mireasmă de nou început. Adun câțiva fulgi pe mânecă și privesc cum strălucesc cristalele în lumina cenușie.

– Sunteți deosebiți cu toții.

– Așa ești și tu, îmi șoptesc fulgii ca un cor care se topește.

Dar știu că, în realitate, nu zăpada mi-a vorbit așa.

Dacă aceasta ar fi o poveste, acum protagonista ar sta în zăpadă, în curtea din spate, și ar reciti scrisoarea de la prietena ei, simțind din plin propria putere magică. Nu e chiar „fericită până la adânci bătrâneți“, ci așa cum va fi ea întotdeauna, și e de-ajuns.

Table of Contents

Cover Page

Dacă aceasta ar fi o poveste

Biletul

Îmbrăţișările pinului

Ambrose, elefantul de pluș

Gesturi de bunăvoinţă

Sunete blocate

Din cutia de pantofi a doamnei Bloom

Serul adevărului

Însemnările consilierei: vineri, 9 octombrie

Fragmente din Pierdut în Casa râsului, citite de Hannah

Festivalul Toamnei

Ciudăţenia

Povestește Ambrose

Bănuţii de un penny

Din paginile fotocopiate pentru Hannah — Pierdut în Casa râsului

Ștampile cu date

Povestește Ambrose

Tenișii

Roller coaster

Angajamentul

Însemnările consilierei: joi, 15 octombrie

Suspecţii

Mese-omizi

Pierdut în Casa râsului — din paginile fotocopiate pentru Hannah

Lucrurile se schimbă

Nodul uman

Însemnările consilierei: marţi, 27 octombrie

Romeo și Julieta

Cină în doi

Persistent. Ranchiunos. Acut

Însemnările consilierei: joi, 29 octombrie

O rulotă roz

Din Pierdut în Casa râsului —paginile fotocopiate pentru Hannah

Lovitura

Ne daţi ori nu ne daţi!

Povestește Dovleacul de plastic

Riley Jones

Povestește semnul rutier STOP de la intersecţie

Însemnările consilierei: joi, 30 aprilie

Povestește Ambrose

Imposibil de uitat

Cea mai rea zi

Însemnările consilierei: luni, 2 noiembrie

Vulcanul invizibil

Din Pierdut în Casa râsului — paginile fotocopiate pentru Hannah

Concursul de ortografie

Alte lupte

Din Pierdut în Casa râsului — paginile fotocopiate pentru Hannah

Însemnările consilierei: miercuri, 4 noiembrie

Prieteni prin corespondenţă

Ședința

Iată ce s-a întâmplat cu astronauţii

Urăm o zi frumoasă Școlii Elementare Brookview

Singură

Din Pierdut în Casa râsului — paginile fotocopiate pentru Hannah

Mărturisirea

Însemnările consilierei: vineri, 6 noiembrie

Viaţa merge mai departe

Ultima scrisoare

Table of Contents

Cover Page

Dacă aceasta ar fi o poveste

Biletul

Îmbrăţișările pinului

Ambrose, elefantul de pluș

Gesturi de bunăvoinţă

Sunete blocate

Din cutia de pantofi a doamnei Bloom

Serul adevărului

Însemnările consilierei: vineri, 9 octombrie

Fragmente din Pierdut în Casa râsului, citite de Hannah

Festivalul Toamnei

Ciudăţenia

Povestește Ambrose

Bănuţii de un penny

Din paginile fotocopiate pentru Hannah — Pierdut în Casa râsului

Ștampile cu date

Povestește Ambrose

Tenișii

Roller coaster

Angajamentul

Însemnările consilierei: joi, 15 octombrie

Suspecţii

Mese-omizi

Pierdut în Casa râsului — din paginile fotocopiate pentru Hannah

Lucrurile se schimbă

Nodul uman

Însemnările consilierei: marţi, 27 octombrie

Romeo și Julieta

Cină în doi

Persistent. Ranchiunos. Acut

Însemnările consilierei: joi, 29 octombrie

O rulotă roz

Din Pierdut în Casa râsului —paginile fotocopiate pentru Hannah

Lovitura

Ne daţi ori nu ne daţi!

Povestește Dovleacul de plastic

Riley Jones

Povestește semnul rutier STOP de la intersecţie

Însemnările consilierei: joi, 30 aprilie

Povestește Ambrose

Imposibil de uitat

Cea mai rea zi

Însemnările consilierei: luni, 2 noiembrie

Vulcanul invizibil

Din Pierdut în Casa râsului — paginile fotocopiate pentru Hannah

Concursul de ortografie

Alte lupte

Din Pierdut în Casa râsului — paginile fotocopiate pentru Hannah

Însemnările consilierei: miercuri, 4 noiembrie

Prieteni prin corespondenţă

Ședința

Iată ce s-a întâmplat cu astronauţii

Urăm o zi frumoasă Școlii Elementare Brookview

Singură

Din Pierdut în Casa râsului — paginile fotocopiate pentru Hannah

Mărturisirea

Însemnările consilierei: vineri, 6 noiembrie

Viaţa merge mai departe

Ultima scrisoare